CASA *favorita* a lui DUMNEZEU

TOMMY TENNEY

Editura Casa Cărţii, Oradea 2003 '

Aprecieri

Tommy Tenney a dat din nou lovitura! în acelaşi stil provocator al cărţii *Alergarea după Dumnezeu,* Tommy ne provoacă pe toţi să ne reînnoim pasiunea pentru închinare înaintea lui Dumnezeu. *Casa favorită a lui Dumnezeu* este menită să facă parte din scurta listă a literaturii creştine clasice în anii care vor urma.
C. Peter Wagner
Rector, Institutul de conducere Wagner Colorado Springs, Colorado
Tommy Tenney a oferit Trupului lui Hristos o altă lucrare motivatoare şi extrem de provocatoare! Fără echivoc, *Casa favorită a lui Dumnezeu: Dacă o zideşti, El va veni* este una dintre cele mai bune scrieri despre închinare. Adevărurile împărtăşite sunt simple, dar profunde şi puternice. Această carte „trebuie citită" de către toţi cei care sunt mistuiţi de dorul de a fi un sanctuar al prezenţei lui Dumnezeu. Iţi va mişca inima pentru închinarea adevărată şi va aprinde în tine o pasiune mai mare pentru a-L cunoaşte pe Tatăl aşa cum nu ai făcut-o înainte!
Dr. *Kingsley A. Fletcher*
Pastor, Life Community Center
Research Triangle Park, North Carolina
Alergarea după Dumnezeu a fost o carte născută dintr-o inimă dedicată lui Dumnezeu—gloriei Lui, tronului Său şi

prezenţei Sale. în *Casa favorită a lui Dumnezeu* Tommy Tenney a reuşit din nou. Dacă înainte nu aveai un apetit pentru realitatea spirituală, o foame după Dumnezeu sau un dor autentic după prezenţa Celui Atotputernic—după ce vei fi citit această carte, cu un duh deschis şi în umilinţă, vei şti cu adevărat ce înseamnă dorul spiritual.
Rev. *Colin Dye* Pastor, Kesington Temple, London City Church
Această carte oferă o clară provocare acelora dintre noi care conduc biserica în

închinare. O dată ce am citit-o nu vom mai fi mulţumiţi doar să oferim „un timp bun de închinare" celor din biserică.
Noel Richards Lider de închinare
Fă un lucru destul de mult timp, transformă-1 într-o rutină, încearcă să prevezi ce se va întâmpla şi, curând, te va obosi. Este oare posibil şi în cazul închinării? Da, este. Putem promova cât dorim motive pentru a ne aduna la închinare în case, clădiri de biserici, evenimente speciale sau mega-evenimente. Dar este oare aceasta o rutină? Plictiseală izvorâtă din obişnuinţă? Chiar dacă nu e aşa pentru tine, e aproape sigur că, dacă faci parte din generaţia tânără care se ridică sau dintre aceia care-L iubesc pe Hristos, crezi că biserica şi muzica ei sunt dificile.
Tommy Tenney a făcut o slujbă de maestru prezentându-ne închinarea ca fiind plină de viaţă, mulţumire, bucurie şi adoraţie. A fost mult aşteptată şi a venit la momentul potrivit.
Gerald Coates Vorbitor, autor, crainic
Fiind un cititor avid, îndrăgostită de lumea cărţilor încă din copilărie, devorez cu lăcomie zeci de cărţi în fiecare an. Cu toate acestea, există un volum unic care-mi captivează inima
AP
recien
şi îmi este cel mai drag. Această carte are un loc pe noptiera mea, chiar lângă Biblie şi o folosesc mereu în tot timpul anului, culegând gânduri proaspete, inspiraţie şi provocare la fiecare citire. *Alergarea după Dumnezeu* a fost preferata mea în anul 1999. *Casa favorită a lui Dumnezeu* se pare că va fi prima mea alegere în anul 2000. Iţi mulţumesc, Tommy, pentru că mi-ai nimicit tradiţiile, că mi-ai condamnat auto-mulţumirea, că mi-ai reaprins pasiunea şi mi-ai pus sub semnul întrebării chemarea la închinare. Domnul foloseşte scrierile tale inspirate pentru a mă atrage într-o intimitate mai profundă cu Tatăl şi pentru a mă determina să ajung pe culmile cele mai înalte ale muntelui Său. Sunt dependentă pe veci de gloria luminii lui Dumnezeu.
Judy A. G os set The River Ministry, Vancouver, British Columbia
Pentru cei ce sunt flămânzi după prezenţa manifestă a lui Dumnezeu, *Casa favorită a lui Dumnezeu: Dacă o zideşti, El va veni* descoperă chei strategice care deschid uşa spre prezenţa Lui şi-I oferă Lui un loc în care să locuiască. Ca uşier, Tenney ţine uşa deschisă, îngăduindu-ne să vedem o licărire din gloria lui Dumnezeu şi ne provoacă să o experimentăm în vieţile şi comunităţile noastre, abandonându-ne total închinării înaintea lui Dumnezeu. îţi recomand cu căldură să cercetezi amănunţit această comoară, dă-i voie să te captiveze şi să te convingă să-L cauţi cu toată inima pe Dumnezeu.
Pastor *Dutch Sheets* Colorado Springs, Colorado
Chemarea şi pasiunea lui Tommy este să vadă Trupul lui Hristos împreună şi prezenţa lui Dumnezeu coborându-se într-o mai mare măsură decât înainte. în căutarea lui după Dumnezeu, Tommy a învăţat—şi acum împărtăşeşte şi Bisericii—cum să devină casa sau templul în care Dumnezeu

vrea să trăiască. Casa în care Dumnezeu vine este casa în care El e binevenit.
Rev. *Bart Pierce* Pastor Coord., Rock Church, Baltimore, Maryland
Există o vorbă care spune că „trebuie să treacă mult timp pentru ca o casă să devină un cămin." Ce anume îl face pe Dumnezeu să se simtă „acasă"? Cu siguranţă nu o structură elaborată, deoarece Ezechiel scrie că prezenţa lui Dumnezeu a înălţat—a anulat clădirile—străvechiul templu. Această carte indică spre calea prezenţei Lui.

Când prezenţa Lui este primită, Dumnezeu Se stabileşte şi Se simte întotdeauna acasă în mijlocul închinării.
în Scriptură întâlnim cortul lui Moise, cortul lui David şi templul lui Solomon. O piesă de mobilier prezentă în toate cele trei a fost chivotul legământului—scaunul îndurării, locul prezenţei lui Dumnezeu. E posibil ca cortul lui David să fi fost casa pământească preferată a lui Dumnezeu dintre cele trei. Şi asta deoarece perdeaua era ridicată, chivotul se afla la vedere, gloria Sa era manifestă şi închinătorii erau acolo zi şi noapte.
Dumnezeu este atât de gelos în ce priveşte prezenţa Sa şi adevărata închinare, încât chivotul legământului este unica piesă de mobilier dintr-un templu terestru pe care o vom găsi în cer, acolo unde ne vom închina veşnic înaintea Lui. Ceea ce caută El acum este o casă—un vas de lut—în care poate locui prezenţa Sa, în care slava Sa poate fi manifestă şi în care există închinare zi şi noapte. Cartea lui Tommy Tenney, *Casa favorită a lui Dumnezeu,* este lucrarea unui arhitect care-L caută pe Dumnezeu. Ia schiţele şi construieşte-I o casă în viaţa ta. Mai dă-mi şi mie încă o cărămidă şi hai să începem!
Observaţiile tatălui său, *T. F. Tenney*
Mă identific în întregime cu căutarea pasionată a lui Tommy Tenney, căutare a prezenţei susţinute şi clare a

Domnului Isus. Scrierile sale au ecou în cele mai adânci şi cele mai disperate strigăte ale inimii mele.
La fel cum a fost cu prima sa carte *Alergarea după Dumnezeu,* tot aşa este şi acum. Cu cât citeşti mai mult acest mesaj, cu atât vei fi mai încurajat. Dacă Dumnezeu a creat în tine acest grad de intensitate doar pentru El—şi El se arată în mijlocul poporului Său în atâta splendoare cât putem noi percepe—în final, El te va împlini şi nu te va lăsa frustrat.
Unul dintre cele mai puternice mesaje ale acestei cărţi, din perspectiva mea, este că nu-ţi va păsa cât de mult va trebui să-ţi revoluţionezi priorităţile şi programul, că vei pierde prieteni sau că imaginea ta va avea de suferit, pentru a reuşi să vezi cât mai mult faţa lui Dumnezeu. Orice carte care ne motivează în această direcţie are o valoare incomensurabilă.
Joy Dawson învăţător internaţional al Bibliei şi autor
Teologii ne ajută să înţelegem teoriile şi doctrinele despre Dumnezeu; Tommy Tenney ne inspiră să-L dorim pe El cu pasiune. Prietenul meu Tommy este un om care tânjeşte după Dumnezeu. Asemenea femeii din Cântarea Cântărilor, care trebuie să se ridice şi să colinde uliţele căutându-şi iubitul, inima lui Tommy îşi caută mereu Iubitul. Nu numai că el îşi împărtăşeşte dorul, ci îl împarte cu noi în această minunată carte.
Francis Frangipane
Cartea lui Tommy Tenney, *Casa favorită a lui Dumnezeu* este incisivă şi sfâşietoare, deoarece I-am sfâşiat inima lui Dumnezeu. Aşa cum Tenney scoate în evidenţă, (uneori am rămas fără respiraţie la observaţiile sale scripturale), Dumnezeu vrea ca noi, copiii Lui, să-L iubim şi să petrecem timp cu El. Facem acest lucru *doar* atunci când ne închinăm. Tommy întreabă: pentru cine este Biserica? Succint şi bazat

Găseşte o cameră liniştită, ia cu tine un ceainic plin cu ceai aburind sau cafea, două pachete de şerveţele şi asigură-te că ai la îndemână o bucată mare de covor curat.

Pregăteşte-te să experimentezi Slava fără văl—*Casa favorită a lui Dumnezeu.*
Dr. *Reba Rambo-McGuire* Cântăreaţă, promotoare de treziri spirituale
Această carte este binecuvântarea lui Dumnezeu pentru Biserica lui Hristos. Te va motiva să faci schimbări adânci în modul tău de viaţă şi în timpul tău de rugăciune. Pasiunea pentru prezenţa lui Dumnezeu, puterea închinării, întâlnirea transformatoare cu Slava Lui sunt câteva din temele pe care pastorul Tommy Tenney le dezvoltă într-o manieră clară şi inspirată. Tommy Tenney este un om valoros al lui Dumnezeu şi un profet al acestui moment. Lucrarea lui este o binecuvântare şi mesajul său o adiere proaspătă pentru spirit, îngăduiţi-mi să vă recomand această nouă carte printre cele-lalte bogate scrieri ale sale.
Rev. *Claudio J. Freizdon* Biserica King of Kings, Bucnos Aires, Argentina
Această carte oferă o perspectivă din interior a închinării şi modul îrkcare ea atinge toate aspectele vieţii creştine, aspecte la care nicrnu m-am gândit până acum. Cu siguranţă va inspira şi redirecţibna lucrarea celor care o citesc.
Tony Campolo, Ph. D
Profesor de Sociologie, Eastern Col lege
St. Davids, Pennsylvania
Am avut privilegiul să-1 cunosc pe Tommy şi să lucrez alături de el adesea, în ultimii ani. L-am auzit de multe ori spunând: „Eu nu sunt un profet!" Cu toate acestea, Tommy *este* un vorbitor profetic pentru Trupul lui Hristos din aceste vremuri. Acesta *este* anotimpul în care Trupul lui Hristos trebuie să rezidească cortul lui David. Aceasta *este* vremea în

care să întoarcem pe dos relaţiile noastre programate cu Dumnezeu şi să devenim din nou „o casă de rugăciune".
Mai mult decât mesajul pe care îl predică sau scrie, Tommy este, în dragostea lui pentru Dumnezeu, un om potrivit pentru acest moment în istoria Bisericii. Dumnezeu are mulţi slujitori, dar puţini prieteni. Stăpânul descoperă timpul Său şi scopurile Sale prietenilor mai degrabă decât slujitorilor. Tommy este un autentic prieten al lui Dumnezeu. De aceea el este bine echipat pentru a chema Biserica înapoi la pasiunea aceea vitală de a căuta nu doar mâna binecuvântărilor lui Dumnezeu, ci chipul Său de Slavă. Recomand această carte întregului Trup al lui Hristos, dintr-o genuină preţuire.
Marc A. Dupont Mantie of Praise Ministries, Inc.

Cuprins

	Nota editurii	19
	Introducere	21
	Despre copertă	23
Capitolul 1	Casa favorită a lui Dumnezeu	25
Capitolul 2	Linii de sosire false şi mânere de uşă parfumate	41
Capitolul 3	Deschiderea cerului	55
Capitolul 4	Construirea unui scaun de îndurare	77
Capitolul 5	Aprinde lumina Slavei Sale	95
Capitolul 6	Nu te încrede în cineva care nu şchiopătează	109
Capitolul 7	Pornografie spirituală sau intimitate spirituală?	123

Capitolul 8	Ziua în care muzica a murit	143
Capitolul 9	Extinderea zonei Tronului	159
Capitolul 10	Descoperă puterea secretă a unui uşier	175

Nota editurii

Cu mai bine de o jumătate de secol în urmă, unul dintre marii gânditori creştini ai veacului 20 a rostit câteva cuvinte simple, adevărate pentru generaţia sa, dar trist de adevărate încă, pentru multe biserici evanghelice din vremea noastră. A. W. Tozer spunea: „închinarea este piatra preţioasă pierdută a Bisericii evanghelice."

Trebuie să recunoaştem că ultimii douăzeci de ani au adus totuşi un suflu nou în ce priveşte definirea şi practica închinării, în multe biserici. Dar cu toate acestea, se consumă adesea prea multă energie în schimbul „ştafetei" între generaţii, atunci când funcţia închinării este înlocuită de forma închinării. Uneori au loc discuţii interminabile, cauzate de neînţelegerea principiilor biblice, esenţiale ale închinării vizavi de elementele practice, ajustabile şi chiar variabile ce alcătuiesc închinarea individuală sau comunitară.

în această nouă carte tradusă în limba română, *Casa favorită a lui Dumnezeu,* Tommy Tenney ne provoacă, la fel ca în prima sa carte *Alergarea după Dumnezeu,* la redescoperirea pasiunii pentru Dumnezeu. De data aceasta autorul pune accentul pe nevoia practicării unei închinări cu pasiune înaintea lui Dumnezeu. Şi acest lucru trebuie făcut nu doar în cadrul a ceea ce noi ne-am obişnuit să numim „program de

închinare", ci trebuie să fie un mod de viaţă caracteristic tuturor credincioşilor născuţi din nou.

Prea mulţi consideră închinarea ca fiind doar muzică. Din acest motiv sunt şi multe discuţii contradictorii pe seama închinării. Dar închinarea nu este un concept inventat la trecerea din mileniul doi în mileniul trei şi nu are de-a face doar cu muzica. închinarea este mult mai mult decât muzică sau decât „programul" bisericii locale. închinarea, aşa cum o descrie Sfânta Scriptură, şi cum o prezintă autorul în această carte, este un răspuns al pocăinţei, al inimii zbrobite, care îl doreşte pe Domnul mai mult decât orice altceva.

Citatele biblice folosite în această carte sunt luate din traducerea Cornilescu a Sfintei Scripturi. Menţionez că italicele au fost adăugate de autor cu scopul accentuării anumitor principii sau idei aflate în dezbatere.

Cu siguranţă că şi în această carte limbajul trece uneori dincolo de ceea ce noi am considera că trebuie spus „mai pe ocolite".De aceea te rog să ai răbdare şi să nu te pripeşti la formularea unor concluzii care ar putea fi eronate sau chiar false, înainte de a termina de citit toată cartea.

Dacă eşti un însetat după Dumnezeui şi_doieşti să experimentezi o închinare mai profundă înaintea Domnului, atunci această carte, *Casa favorită a lui Dumnezeu,* este pentru tine.

Vasile Gabrian Oradea, mai 2003

Introducere

Ai amintiri dragi legate de o casă în care ai crescut? Ce fel de amintiri? Sunt legate ele de clădirea în sine sau de ceva ce s-a întâmplat acolo? Cred că singurul motiv pentru

care îţi aminteşti cu drag o clădire anume este datorită lucrurilor care s-au petrecut acolo: plimbarea alături de tatăl tău, jocurile cu prietenii, mama care te îmbrăţişa. Amintirea întâmplărilor de acasă, mai mult decât structura fizică a casei, îţi provoacă „dorul de casă".

Dacă lui Dumnezeu „I s-ar face dor" după oricare dintre „casele" de închinăciune de pe pământ, cred că I-ar fi dor de cortul lui David. El 1-a plasat în registrul istoric al cerului pentru a-1 restaura şi a-1 conserva—*nu datorită frumuseţii structurii sale, ci datorită pasiunii închinării.* Evenimentele şi întâlnirile cu închinătorii pasionaţi, pe care Dumnezeu Ie-a avut acolo, fac locul îndrăgit de Dumnezeu.

Două dintre coloanele templului lui Solomon erau făcute din bronz, dar „pilaştrii" cortului lui David erau oamenii! Dumnezeu caută material nou de construcţie care să se potrivească pe modelul celui vechi. El vrea să reconstruiască casa Sa favorită. Eşti tu disponibil? El are nevoie de o altă „piatră vie", un închinător după modelul şi după inima'lui David.

. A LUI DUMNEZEU

CASA

Această carte nu urmăreşte restaurarea structurii fizice sau operaţiile mecanice ale cortului lui David. Această carte urmăreşte restaurarea pasiunii din închinare—inima lui David. Structura va urma pasiunii, tot aşa cum căsătoria urmează dragostei şi astfel rezultă un cămin.

** şide^tc.. ■*

Despre copertă

Poate că ilustraţiile de pe coperta acestei cărţi nu au o semnificaţie aparte pentru voi; la urma urmei, poza de pe copertă reprezintă doar o casă. Pentru mine însă, va fi întotdeauna acasă. Poate că sunt singurul care ştie că desenul copertei include poza casei în care am locuit, la adresa 114 Slack Street, West Monroe, Louisiana. Casa a aparţinut bunicului meu, „tata mare" E. W. Caughron, înainte ca mama şi tatăl meu să o cumpere. Amintirile mele despre această casă sunt din vremea când casa era încă a bunicului. Omul care stă în faţa casei este tatăl meu, T. F. Tenney. Această casă înseamnă mult pentru mine, datorită amintirilor. îmi creez amintiri noi în casa mea acum, alături de soţia şi copiii mei, dar amintirile copilăriei vor face din această micuţă casă din West Monroe „casa mea favorită".

Capitolul 1

Casa favorită a lui Dumnezeu

Nu mi-am dat seama că Dumnezeu are o casă favorită până în vara când, împreună cu familia mea, am făcut un „tur tradiţional" al casei copilăriei mele. Trebuia, oricum, să facem o vizită bunicului meu în West Monroe, Louisiana. Fiind în oraş, într-o după masă fierbinte, specifică regiunii Louisiana, mi-am înghesuit familia într-un microbus şi am pornit să facem un tur al împrejurimilor şi al casei în care am crescut.

Unii ar spune că nu sunt prea multe de văzut în West Monroe, însă pentru mine e un loc special, fiindcă este acasă. Am locuit într-o casă cu şindrilă albă, pe strada Slack, la numărul 114. Copacul uriaş de magnolii, aflat la capătul grădinii, mai este încă acolo (sunt cei mai buni copaci de căţărat pentru băieţi), dar stejarul de la celălalt capăt a dispărut demult (aceia nu sunt aşa de buni pentru căţărat). Fiecare colţ de stradă era o altă amintire pe care trebuia s-o împărtăşesc familiei mele fascinate. Le-am arătat locul în care tatăl lor a mers la şcoală, le-am descris tot ceea ce s-a întâmplat de-a lungul rutei turului nostru (total indiferent faţă de căscatul abia mascat al

audienţei mele).
Când am parcat în faţa casei, le-am arătat şanţul în care eu şi Clint, lăudărosul din vecini, ne-am bătut, deoarece acesta îi

vorbise urât surorii mele. Atunci, bătaia căpătase proporţii biblice, dar versiunea scurtă este că eu i-am tras un pumn în nas lui Clint iar el m-a lovit în stomac şi amândoi am plecat plângând spre casă.
Am iubit casa în care am trăit şi am crescut şi am presupus că şi copiii mei o vor iubi. Era evident că în acea după-masă nimeni nu se simţea acasă, dar în oraşele din nordul Louisianei avem o lege nescrisă şi o prietenie strânsă ce face loc „tururilor tradiţionale". Nu ştiu a cui este casa acum, dar nu m-am gândit că cineva s-ar fi supărat dacă clanul Tenney ar fi făcut un tur al fostei lor proprietăţi.

Am avut amintiri puternice din casa mea favorită

Marele tur a început în grădina din faţă (cu poveşti despre acel loc, care au luat aproape o jumătate de oră). Am avut multe amintiri nostalgice legate de întâmplările din casa mea preferată din strada Slack, numărul 114. Am dorit ca şi copiii mei să aibă propria lor legătură istorică şi tradiţională cu acea casă.
Am mers încet în jurul casei, în timp ce le arătam cele mai importante locuri istorice şi reminiscenţele vieţii în\paradis". Când am trecut de poarta din spatele grădinii, le-am spus copiilor povestea câinelui care 1-a muşcat pe curier. Nirmai văzusem niciodată un curier care să danseze cu atâta dibăcie^ având atâtea pachete în braţe. Câinele meu nu era prea mare, dar a oferit suficientă inspiraţie pentru a-1 motiva pe om să danseze ca un profesionist, de-a lungul întregii curţi. Eu m-am amuzat copios, dar curierul nu a fost prea încântat.

Familia mea m-a abandonat

Am descris căsuţa de joacă din grădină şi leagănul din copac, în care sora mea a reuşit să împlinească profeţia mamei mele şi să-şi rupă mâna. Tocmai începeam să mă simt bine în acest tur când, cam la un sfert din drumul din jurul casei,

m-am uitat în jurul meu şi n-am mai văzut pe nimeni. *Probabil că au găsit ceva foarte interesant şi încă se minunează,* m-am gândit eu. Tocmai arătasem spre locul în care eu şi sora mea ne-am îngropat animalele de casă, aşa că m-am gândit că probabil au fost copleşiţi de durere sau au fost vrăjiţi de patul de panseluţe unde mama m-a învăţat să plantez flori.
Când am făcut cale întoarsă, mi-am dat seama că familia mea mă abandonase.
Recunosc că era o zi fierbinte specifică Louisianei, cu aproape 40 de grade şi sută la sută umiditate, dar nu şi-au dat seama ce mic e preţul acesta de plătit pentru a fi în paradis? Adevărul era că ei au fost convinşi că sunt pierdut „cu capul în nori". Ei erau în microbus cu aerul condiţionat dat la maxim. Feţele lor reflectau o plictiseală absolută, în timp ce se certau ce casetă să asculte, „cât tata îşi termină călătoria sa comemorativă."
M-am simţit ofensat. Nu, am fost mai mult decât ofensat. *Am fost mânios.* „Ce s-a întâmplat cu voi?", i-am întrebat. „Eu încerc să vă arăt toate aceste lucruri..."
„Ne-am plictisit...", m-a întrerupt Andreea, fiica mea cea mai mică. „Taţi, casa asta nu înseamnă nimic pentru noi," s-a amestecat Natașa, fata cea mijlocie.
Pentru o clipă, am crezut că un fulger va lovi microbusul. La urma urmei, nu vorbeşti aşa despre un loc sfânt! Era aproape un sacrilegiu! Apoi, fiica mea cea mai mare, cu o ire-verenţă totală, a spus: „Tată, singurul motiv pentru care casa aceasta înseamnă ceva pentru tine este legat de amintirile pe care le ai. *Noi nu avem nici o amintire*

despre această casă."
Atunci mi-a trecut prin minte ideea că fiica mea are dreptate. Familia mea nu este interesată de casa numărul 114 de pe strada Slack, aşa cum sunt eu. Le pot povesti întâmplări legate de viaţa din acea casă, dar acele poveşti reprezintă mai mult decât atât pentru mine. Ele sunt viaţa mea închisă în amintirile din *casa mea favorită.*
*...gt va ve*tc 21*
CASA *ţavonită* A LUI DUMNE2EU
De ce vrea Dumnezeu să reconstruiască acea casă?
Câteva zile mai târziu mă uitam la nişte versete din Biblia mea, când atenţia mi-a fost captată de acest pasaj din Fapte 15:
După aceea, mă voi întoarce şi voi ridica din nou cortul lui David din prăbuşirea lui, îi voi zidi dărâmăturile şi-l voi înălţa din nou.'
Mi-am spus: *Oare de ce vrea Dumnezeu să reconstruiască acea „casă"?* De ce nu vrea în schimb să refacă cortul lui Moise în toată originalitatea lui? La urma urmei, acela a fost primul loc construit de mâini omeneşti, în care a locuit realitatea cerească. Mai mult de atât, de ce nu ar vrea Dumnezeu să rezidească templul lui Solomon în toată splendoarea lui? De ce a spus Dumnezeu că vrea să refacă cortul lui David?
în acel moment, am auzit parcă vocea Domnului şoptin-du-mi: „Pentru că aceasta e *casa Mea favorită". Ce afirmaţie! De ce a spus El acest lucru?* m-am întrebat.
Dumnezeu mi-a răspuns parcă potrivit experienţei mele: *„J)incuttz£uamwtt-rilor".*
Cred că Dumnezeu are amintiri ale unor evenimente din cortul acela pe care le preţuieşte, evenimente care nu au mai avut loc în nici o altă parte.
Această carte nu vorbeşte despre reproducerea mecanică a cortului lui David, ci despre renaşterea pasiunii care a determinat construirea cortului în primul rând.
Cortul lui David a reprezentat mai puţin o structură şi mai mult „un eveniment". Biserica de astăzi este mai degrabă o structură decât un eveniment. Aceasta este diferenţa dintre o „casă" şi un „cămin". Aceasta a făcut din casa numărul 114 de pe strada Slack, ceva atât de viu pentru mine şi fără nici o semnificaţie pentru copiii mei. Dacă pasiunea inimii lui David poate fi reinstaurată, atunci însuşi Dumnezeu va asista la procesul de rezidire al cortului (reşedinţa). *El a spus!*
28
Casa favorită a lui Dumnezeu
Dintre toate edificiile, structurile, corturile şi templele care au fost construite şi dedicate lui Dumnezeu, de ce a scos Dumnezeu în evidenţă adăpostul temporar al lui David de pe Muntele Sion şi a spus: *Acesta este cel pe care îl voi rezidi"!* Răspunsul la această întrebare ameninţă ideile noastre cele mai preţuite despre ceea ce este sau nu „biserica", a transformat viaţa mea şi a dat naştere mesajului conţinut de această carte.
Adăpostul temporar al lui David abia poate fi numit locaş de închinare
Aşa cum am menţionat ceva mai devreme, este curios faptul că Dumnezeu nu a ales să reconstruiască locaşul de închinare din pustiu, construit de Moise. *Acela reprezintă reţeta originală.* Cortul lui Moise este începutul; este conceptul de templu revelat în forma sa cea mai primitivă şi cea mai pură. Pe de altă parte, mulţi dintre noi ar alege templul lui Solomon, în toată splendoarea sa multimiliardară. De ce nu a spus Dumnezeu că va rezidi pentru El acea reşedinţă regală?
Adăpostul temporar al lui David abia se poate numi locaş de închinare, dacă este comparat cu cortul lui Moise şi cu atât mai puţin dacă este comparat cu templul lui Solomon. Abia dacă echivala cu o prelată întinsă peste câţiva ţăruşi de cort pentru a proteja chivotul de soare şi alte elemente. Cu toate acestea, Dumnezeu a spus: „Eu îl voi rezidi." Evident, *ceea ce II impresionează pe Dumnezeu şi ceea ce îi*

impresionează pe oameni sunt două lucruri diferite.
Când Dumnezeu a spus: „Mă voi întoarce şi voi ridica din nou cortul lui David din prăbuşirea lui, îi voi zidi dărâmăturile şi-l voi înălţa din nou,"[2] El face limpede faptul că nu *El* 1-a distrus. *S-a prăbuşit singur.* Adică, cortul lui David a fost, într-o oarecare măsură, sprijinit de om. De unde ştiu acest lucru? *Nimic susţinut sau sprijinit de Dumnezeul cel veşnic nu poate să cadă,* deoarece El nu slăbeşte, nici nu oboseşte niciodată.

...St

29

A LUI DUMNEZEU

Dumnezeu pare să spună: „Ştiu că cortul lui David a fost unul omenesc şi mâinile omului slăbesc şi obosesc. Aşa că Eu voi începe procesul care va întări omenirea şi îi va conduce pe oameni înapoi la casa pe care a avut-o David. Aceea este casa Mea favorită!"

Dumnezeu nu a fost niciodată impresionat de clădiri

Dintr-un motiv sau altul lumea creştină a uitat că Dumnezeu nu a fost niciodată impresionat de clădiri. Pastorii şi membrii care se întâlnesc în structuri simple sau temporare duc o luptă continuă pentru o recunoaştere pământească ca biserică legitimă în oraş. Poate că unele dintre complexele bisericeşti splendide şi multimiliardare din acelaşi oraş *se luptă* pentru o recunoaştere cerească ca biserică legitimă. Ataşamentul nostru faţă de turle sau vitralii *poate* sta în calea adevăratei închinări. Dacă are de ales, Dumnezeu preferă pasiunea în loc de un palat! Dacă vă amintiţi, David a vrut şi el să zidească un templu, dar Dumnezeu i-a spurcă nu este interesat. Dacă priveşti mai de-aproape pasajele biblîoTcare descriu dedicarea imensului templu al lui Solomon, vei descoperi că Dumnezeu spune lucruri precum:
Dar dacă vă veţi abate de la Mine...voi nimici pe Israel din ţara pe care i-am dat-o, voi lepăda de la Mine casa pe care am sfinţit-o Numelui Meu şi Israel va ajunge de râs şi de pomină printre toate popoarele. Şi oricât de înaltă este casa aceasta, oricine va trece pe lângă ea [ruine], *va rămânea încremenit şi va fluiera..?*
Când ucenicii lui Isus au remarcat frumuseţea magnifică a templului lui Irod din Ierusalim, El a profeţit: „Vor veni zile când nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată."[4] Cu toate acestea, Dumnezeu nu a spus asemenea lucruri despre cortul lui David. De fapt, El spune ceva complet diferit. El nu spune *„dărâmat",* ci, mai degrabă, „Pot să vă ajut *să*

30

Casa favorită a lui Dumnezeu

proptiţi stâlpii cortului din nou? Pot să vă ajut să restauraţi ceea ce timpul a furat şi ceea ce slăbiciunea omului a îngăduit să se prăbuşească? Vreau să păstrez această casă— amintirile legate de «întâlnirile cu omul» sunt foarte importante pentru Mine."
Noi dorim întâlniri cu Dumnezeu, dar Dumnezeu doreşte întâlniri cu omul, deoarece întâlnirile cu copiii Săi îl afectează. El va „rupe vălul" şi va întrerupe timpul pentru a se întâlni cu copiii Săi. Când îmi las de-o parte orarul meu pentru a „lua ceaiul" pe podea sau în căsuţa de joacă, împreună cu Andrea, creez amintiri vii pentru ea; dar şi amintiri preţioase pentru mine!

David a fost interesat de flacăra albastră

Cea mai puternică componentă a cortului lui David a început cu mult înainte ca templul în sine să fie construit. A început în inima lui, pe când era doar un păstoraş care învăţa să se închine şi să aibă părtăşie cu Dumnezeu pe câmp. A înflorit în toată splendoarea în timpul campaniei lui de a retur-na chivotul legământului la Ierusalim. Campania lui este foarte importantă pentru noi, deoarece portretizează călătoria noastră pentru a readuce prezenţa lui Dumnezeu în Biserica zilelor noastre. Următorul pasaj din cartea mea *Alergarea după Dumnezeu,* descrie motivele lui David, ca ultimul căutător al lui Dumnezeu din zilele lui:
„Când David a început să vorbească despre aducerea chivotului lui Dumnezeu la Ierusalim, nu 1-a interesat acea cutie acoperită cu aur şi vestigiile din ea. Pe el 1-a interesat acea *flacără* care plana între aripile întinse ale heruvimilor de pe capacul chivotului. Asta-şi dorea el, pentru că era ceva în acea flacără care semnifica faptul că Dumnezeu însuşi era acolo. Şi

oriunde era gloria sau manifestarea prezenţei lui Dumnezeu, exista victorie, putere şi binecuvântare. Apropierea aduce «binecuvântare», dar căutarea «binecuvântării» nu aduce întotdeauna apropiere."[5]

Dumnezeu a fost sensibil la căutarea lui David după prezenţa Sa

Cumva, David a reuşit să capteze ceva din esenţa lui Dumnezeu, ceva ce nimeni nu mai reuşise să realizeze. Nu ştiu cum funcţionează toate acestea, dar ştiu că *pasiunea lui David după prezenţa lui Dumnezeu este crucială—sper doar că este şi contagioasă.* încă din acea după masă aburindă din West Monroe, Louisiana, aud mereu această aluzie din ceruri: **„Dacă o zideşti, *Eu* voi veni."**

Amintiţi-vă că David este singurul om descris de Scriptură astfel: „Am găsit pe David, fiul lui Iese, *un om după inima Mea,* care va împlini toate voile Mele."[6] Sunt convins că există două semnificaţii ale frazei „după inima Mea". Interpretarea stan-
DUMNEZEU dard se referă la faptul că David a fost un om care a fost „ca" inima lui Dumnezeu sau a cărui „inimă era ca'Va lui Dumnezeu.

DREPTURI

Cred, de asemenea, că David a fost Î3E^ **VIZITA.** un om constant „după" inima lui **EL VREA** Dumnezeu. *El era un căutător de* **CUSTODIE** *Dumnezeu, un urmăritor al prezenţei* _,,,,,,, **-pTĂ** *manifeste a lui Dumnezeu.*

Determinarea lui de a aduce chivotul la Ierusalim este dovada palpabilă a pasiunii pentru Prezenţă. Această a doua interpretare este sprijinită de descrierile, fără egal, ale umblării sale spirituale intime cu Dumnezeu, din Psalmi.

Nu voi intra în detalii, dar există multe similarităţi între cortul lui David, templul zidit de Solomon şi cortul lui Moise.[7] Cortul lui Moise şi templul lui Solomon prezintă trei zone închise distincte: curtea exterioară, locul sfânt şi Sfânta Sfintelor. Un mare văl (o draperie grea, în limbajul nostru modern), a fost întins de-a lungul cortului pentru a separa

Casa favorită a lui Dumnezeu
locul sfânt de Sfânta Sfintelor, acolo unde odihnea chivotul legământului.

Chivotul era o cutie de lemn poleită cu aur, construită de Moise, conform instrucţiunilor primite de la Dumnezeu. Capacul său era fixat de heruvimi din aur curat (două figuri angelice), aşezaţi faţă în faţă şi cu aripile întinse. Spaţiul dintre ei a fost numit „scaunul îndurării" şi acolo plutea flacăra albastră a prezenţei lui Dumnezeu (slava luminii, *shekinah).* Chivotul, scaunul îndurării şi flacăra albastră a prezenţei divine au fost mereu ascunse în spatele ţesăturii dese a perdelei dinăuntru. *Lui Dumnezeu nu 1-a plăcut niciodată perdeaua aceea.* A fost nevoie s-o aibă, dar nu I-a plăcut. Când Isus a murit pe crucea de la Calvar, Dumnezeu a fost Acela care a rupt de sus până jos perdeaua din templul lui Irod din Ierusalim. A rupt-o în aşa fel încât nu a mai putut fi refăcută. *El a urât perdeaua aşa cum un prizonier urăşte uşa celulei sale!* Perdeaua reprezenta un zid, linia care II despărţea de omenire. Până în ziua aceea de la Calvar, Dumnezeu a trebuit să Se ascundă în spatele perdelei, pentru a salva vieţile umanităţii căzute care venea să I se închine Lui în singurătatea Sa.

M-am săturat să fiu despărţit de copiii Mei

Probabil ingredientul care lipseşte este cheia bunăvoinţei: *Cortul lui David a fost singurul dintre structurile de acest tip care nu a avut perdea înăuntru.* Această cheie poate începe să descopere una dintre cele mai importante comori de înţelepciune ale

veacurilor: ***Dumnezeu** nu **vrea să fie despărţit de noi.*** De fapt, El va face tot ce-I stă în putinţă pentru a distruge lucrurile care ne despart şi îl ascund de noi. El urăşte păcatul fiindcă acesta desparte. Dumnezeu a mers atât de departe încât a rupt „perdeaua" trupului Fiului Său la Calvar. în acelaşi moment, mâini nevăzute au rupt vălul de pe Muntele Sion, spunând parcă: „Nu mai vreau ca acest lucru să fie

refăcut vreodată! M-am săturat să fiu despărţit de copiii Mei." *Dumnezeu nu vrea doar drepturi de vizită, El vrea custodie completă!* El „a surpat zidul de la mijloc care îi despărţea."[8]

Acum începem să adunăm câteva puncte de reper, care demonstrează de ce iubea Dumnezeu casa lui David mai mult decât orice altceva construit în Numele Lui. Moise a urmat instrucţiunile lui Dumnezeu şi a construit un cort sau un templu cu pereţi de cort suspendaţi, înconjuraţi de o învelitoare de pânză înaltă de mai bine de patru metri, aşezată pe un cadru de lemn, în jurul perimetrului exterior. Prin contrast, în jurul templului temporar al lui David nu exista nici o învelitoare şi nici un perete. Nimic nu separa omenirea de flacăra albastră a lui Dumnezeu din casa lui David. De fapt, *singurul lucru care înconjura prezenţa lui Dumnezeu în cortul lui David erau închinătorii,* care I-au slujit douăzeci şi patru de ore din zi, şapte zile pe săptămână, 365 de zile pe an, timp de 36 de ani!

în acea perioadă, dacă regele David se trezea în mijlocul nopţii din cauza unei insomnii regale\gutea auzi psalmii, cântările şi zumzetul cinelelor care venea dmspre cort. Putea, privi spre dealul din apropierea locuinţei sale pentrulTvedea umbrele paşilor şovăitori dansând în jurul chivotului, iluminat de lumânări pâlpâitoare şi lămpi.

Probabil că în momente ca acestea a scris:

Iată, binecuvântaţi pe Domnul toţi robii Domnului, care staţi noaptea în Casa Domnului! Ridicaţi-vă mâinile spre sfântul locaş şi binecuvântaţi pe Domnul![9]

Zi şi noapte închinătorii au stat în picioare, au dansat şi s-au închinat în prezenţa lui Dumnezeu. *Era ca şi cum ar fi ţinut cerul deschis cu mâinile lor ridicate.* Dacă David privea destul de mult, dacă unghiul era cel potrivit, dacă închinătorii se mişcau într-un anume fel, el putea să vadă strălucirea albastră a slavei lui Dumnezeu, radiind printre mâinile lor întinse şi picioarele care dansau.

Casa favorită a Iui Dumnezeu

în cortul lui David, gloria lui Dumnezeu putea fi văzută de fiecare

Cortul lui David a fost unic. în fiecare alt loc de închinare care a găzduit chivotul legământului, închinătorii se închinau la ceea ce era dincolo de văl, fără a şti sau a vedea exact ce era acolo. Numai marele preot se putea aventura dincolo de văl—şi doar o dată pe an. în cortul lui David slava lui Dumnezeu putea fi văzută de oricine—fie că erau închinători, trecători sau păgâni. *închinarea fără văl creează o privelişte ferită de orice obstacole!*

Miracolul „ casei favorite a lui Dumnezeu " poate fi urmărit până la dorinţa lui David după prezenţa lui Dumnezeu. El s-a întrebat: „Cum pot să aduc la mine chivotul lui Dumnezeu?" A acţionat impulsionat de această dorinţă cu toată fiinţa sa. Prima încerca a sa de a aduce chivotul la Ierusalim s-a sfârşit dezastruos; metodele lui David de a „mânui lucrurile sfinte" au fost revizuite complet. Când David şi procesiunea de Leviţi şi închinători au ajuns în sfârşit la Ierusalim, după o călătorie extenuantă pe jos, e posibil ca David să fi dansat de uşurare tot atât de mult cât a dansat de bucurie: „Am reuşit!"

Undeva în procesul transportării chivotului şi cinstirii lui Dumnezeu, *David a început*

să preţuiască lucrurile pe care Dumnezeu le preţuieşte. Pe de altă parte, soţia lui, *Micalapus un preţ mai mare pe demnitate decât pe Divinitate.* Blestemul sterilităţii a coborât peste ea, deşi faptul că nu a avut copii poate fi atribuit absenţei intimităţii cu David.

întâlnirile intime cu Dumnezeu pot fi uneori stânjenitoare pentru standardele umane. Peisajul creştinismului american este presărat cu biserici sterile, care au întors spatele intimităţii închinării. Acestea sunt Micalele zilelor noastre care au ales să preţuiască demnitatea mai mult decât intimitatea cu Divinitatea.

David nu a urmărit aurul; avea destul. Nu a dorit cutia; putea să poruncească să-i fie construite altele. Nu era interesat de relicvele din interiorul cutiei; acelea erau amintiri frumoase ale revelaţiei lui Dumnezeu faţă de alţii, cu mult înainte de a se fi născut, dar pe el nu-1 fascinau. David dorea acea flacără albastră a slavei lui Dumnezeu. Faptele sale spuneau: „Trebuie să învăţ cum să port acea flacără albastră."

Putem zidi clădiri mai frumoase, să formăm coruri mai numeroase, să scriem muzică mai bună şi să facem predici mai grozave—putem face totul cu o mai mare excelenţă ca înainte. Dar dacă nu purtăm „flacăra albastră", atunci Dumnezeu nu este mulţumit. Şi El va avea grijă ca bisericile „fără flacără" să devină la fel de puţin importante în faţa oamenilor pe cât sunt înaintea Lui. Absenţa „flăcării" indică lipsa focului, care, în cele dinWmă, rezultă în clădiri goale şi inimi pustii. Cineva trebuie să\pună: „Este frig aici—de aceea pleacă toţi. Haideţi să aprinden^focul închinării."

David a păşit dincolo de vălul despărţitor care aducea moartea

Cumva, în procesul mânuirii chivotului, David a învăţat ceva ce 1-a ajutat să păşească dincolo de limitele preoţiei aaro-nice şi protocoalele preoţeşti ale lui Moise. Acest păstor-închi-nător a reuşit să treacă dincolo de înfricoşătoarea şi aducătoarea de moarte separare a vălului într-un nou tărâm al intimităţii cu Dumnezeu. Conceptul de închinare i-a fost schimbat total.

Când Leviţii extenuaţi au ajuns, în sfârşit, la cortul temporar pe care David 1-a înălţat pentru chivotul legământului pe muntele Sion, David le-a spus: „Sper ca într-o zi să pot face ceva mai mult, dar, deocamdată, acesta este locul în care ne vom închina." Preoţii au fost bucuroşi să coboare chivotul de pe umerii lor obosiţi şi să-1 pună la loc. însă, când câţiva dintre ei au vrut să plece, David i-a oprit şi le-a spus: „Nu, nu, voi nu plecaţi."

Casa favorită a lui Dumnezeu

„Dar, David, tocmai am mers pe jos kilometri întregi purtând chivotul pe umeri. Am pregătit şi am sacrificat mii de animale pentru Dumnezeu. Nu suntem gata încă? Pe lângă toate acestea, nu avem nici o perdea despărţitoare şi nu există Sfânta Sfintelor!"

David le-a spus: „Nu. Nu am restaurat departamentul Leviţilor doar să abandonez aici chivotul, aşa cum a fost abandonat în Silo. îmbrăcaţi-vă efoadele din nou. Luaţi-vă psaltirele şi harpele! Câţiva pot să plece să mănânce de prânz, dar ceilalţi rămân aici."

„Dar pentru cine stăm aici, rege David? Vrei tu să ne asculţi cântând?"

„Nu, nu e pentru mine—e pentru Dumnezeu, o audienţă formată dintr-Unul singur. El vrea să I ne închinăm continuu."

Am uitat arta de a întreţine prezenţa lui Dumnezeu

Noi vrem să atragem atenţia lui Dumnezeu, dar, imediat ce reuşim să-L aducem între noi, imediat ce simţim prezenţa Sa instalându-se între noi, îi spunem: „Oh, ce bine îmi pare că ai venit—eu trebuie să plec" şi mergem în drumul nostru. De multe ori, dorim doar atât din Dumnezeu în locul nostru de închinare încât să ne gâdile puţin sau să

simţim furnicături pe spate. Noi spunem: „Oh, El este aici." întrebarea este: „Oare va rămâne?" Nu e vorba despre noi, este vorba despre El.
Trebuie să existe mai mult decât gâdilituri sau furnicături. David nu s-a mulţumit cu o vizită temporară. El a dorit mai mult şi de aceea le-a spus Leviţilor: „Nu plecaţi nicăieri. Vreau ca voi şi grupul vostru să se ocupe de primele trei ore. Voi, ceilalţi, veţi fi următorii de veghe şi voi al treilea grup."
îmi doresc să vină ziua când poporul lui Dumnezeu îi va oferi „24/7" închinare; lăudându-L şi onorându-L pe El douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, şapte zile pe săptămână. Cu puţine excepţii, sanctuarele bisericilor sunt cele mai puţin folosite încăperi din America şi din lume.

37

CASA *frw*vută* A LUI DUMNEZEU

în timp ce şuvoaie neîntrerupte de oameni se adună grămadă la magazinele deschise non-stop, pentru a-şi face provizii pentru nevoi pământeşti trecătoare, bisericile noastre abia funcţionează două ore pe săptămână, deoarece cererea pentru „produsul" lor este atât de joasă. Trebuie să cultivăm stilul de viaţă „24/7" înainte de a porni o structură organizată, altfel va deveni la fel ca toate celelalte lucruri pe care le-am făcut: ceva *mecanici*
Această carte nu este scrisă pentru a fi avocatul deschiderii artificiale a uşilor bisericilor. Este un apel la pasiunea inimii lui David, un închinător. *Cortul său a devenit casa preferată de Dumnezeu din cauza celor care se închinau acolo!* La fel cum casa numărul 114 din strada Slack a devenit favorita mea, nu datorită magnoliilor, zugrăvelii albe sau covorului verde din sufragerie, ci datorită^celor care au trăit acolo— mama, tata şi restul familiei.
Dumnezeu vrea doar să fie alături de copiii SăirChiar şi grajdurile sunt bune—au fost bune în Betleem sau pe strada Azusa.[10] Orice ca să se apropie. Dacă David s-a uitat la umilul său cort şi şi-a spus: „Sper să fie mai bine mai târziu", atunci Dumnezeu i-a răspuns: „David, un cort este suficient. Păs-trează-ţi inima fierbinte!"
Am construit sanctuare frumoase, cu prea puţine persoane în ele, fiindcă acolo unde nu există o flacără, nu este nimic de văzut. Nu avem o slavă *shekinah* în bisericile noastre, deoarece ne-am pierdut abilitatea *de a-L găzdui pe Duhul Sfânt.* De ce a spus Dumnezeu că va reconstrui casa lui David? Cred că a făcut-o din cauza lipsei vălului şi a pereţilor despărţitori. El tânjeşte după intimitatea dintre El şi poporul Său; El doreşte să-Şi reveleze gloria înaintea unei lumi pierdute şi aflate pe moarte. El trebuie să o rezidească, deoarece mâinile slăbite ale omului au obosit să ţină deschise porţile cerului, cu închinarea şi mijlocirea lor.

38 ***Z>atd** a*

Casa favorită a Iui Dumnezeu

Dorim oare să redescoperim ceea ce David a învăţat sau suntem deja plictisiţi de „turul tradiţional" al lui Dumnezeu? Ne-am strecurat deja în maşină şi am pornit aerul condiţionat spunând: „Nu înseamnă nimic pentru mine, fiindcă nu am nici o amintire legată de El"?
Mă întreb ce a însemnat pentru Dumnezeu să stea în cortul rustic al lui David, în toată slava Sa, să fie aşezat în mijlocul poporului Său, fără nici un văl sau pereţi care să-L despartă de creaţia Sa, pentru prima dată de la izgonirea din grădină.
întoarce-ţi faţa spre El acum şi întreabă-L ce vrea? Răspunsul te va schimba pentru totdeauna.

Note de **final**

1. Faptele Apostolilor 15:16, referire la Amos 9:11-12.
2. Fapte 15:16

3. 1 Regi 9:6-8
4. Luca21:6
5. Tommy Tenney, *Alergarea după Dumnezeu,* Editura Shalom, Oradea, 2001, p.71.
6. Fapte 13:22b. Acesta este susţinut de textul original din greacă pentru acest pasaj din Noul Testament şi de textul ebraic pentru 1 Samuel 13:14, la care se referă acest citat.
7. Printre multele cărţi excelente despre acest subiect, vă recomand cartea lui Kevin Conner *The Tabernacle of David,* [Cortul lui David], Portland, OR: BT Publishing, 1976.
8. Efeseni 2:14b
9. Psalmul 134:1-2
10. Trezirea din Los Angeles de pe strada Azusa a început într-un grajd transformat.

...Si va <tetU 39

Capitolul 2

Linii de sosire false şi mânere de uşă parfumate Opriri şi ratări

Unii s-ar putea să o considere blasfemie, dar trebuie să vă spun că am participat la „programe bune de biserică" cât să-mi ajungă o viaţă. „Bun" nu mai este suficient. Nu mai vreau să aud cântece „bune", nici măcar nu mai vreau să aud predici „bune". De fapt, sunt plictisit de mine însumi! Mai eşti interesat să guşti ceva „bun" atunci când ştii că ceva „foarte bun" te aşteaptă în bucătărie?

Sunt conştient că vorbele mele pot părea extreme, dar sunt temperate dacă le pun în contextul lucrurilor pe care le doresc cu adevărat: vreau ca Dumnezeu să Se arate în lumina Sa *(shekinah)* sau gloria Sa tangibilă. în comparaţie cu El orice altceva sau altcineva este redus la un act de încălzire, care umple timpul, până când „Cel Adevărat" intră în încăpere. Mă tem că am construit o religie şi un stil de viaţă în jurul aperitivelor, în timp ce am uitat cu desăvârşire de felul principal!

Experimentăm un gust sau un indiciu trecător al slavei lui Dumnezeu de fiecare dată când ne găsim în locuri în care a izbucnit ceea ce noi numim „trezire". Din moment ce „slava" Sa este „un lucru spiritual" ea sfidează o definire ştiinţifică sau o verificare cantitativă. în schimb, există un anume „sentiment",

un simţ interior al apropierii prezenţei lui Dumnezeu, care ne avertizează de iminenţa a ceva puternic şi mare.

Când acest lucru se întâmplă, avem tendinţa să manevrăm situaţia asemenea acelor alergători de sprint neexperimentaţi. Explodăm de la punctul de start într-o urmărire plină de determinare a prezenţei lui Dumnezeu şi continuăm acest ritm rapid, până când începem să simţim disconfortul acestei vânători a trofeului pe care îl doreşte inima noastră, vânătoare care ne consumă total.

Unii simţim cum ne părăsesc puterile iar simţurile noastre devin indiferente la lucrurile din jur; ni se taie respiraţia. Cu un ultim efort disperat ne întindem înainte, ne năpustim spre linie...doar pentru a ne împiedica şi a cădea cu câţiva metri *înainte* de finiş. Oprrndu-ne prea repede, nereuşind să înaintăm cu hotărâre până lâHinja de sosire, *de fapt concurăm spre linii de sosire false şi eşuăm să~căştigăm premiul.*

Biblia relatează că, pe vârful muntelui, în Israel, trei ucenici şi-au deschis ochii somnoroşi doar atât încât să-i vadă pe Moise şi pe Ilie stând alături de Isus, într-un nor de slavă.[1] Dintr-o dată ucenicii s-au trezit şi Petru L-a întrerupt pe Fiul lui Dumnezeu, sugerându-I ca toţi să se oprească la linia falsă de sosire şi să clădească un monument

pentru a sărbători evenimentul. Petru a folosit termenul *rabuni* sau învăţător când I s-a adresat lui Isus şi I-a spus să ridice trei structuri separate, fiind posibil ca el să creadă că Moise şi Ilie erau egalii lui Isus. Probabil că habar nu avea că ceea ce era mai bun abia urma să vină.

Moise a aşteptat mai mult decât durata a zece vieţi să vadă ceea ce urma să se întâmple şi mă îndoiesc că el era interesat de liniile false de sosire ale lui Petru. El nu voia nimic mai puţin decât să vadă slava lui Dumnezeu revelată. Apoi, în timp ce Petru încă vorbea. Tatăl l-a întrerupt şi a corectat perspectiva pământească a ucenicilor, spunându-le: „Acesta este Fiul

Meu preaiubit; de El să ascultaţi!"[2] Atunci, toate lucrurile şi persoanele au dispărut vederii, cu excepţia Domnului înălţat.

Prea adesea ne oprim la liniile de sosire false, fiindcă trupurile noastre devin agitate. Noi vrem să întrerupem revelaţia de Sine a lui Dumnezeu pentru a zidi castele de nisip, în cinstea primei premoniţii a apariţiei Sale. Suntem atât de preocupaţi să rostim: „Ce bine ne pare că suntem aici", încât nu-L mai auzim pe Dumnezeu care ne spune: „Vreau să fiu şi Eu alături de voi."

M-am săturat să concurez cu linii de sosire false

Nu mai este acceptabil doar să avem programe bune, muzică bună şi predici bune. Trebuie să-L întâlnim pe Dumnezeu însuşi. Sunt atât de obosit de acele „aproape" programe, încât de multe ori le spun oamenilor care vin la întâlnirile noastre: „Dacă aţi venit aici să asistaţi la întâlniri bune, aveţi în faţă un model greşit, un predicator nepotrivit, locul şi ziua greşită. Veniţi într-o altă zi. Dar dacă astăzi ceea ce urmăreşti este Dumnezeu, atunci îţi urăm bun venit la frăţia inimilor arzânde."

Isus i-a spus bisericii căldicele din Laodiceea: „Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi deschide uşa, voi intra la El..."[3] *Duhul Sfânt caută să cumpere locul următoarei izbucniri.* El stă la uşa bisericilor noastre căutând pe cineva asemenea lui David care a pregătit un loc pentru reşedinţa Sa influentă—un loc în care închinătorii sunt gata să ţină deschise porţile Cerului cu mâinile lor ridicate, aşa încât slava Sa să poată coborî şi locui printre ei.

Dumnezeu caută o persoană, o biserică şi un oraş care va auzi bătaia Lui blândă şi îi va deschide uşa. Scriptura II prezintă mereu pe Isus care bate la uşă, atât în Vechiul cât şi în Noul Testament. îl vedem, în mod profetic, bătând la uşa *propriei* case, în cântarea lui Solomon, căutând să atragă atenţia preaiubiţilor Săi, a Bisericii.[4]

De ce este închisă uşa propriei case? Pentru că El a dat *cheia.* El i-a spus apostolului Petru: „îţi dau cheile. Orice vei lega pe pământ va fi legat în ceruri; orice vei dezlega pe pământ va fi dezlegat în ceruri."[5] Domnul ne-a dat cheia propriei apariţii atunci când *ne-a dat posibilitatea de a deschide ferestrele cerului şi de a închide porţile iadului.* ***Clanţa este pe partea ta!*** (Dar sunt oare ferestrele pictate de tot cu tradiţii omeneşti?) Iubitul sufletelor noastre a bătut mereu la poarta Casei Sale, dar noi am răspuns la fel ca mireasa lui Solomon:

„Mi-am scos haina, cum să mă îmbrac iarăşi? Mi-am spălat picioarele, cum să le murdăresc iarăşi?"[6]

Iubita promisă şi Mireasa lui Dumnezeu a devenit prea comodă. Ea refuză să deschidă uşa, deoarece nu este convenabil. Preţul intimităţii este mult prea mare. Disconfortul pe care-l implică a creat o apatie care ne determină să ne mişcăm prea încet şi neglijent,, atunci când Preaiubitul nostru bate la uşa inimii noastre. Ca o ameninţare,

bătaia nu se mai aude— alarmaţi, ne ridicăm, în sfârşit, la fel ca logodnica leneşă a lui Solomon. în cele din urmă, alergăm spre uşă să o deschidem, dar, tot ceea ce a rămas este doar o mireasmă trecătoare a locului *în care a stat.*
Am deschis iubitului meu; dar iubitul meu plecase, se făcuse nevăzut. înnebuneam când îmi vorbea. L-am căutat, dar nu l-am găsit; L-am strigat, dar nu mi-a răspuns.[1]
Acesta este tristul stadiu al Bisericii mult prea mulţumite din zilele noastre. E posibil să descoperim că suntem la fel de sterpi ca soţia lui David, Mical. Aşa cum am sugerat mai devreme, motivul poate să fi fost faptul că David nu a mai fost intim cu ea. Dezgustul pe care 1-a manifestat faţă de el a închis uşa intimităţii, a bucuriei şi a rodirii. Şovăiala Bisericii de a plăti preţul destul de mare al închinării intime este cauza esenţială a nerodirii noastre.

Linii de sosire false şi mânere de uşă parfumate
Biserica lui Hristos s-a obişnuit să trăiască în casa împăratului în absenţa ***Lui.*** Dacă s-ar întoarce la pasiunea şi foamea primei iubiri, nu ar mai fi mulţumită decât dacă împăratul însuşi ar fi prezent alături de ea în casă. în schimb, Biserica timpurilor moderne, la auzul bătăii Stăpânului, se agită doar atât încât să murmure: „Nu, nu acum. Nu vezi că sunt într-o poziţie prea confortabilă ca să mă ridic acum? Nu mai poţi aştepta? Mă doare capul. La urma urmei, deja m-am descălţat şi mi-am sprijinit picioarele de perete. Chiar trebuie să-Ţi deschid uşa *acum'?"*

Când bătaia se opreşte

Cel mai alarmant moment nu este acela când Dumnezeu vine şi bate la uşa ta. Este momentul *în care bătaia se opreşte.* Realitatea revine cu un şoc atunci când ne dăm seama că Preaiubitul nostru nu mai bate la uşă. Instantaneu uităm importanţa confortului şi a stilului de viaţă comod, în momentul când bătaia divină se opreşte.
M-am sculat să deschid iubitului meu, în timp ce de pe mâinile mele picura smirnă şi de pe degetele mele picura cea mai aleasă smirnă [miros dulce] *pe mânerul zăvorului* [pe care el a lăsat-o]. *Am deschis iubitului meu, dar iubitul meu plecase, se făcuse nevăzut**
Versiunea „Biblia extinsă" spune că, în momentul în care mireasa promisă lui Dumnezeu şi-a pus degetele pe mânerul zăvorului, ele s-au umplut de lichidul de smirnă lăsat în urmă de împărat. Tot ceea ce i-a mai rămas a fost parfumul locului în care El a stat...
Mă tem că dacă nu deschidem uşa la bătaia preaiubitului nostru, când Porumbelul Duhului Sfânt se aşează; dacă nu reuşim să deschidem ferestrele Cerului prin închinarea noastră plină de pocăinţă; dacă nu dorim să creăm o deschidere pentru ca Slava lui Dumnezeu să intre în lumea noastră, atunci, la un moment dat, *tot ce ne rămâne este doar parfumul*

prezenţei Sale. Unii se mulţumesc cu atât—sunt satisfăcuţi doar să miroase parfumul sau să simtă adierea a ceea ce El a fost-^-dar eu nu mai sunt interesat de vizitele din trecut. Dar tu? *Vizitele pasagere prin paginile istoriei nu mă mai satisfac. Sunt obosit să tot citesc despre treziri—eu trebuie să-L întâlnesc pe „Cel ce face trezirea".*
Acest aspect îmi aminteşte de un soţ sau o soţie îndurerată, care îmbrăţişează perna sau miroase parfumul celui sau celei care a plecat. Chiar şi atunci când cineva îşi pierde partenerul de viaţă, durerea are un sfârşit. Biserica comemorează toate vizitele din trecut, de parcă Partenerul ei ar fi murit şi toate întâlnirile viitoare (cu excepţia celei din ceairi) sunt în afara oricărei discuţii. îmi pare rău, dar eu nu vreau să strâng în braţe amintirea fantomatică a ceea ce a fost odată! îl vreau pe El! Vreau să-L văd\pe Isus în toată puterea, vitalitatea, frumuseţea şi gloria Sa! **)\rată-mi** faţa **Ta!**

Oare Dumnezeu chîâr încetează să mai bată? (S-a mai întâmplat)

Este timpul să ne ridicăm de pe canapelele ivorii ale complezenţei şi să răspundem la bătaia blândă din uşă. Tu şi eu auzim această bătaie chiar acum, dar ceea ce mă supără cel mai tare este teama că, în orice moment, bătaia poate înceta. Să nu credeţi că eu propun vreo doctrină nouă sau o interpretare ciudată a Scripturii. S-a mai întâmplat! în timpul „intrării triumfale" a lui Hristos în Ierusalim, oamenii şi-au aruncat hainele şi ramurile de palmier pe jos, pentru a pava drumul înaintea lui Hristos, care venea călare pe un mânz neîmblânzit. Ucenicii au strigat osanale lui Dumnezeu la un nou nivel de pasiune şi entuziasm, spunând: „Binecuvântat este împăratul care vine în Numele Domnului! Pace în cer şi slavă în locurile prea înalte!"[9]Toate acestea i-au supărat pe fariseii religioşi din mulţime, fiindcă ei respingeau ideea că Isus putea fi Mesia.

46 *Vaed * şideţti...*

Linii de sosire false şi mânere de uşă parfumate

Când fariseii i-au cerut lui Isus să-i liniştească pe ucenici, El le-a spus că pietrele vor striga, dacă El le va spune celor ce-L urmează să tacă.[10] Cuvintele Sale, rostite în timp ce se uita peste Ierusalim, descriu ce se întâmplă *atunci când bătaia nu se mai aude: Când s-a apropiat de cetate şi a văzut-o Isus a plâns pentru ea şi a zis: „Dacă ai fi cunoscut şi* ***tu,*** *măcar în această zi, lucrurile care puteau să-ţi dea pacea! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi. Vor veni peste tine zile când vrăjmaşii tăi te vor înconjura cu şanţuri, te vor împresura şi te vor strânge din toate părţile. Te vor face una cu pământul, pe tine şi pe copiii tăi din mijlocul tău şi nu vor lăsa în tine piatră pe piatră,* ***pentru că n-ai cunoscut vremea când ai fost cercetată.*** ""

Am bătut şi nu mi-ai răspuns! Te-am căutat şi nu M-ai primit.

Evanghelia după Luca spune că Isus a privit Ierusalimul şi a plâns. Eu cred că a plâns cu intensitatea şi durerea unui iubit dispreţuit şi respins de iubita sa. El a spus: „De câte ori am vrut să-i strâng pe rin tai, cum îşi strânge găina pun sub aripi *şi n-aţi vrut!"*[12] Nu spun că **KOBlNlil UL,** mântuirea noastră este în pericol; ci **COMPASIUNII** doar că putem foarte uşor să pierdem **LUI** momentul vizitei prezenţei luminii **DUMNEZEU.** *(shekinah)* a lui Dumnezeu. Putem pierde ocazia să îi dăm lui Dumnezeu ceea ce El îşi doreşte cel mai mult—închinarea şi părtăşia noastră cea mai intimă.

Bartimeu nu L-a văzut singur pe Isus

Sincer, noi toţi ar trebui să fim botezaţi cu spiritul lui Bartimeu.' Acesta este orbul care a ignorat dezaprobarea mulţimii şi a strigat, cerând milă de la Isus.[13] Bartimeu nu a

putut să-L vadă singur pe Isus. Era orb şi a trebuit să aibă acea credinţă *oarbă* în mărturia altcuiva care i-a spus: „Isus este aproape." Noi trebuie să mărturisim: „Sunt orb şi nu pot să văd cât de aproape este El, dar dacă cineva îmi spune că El este aproape, atunci refuz să-L las să treacă pe lângă mine."

Uneori, grijile zilei şi oboseala vieţii pot să ne orbească temporar sau să ne amorţească simţurile în aşa măsură încât să nu putem percepe apropierea lui Dumnezeu. Asta nu 1-a oprit însă pe Bartimeu. De ce să ne oprească pe noi? Când nu poţi vedea, simţi sau percepe prezenţa iui Dumnezeu, atunci este momentul să găseşti pe cineva în care ai încredere şi care *poate* simţi prezenţa Lui. Când acest martor îţi spune: „El este aproape, El este aici", crede-1 pe cuvânt. *Du-te!* începe să-ţi ridici mâinile şi să îl chemi prin credinţă.

Uneori este de-ajuns să ştii că El este aproape. Strigătele inimii tale înfometate îl vor atrage mai aproape. De fapt, nu ne spune Cuvântului Dumnezeu astfel: „Jertfele

plăcute lui Dumnezeu sunt un duhxzdrobit: Dumnezeule, Tu nu dispre-ţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită"?[14] Dumnezeu nu întoarce spatele celui zdrobit. *Lacrimile deschid robinetul compasiunii lui Dumnezeu.*

Pe de altă parte, ce se întâmplă atunci când ştii că este aproape, dar nu faci nimic? Bartimeu a fost doar un cerşetor orb, la marginea drumului, în afara oraşului Ierihon, dar el a atins inima lui Dumnezeu cu rugăciunile lui fierbinţi, în timp ce oamenii din Ierihon au pierdut cercetarea lor. Isus *a ieşit* prin partea îndepărtată a oraşului când 1-a întâlnit pe Bartimeu. El străbătuse deja tot oraşul şi nimeni nu strigase după El, până ce a trecut dincolo de ziduri.

Acum se pune întrebarea: „Când va veni El, va rămâne?" Locuitorii Ierihonului au pierdut ocazia! Spre deosebire de sătucul din Ioan capitolul 4, unde Isus a stat câteva zile, vizitarea Ierihonului nu s-a transformat în locuire. Un singur orb

Linii de sosire false şi mânere de uşă parfumate

„a văzut" mai mult decât întregul oraş şi a întârziat Divinitatea suficient de mult pentru un miracol!

Spune-mi doar—este El?

Când Isus a trecut de porţi, cerşetorul cel orb, aflat pe marginea drumului, s-a întors spre cineva din apropiere şi a pus o întrebare:

„Este El? Spune-mi numai dacă este El?"

„Da, da, Bartimeu; este El."

„Atunci, ai face mai bine să te dai la o parte din calea mea, fiindcă sunt pe cale să-mi pierd demnitatea."

Ascultă-mă, prietene. *Nu-ţi poţi păstra demnitatea şi să cauţi Divinitatea. Nu-ţi poţi salva faţa şi, în acelaşi timp, să cauţi faţa Lui.* La un moment dat va trebui să-ţi pierzi manierele spirituale. Va trebui să laşi în urmă protocolul tău penticostal, baptist sau prezbiterian. Trebuie să uiţi ceea ce se aşteaptă de la tine să faci, când, unde şi cum. Va trebui să reduci totul la esenţe: „Este El? Cred că e aici în clădire! Cred că El este aproape." Nu ştiu care-ţi sunt sentimentele, dar eu refuz să-L simt atât de aproape şi apoi să-L las să treacă pe lângă mine. „Isuse, Fiul lui David, ai milă de mine!"

Oare va trece Isus pe lângă noi? Cu siguranţă. Isus ar fi trecut pe lângă ucenici când aceştia traversau cu barca Marea Galileii, în întunericul nopţii, dar *ei au strigat către El.*[15] El ar fi trecut pe lângă orb, dar Bartimeu a strigat şi a continuat să strige până când Isus s-a întors să-L vadă. Isus ar fi trecut pe lângă femeia cu scurgerea de sânge, dar ea şi-a întins mâna şi a atins tivul hainei Lui, prin credinţă.[16] Pe de altă parte, Isus a umblat prin Ierusalim de nenumărate ori, de-a lungul scurtei Sale vieţi pe pământ, dar oamenii religioşi ai vechii cetăţi au pierdut momentul şi ora vizitei Sale.

Una din cheile transformării vizitei Duhului Sfânt în locuirea Duhului este recunoaşterea Lui. A trecut oare chiar atât de mult de când „nu L-ai văzut"? L-ai recunoaşte dacă ar

veni călare pe un mânz în loc de un armăsar? Ai primi cu drag vizita Lui atât în umilinţă, cât şi în putere?

M-ai crede dacă ţi-aş spune că Cineva bate la uşa Bisericii chiar acum? El bate, literal, la uşa propriei Case, deoarece El ne-a dat nouă cheile. Eu nu vreau să văd Biserica pierzându-şi momentul sau ora cercetării. Dacă cineva I-ar deschide, noi nu am rămâne să vorbim cu tristeţe despre mirosul Său „de data trecută când a **bătut** la uşa noastră". Am umbla cu El şi am avea părtăşie cu El. Poate că simţi ceva ce îţi strânge

inima şi îţi vine să strigi: „Doamne, nu trece pe lângă mine! Isuse, ai milă!"
„ Tată, mă rog chiar acum pentru un duh ca al lui Bartimeu care să cuprindă poporul Tău. Fie să lăsăm deoparte veşmintele mândriei care ne identifică cu cei orbi şi să ne ridicăm glasurile în închinare, ***«Isuse, Fiul Lui David!»*** *Ne--ridicăm vocile în povăinlă^«****Aiurită de noi!»*** *Ne închinăm, ne umilim şi strigăm,* ***«Nu trece pe lângă noi!»"***
De ce nu uiţi de maniere chiar acum? A- sosit timpul să laşi deoparte protocolul tău religios, lucrurile care-ţi dictează ce trebuie să se întâmple şi când. *Dumnezeu a preferat întotdeauna foamea spirituală şi nu ritualul spiritual.* Iţi vei pierde momentul? Dacă îl simţi tot mai aproape şi mai aproape, atunci nu-L lăsa să se apropie atât de mult şi să treacă pe lângă tine, chiar acum când citeşti această carte. Aminteşte-ţi că Dumnezeu *caută să cumpere un loc în care să izbucnească.* El bate la uşă. Aproape că îl aud cum îţi spune: *„Ştii ce se întâmplă când vizitez o biserică.* ***Dar nu ai văzut încă ce se întâmplă atunci când cercetez un oraş. Deschide usa si lasă-Mă să intru!"***

NU AŢI VĂZUT ÎNCĂ
CE SE
ÎNTÂMPLĂ
CÂND EU
VIZITEZ UN
ORAŞ. DESCHIDEŢI
UŞA ŞI
LĂSAŢI-MĂ SĂ INTRU!

Linii de sosire false şi mânere de uşă parfumate

Afişează-ţi foamea

Dacă în biserică s-ar afla un copilaş înfometat, crezi că ar fi el impresionat sau deranjat de faptul că Tommy Tenney se află în faţă şi predică? Crezi că acel copilaş s-ar opri să se gândească: „Oh, acela e păstorul, ar fi bine să fac linişte"? *Dacă acelui copil i se face foame, locul va deveni tare gălăgios.* Crezi că acelui copil i-ar păsa de cei ce se uită sau de cine ascultă, sau de tot ceea ce fac adulţii bine îmbrăcaţi? Nu! *Acel copil îşi va afişa foamea,* deoarece tot ceea ce ştie el este: „Dacă nu primesc ceva hrană sau puţin ajutor, voi muri." Crezi că s-a întâmplat la fel şi în Evanghelia după Matei?

Nişte orbi şi şchiopi au venit la El la Templu şi El i-a vindecat. Dar preoţii cei mai de seamă şi cărturarii, când au văzut minunile pe care le făcea şi pe copii strigând în Templu şi zicând: „Osana, Fiul lui David!", s-au umplut de mânie. Şi l-au zis: „Auzi ce zic aceştia?" „Da", le-a răspuns /sus. „Oare n-aţi citit niciodată cuvintele acestea: «Tu ai scos laude din gura pruncilor şi din gura celor ce sug»? "[17]

Cuvântul grecesc tradus prin „strigând", în acest pasaj nu se referă la mici strigăte politicoase de bucurie sau suspine liniştite. înseamnă, literar, „a zbiera, a striga cu voce tare, a ţipa, a exclama."[18] Cred că mulţi dintre noi suntem prea îngrijoraţi de aprobarea oamenilor pentru a urinări prezenţa lui Dumnezeu. Trebuie **să fim** asemenea acelor bebeluşi înfometaţi care strigă după ajutor.

A sosit timpul ca tu să îţi afişezi foamea. Să fii ca un copilaş şi să spui: „Nu-mi pasă cine mă aude. Nu-mi pasă cine mă vede. *Trebuie să Te am, Doamne!* îmi e atât de foame." Arată-ţi foamea aşa cum a făcut-o Bartimeu în acea zi miraculoasă. Atrage atenţia lui Dumnezeu şi ignoră aprobarea oamenilor.

Chiar şi copiii ştiu când se apropie Dumnezeu

De multe ori, când prezenţa lui Dumnezeu pare să fie aproape, mă uit peste cei prezenţi şi văd mulţi copii mici care plâng necontrolat. Ştiu că nu am spus nimic care să-i sperie şi nimic din ceea ce am spus nu poate fi procesat de intelectele lor încă imature. Totuşi, până şi copiii ştiu când *El* se apropie. Ei ştiu când *El* se apropie de uşă şi, astfel, lacrimile încep să se prelingă pe feţele lor inocente. Uneori, iau puţin timp să-i consolez pe aceşti micuţi, fiindcă nu vreau ca ei să se teamă. Vreau doar ca ei să înţeleagă că ne apropiem de poartă. Suntem gata să deschidem poarta ca Dumnezeu să poată intra; şi atunci când te apropii de acea poartă poţi simţi adierea brizei cereşti în părul tău.
E timpul să spui: „Refuz să mă apropii atât de mult şi apoi să mă dau înapoi. *Nu mai sunt interesat de Unii false de sosire.* Nu mai pot trăi încă o zi doar cu parfumul abia simţit al «prezenţei de ieri» a lui Dumnezeu. S-ar putea să nu reuşesc, dar voi mcerca^Jwjr putea să nu-I atrag atenţia, dar nu pentru că n-am încercat."
îmi doresc cu adevărat ca toţi să uităm de demnitatea noastră şi să ne amintim de Divinitatea Lui. Cineva trebuie să se roage: „Doamne, eu voi încerca. Vreau o întâlnire cu Tine, *pe care să n-o uit. "* Dacă cineva reuşeşte să deschidă larg ferestrele Cerului, toţi vor fi binecuvântaţi de mireasma prezenţei Sale! Dacă simţi că trebuie să te afli într-o clădire de biserică şi să auzi că cineva îţi spune că altarul este deschis, atunci poate că nu eşti suficient de disperat. Bartimeu şi-a construit propriul altar din praful de pe drum. Nimeni nu i-a spus femeii cu scurgerea de sânge: „Dacă a-tingi tivul hainei Lui..." Nu, ea, în disperarea ei, a creat o promisiune şi Dumnezeu a onorat-o.
Iţi poţi construi propriul altar din foamea inimii tale chiar acum. Nu-mi pasă dacă eşti aşezat într-o bancă din biserică
52 *"Dacd*
Linii de sosire false şi mânere de uşă parfumate
sau într-un bar, poate chiar în sufrageria ta acasă. Nu contează. E timpul ca toţi cei înfometaţi după Dumnezeu să strige:
„ *Nu Te voi lăsa să Te apropii atât de mult şi apoi să treci pe lângă mine. Sunt disperat după Tine! Ai milă de mine!"*

Note de final

1. Luca 9:28-32
2. Luca 9: 35b
3. Apocalipsa 3:20
4. Vezi Cartea Cântărilor 5:2
5. Adaptat după Matei 16:19
6. Cartea Cântărilor 5:3
7. Cartea Cântărilor 5: 6
8. Cartea Cântărilor 5:5-6
9. Luca 19:38
10. Vezi Luca 19:39-40
11. Luca 19:41-44
12. Luca 13:34b
13. VeziMarcu 10:46-52
14. Psalmul 51:17
15. Vezi Ioan 6: 16-21
16. VeziMarcu 5:25-34
17. Matei 21:14-16
18. James Strong, *Strong's Exhaustive Concordante ofthe Bible,* [Concordanţa biblică exhaustivă a lui Strong], Peabody, MA: Hendrickson Publishers, **crying**

(#G2896).
,. .*St va vc*u* 53

Capitolul 3

Deschiderea cerului şi închiderea porţilor iadului

Cercetarea lui Dumnezeu a venit, fără nici un avertisment, în timp ce predicam la o biserică din Texas, într-o sâmbătă seara. într-o clipă am „ştiut" că trebuia să plec într-un anumit oraş, într-un alt stat, duminică seara. Problema era că trebuia să predic în aceeaşi seară tot în Texas. Niciodată nu am anulat un angajament în felul acesta, dar, cumva, trebuia să realizez ceea ce Dumnezeu îmi ceruse să fac.

Când i-am comunicat pastorului că nu voi putea să rămân pentru serviciul de duminică seara, deoarece a intervenit ceva, el a fost foarte binevoitor. La sfârşitul programului de dimineaţă, gazdele mele m-au dus direct la aeroport. (Exista în mine un aşa sentiment de urgenţă încât am sărit şi peste masa de prânz.) Primul avion era plin, dar mi-am luat un bilet şi am aşteptat. Nu am fost surprins când Dumnezeu a intervenit şi mi s-a dat un loc în avion.

Când a aterizat avionul, m-am dus să închiriez o maşină, din banii mei, pentru a ajunge la o biserică de 3000 de membri, la care mai slujisem înainte. Pe drum Dumnezeu mi-a confirmat decizia spunându-mi: „Eşti pe drumul bun."

Am ajuns în parcarea bisericii cu o oră înainte de începerea programului, sperând să-1 întâlnesc pe pastor şi să vorbim.

M-am gândit că el ar putea să mă ajute să înţeleg de ce Dumnezeu mi-a spus să vin atât de repede şi fără invitaţie.

In timp ce am închis maşina, am observat că un număr mare de maşini erau deja în parcare. *Ei bine, e posibil să mai existe un program,* m-am gândit. Acest gând mi-a fost confirmat când am intrat în clădire şi i-am văzut pe uşieri la porţile sanctuarului. Ei au zâmbit când m-am apropiat, dar mi-au spus: „Nu te putem lăsa înăuntru."

Pastorul nostru a devenit disperat după Dumnezeu

In mintea mea ştiam că sunt sub autoritatea divină, aşa că nu conta drumul străbătut sau motivele. Aşa că am spus: „înţeleg că nu mă puteţi lăsa înăuntru, dar ce se întâmplă acolo?" Ei au răspuns: „Pastorul nostru s-a trezit în această dimineaţă cu o foame reală după Dumnezeu. El a convocat o întâlnire de rugăciune la ora patru după-masă şi ne-a spus să închidem uşile după această oră. întâlnirea trebuie să ţină până la ora şase, când uşile se vor deschide pentru public. Acum este doar ora cinci, aşa că nu te putem lăsa să intri."

„înţeleg", anrfâspuns. „Voi ste pe hol." Am găsit un scaun aproape detişă şi am început să mă rog împreună cu oamenii din sanctuar, de acolo de unde eram. După câteva minute, uşierii s-au uitat spre mine şi au spus: „Noi credem că tu eşti un predicator." Când le-am răspuns afirmativ, ei mi-au zis: „Am discutat şi credem că trebuie să te lăsăm să intri. Ştim ce a spus pastorul nostru, dar credem că trebuie să te lăsăm înăuntru."

Tot ce am avut de spus în acel moment a fost: „Probabil că aşa este." Când uşierii au deschis uşile, am intrat şi am văzut cam patru sute de oameni cu feţele la pământ înaintea lui Dumnezeu. în tăcere, m-am alăturat lor şi, când a început programul, ceva mai târziu, m-am aşezat într-un scaun retras, la marginea încăperii. Când pastorul s-a ridicat, într-un târziu, m-a observat şi a tresărit. Lacrimi mari îi brăzdau faţa, cravata

îi stătea într-o parte. (în mod normal, ţinuta şi comportamentul lui sunt imaculate.)
La începerea programului, pastorul şi echipa de închinare se luptau din greu, deoarece prezenţa lui Dumnezeu era copleşitoare. Un vorbitor renumit fusese invitat la întâlnire şi când pastorul s-a ridicat să-1 prezinte a spus; „Avem un invitat de o-noare programat să vorbească, dar l-am văzut pe prietenul meu Tommy Tenney aici." Apoi, a continuat: *,^4m avut un vis în această săptămână.* Se făcea că Tommy Tenney a venit la noi neinvitat şi neanunţat. Acum el e aici. Nu ştiu ce planuri are Dumnezeu, dar vreau să-1 invit pe Tommy să ne spună ceva."

Exista o şansă mare ca Dumnezeu să schimbe programul

Nici eu nu ştiam ce planuri avea Dumnezeu, dar ştiam că exista o şansă foarte mare ca El să răstoarne programul. Când am trecut unul pe lângă celălalt pe treptele podiumului, m-am oprit suficient de mult încât să-i spun pastorului: „Nu ştiu ce se va întâmpla când voi ajunge acolo." El m-a privit cu o expresie foarte serioasă, fără să se deranjeze să-mi spună, „Bună, ce mai faci?" sau „Mă bucur să te văd." Atmosfera spirituală era mult prea importantă pentru asemenea nimicuri. Tot ce mi-a spus a fost: „Nu-mi pasă!" Mi-am dat seama ce vrea să spună, deoarece el îl dorea pe Dumnezeu. în cele din urmă am vorbit doar zece minute, dar, încă din primele cincisprezece secunde după ce am păşit pe podium, ferestrele Cerului s-au deschis peste locul acela. Prezenţa lui Dumnezeu era incredibil de puternică, dar nu din cauza mea. Parcă Dumnezeu îmi ceruse să mă întâlnesc cu El în acest loc şi moment. Eu am fost suficient de norocos să mă prezint la întâlnire. în acel moment, ne aflam în „ *casa pe care o construise ascultarea."* Pastorul fusese ascultător în a striga către Dumnezeu şi a-şi chema congregaţia la rugăciune. Vorbitorul invitat era prezent şi era gata iar eu fusesem

Deschiderea cerului

ascultător prin venirea mea. într-un fel, Dumnezeu ne-a aliniat şi ne-a mutat pe toţi în locul şi poziţia potrivită, în seara aceea. După zece minute, oamenii fugeau, efectiv, spre altar. (Când Dumnezeu se arată *într-adevăr;* nu-mi pasă care îţi este titlul sau de câtă vreme îl cunoşti; tu devii conştient, dintr-o dată, că ai nevoie să te acoperi în pocăinţă. Şi asta se datorează greutăţii gloriei Sale care se apropie.) Parcă Dumnezeu tocmai cojise un loc din ceruri şi lăsase o scânteiere a slavei Sale să lovească acel loc.

Aşa cum a spus Duncan Campbell: „Dumnezeu a coborât"

Prima persoană care a ajuns la altar a fost acel vorbitor invitat iar pastorul a venit imediat în urma lui. Am văzut oameni care se aruncau la pământ în alergarea lor pentru a plânge înaintea lui Dumnezeu. Ca să folosesc o frază a lui Duncan Campbell, din descrierea marii treziri din insulele Hebride, *„Dumnezeu a coborât".* El a deschis ferestrele Cerului şi a venit printre noi.

De câte ori s-a întâmplat acest lucru în experienţa mea sau în istoria Bisericii, „Dumnezeu a coborât" ca rezultat al pocăinţei şi al disperării într-o atmosferă de închinare. Vă pot promite că un program de biserică nu va realiza niciodată acest lucru. *Adevărata trezire are loc atunci când Cel ce face trezirea vine în oraş!* Adevărata trezire e mai degrabă o inundaţie, decât un râu. Este o explozie supranaturală a prezenţei lui Dumnezeu pe pământ, peste şi deasupra omniprezenţei Sale continue. Scriptura spune că „Pământul va fi plin de cunoştinţa slavei Domnului ca fundul mării de apele ce-1 acoperă"!' Cât de complet acoperă apa fundul mării?

„Marele potop" din zilele

ZDROBIREA PE PĂMÂNT

lui Noe a fost potopul judecăţii, dar ne poate oferi detalii despre felul în care cunoştinţa slavei lui Dumnezeu va acoperi pământul. Biblia spune că, înainte de marele potop din cartea Geneza, „...în ziua aceea *s-au rupt* toate izvoarele Adâncului celui mare şi *s-au deschis ferestrele cerului."*[2] Versiunea New International Version a Bibliei spune: „Toate izvoarele adâncului cel mare au izbucnit şi s-au deschis *stăvilarele cerului."*" Un mod de a produce o inundaţie pe pământ este de a elibera torente din *două direcţii,* în acelaşi timp—adică a adăuga ploaie unui râu existent. Pe tărâmul rugăciunii şi al trezirii spirituale, un mod de a deschide ferestrele cerului este spargerea vaselor şi eliberarea torentelor de pocăinţă şi închinare în poporul lui Dumnezeu de pe pământ. Trebuie să existe o zdrobire profundă în noi dacă vrem să pătrundem şi să vedem o fereastră deschisă în ceruri. *Zdrobirea pe pământ creează deschidere în Ceruri!*

Ce este un cer deschis?

Ce vreau să spun când vorbesc despre „un cer deschis"? Un „cer deschis" *este un loc în care accesul la Dumnezeu este foarte simplu.* Din scrierile lui Pavel ştim că există cel puţin trei „ceruri". El a spus bisericii din Corint că odată a fost „răpit până la al treilea cer".[3] Dacă există un al treilea cer, din necesitate trebuie să existe şi al doilea şi primul cer. Al treilea cer poate fi numai domeniul lui Dumnezeu şi al îngerilor Săi. Este tărâmul şi „reşedinţa" lui Dumnezeu. Domnia Sa din al treilea cer afectează celelalte ceruri dedesubt.

Din moment ce Biblia îl descrie pe Satan ca „domnul puterii văzduhului", al doilea cer este domeniul puterilor demonice.[4] Primul cer se referă la referă la „cerul" natural de deasupra capetelor noastre, domeniul general al omului şi a tot ceea ce se află în puterea omului. Capitolul 10 din cartea lui Daniel oferă o imagine clară a conflictului dinamic dintre cele trei ceruri. Când Daniel s-a rugat lui Dumnezeu din

primul cer, un conflict celest a izbucnit între arhanghelul Mihail şi conducătorul căzut al îngerilor, numit prinţul Persiei. Răspunsul lui Dumnezeu la ruga lui Daniel a venit, în ciuda eforturilor disperate din tărâmul întunecat de a-1 opri sau întârzia. *Ţine minte: întârzierea nu înseamnă refuz.* Stăruinţa joacă un rol însemnat în deschiderea Cerului. Ce s-ar fi întâmplat dacă Daniel ar fi încetat să se mai roage după 18 sau 20 de zile? Nu trebuie să laşi „cerurile de aramă" să te oprească!

Când folosim acest termen, „cer de aramă", nu spunem că Dumnezeu nu poate auzi rugăciunea noastră.[5] El a auzit ruga lui Daniel şi, imediat, a trimis un înger cu răspunsul Său. Problema s-a ivit atunci când acest înger a trecut prin cel de-al doilea cer, în care Satan şi-a trimis propriii îngeri căzuţi pentru a întrerupe comunicarea. Adversarul va încerca să oprească urcarea spre Dumnezeu a rugii tale şi să împiedice răspunsul lui Dumnezeu să ajungă la tine, deoarece cel de-al doilea cer este domeniul *său-pentru moment.*

Pavel îl descrie pe Satan în Efeseni 2:2 ca „domnul puterii văzduhului". Inamicul nu are autoritate absolută peste al doilea cer: domnia lui eşţejimitată. El este doar o fiinţă creată şi un prinţ angelic căzut. El nu poate fi nici măcar comparat cu Dumnezeul etern şi Rege înviat. *Un prinţ are doar puterea pe care4-o deleg㠎mpăratul.* Dumnezeul nostru are toată puterea;/ Satan, prinţul căzut, are doar autoritatea pe care i-o lasă Regele. Va veni o zi când până şi acea autoritate îi va fi luată. Isus deja a luat cheile iadului şi ale morţii de la Satan.[6] *Satan nici măcar nu mai are cheile propriei „case"!* Totuşi, el încă mai are „casa". In acea zi măreaţă, Dumnezeu va mai face un

pas şi va „relua casa în posesie".
Vrei să vezi ferestrele Cerului deschise? în afara personajelor biblice şi a experienţelor lor, figuri eroice din istoria Bisericii au lăsat indicii despre deschiderea Cerului. John

Bunyan este unul dintre ei. Alegoria sa clasică, *Călătoria creştinului,* este poate cea mai cunoscută carte creştină scrisă vreodată, deşi Bunyan nu a considerat-o cea mai bună carte a sa. Alegerea sa a fost o carte scurtă intitulată *Sacrificiul acceptabil,* pe care a scris-o târziu.[7] Este o carte despre zdrobire, bazată pe o exegeză inspirată a Psalmului 51. Bunyan a murit în timp ce cartea era dată la tipar, dar a spus că ea reprezintă „culmea lucrării mele de-o viaţă". în Psalmul 51 David a declarat: *„ Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu dispreţuieşti o inimă zdrobită şi mâhnită.* "[8] Aceasta este ***cheia*** *nepreţuită care deschide bogăţiile prezenţei lui Dumnezeu!* Acesta este parfumul pe care Dumnezeu nu poate să-1 ignore. El va răspunde. Cerul de aramă va fi străpuns!

Călătoria lungă şi plină de transpiraţie a lui David în comparaţie cu trezirile spirituale fără transpiraţie

Creştinii din toată lumea spun: „Noi vrem trezire; vrem o mişcare din partea lui Dumnezeu." Din nefericire, nu am învăţat din greşelile lui David. Adesea facem acelaşi lucru pe
Icare 1-a făcut el când a încercat, pentru prima dată, să aducă la Ierusalim prezenţa lui Dumnezeu. Noi îngrămădim lucrurile sfinte ale lui Dumnezeu într-o căruţă nouă, făcută de mâna omului, crezând că Dumnezeu va fi mulţumit. Apoi suntem şocaţi când ne dăm seama de dispreţul Său! El nu vrea boi care să tragă la căruţa Gloriei Sale! Noi aşteptăm ca altcineva sau altceva să „transpire" lucrând la partea mai grea a trezirilor spirituale. Tot ceea ce vrem să facem este să cântăm şi să dansăm la petrecere. Aceste sărbători de trezire pe jumătate coapte şi concentrate asupra omului merg aţâţ de bine ca „petrecerea chivotului" pe care a organizat-o David prima dată, până când s-a lovit de Dumnezeu la aria lui Nacon.[9]
Aceste accidente de „viteză" pe drumul trezirii spirituale pot fi foarte bine mâna lui Dumnezeu care ne spune:

„Gata! Nu vă voi mai lăsa să Mă trataţi cu neglijenţă şi nesăbuinţă! Puteţi să faceţi asta tară să transpiraţi, dar până la un punct. Totuşi, dacă într-adevăr vreţi să Mă mutaţi «din cer pe pământ», trebuie să «transpiraţi» pentru asta. Nu încercaţi să transportaţi slava Mea în programele, metodele şi orarele voastre şubrede şi omeneşti. Puteţi avea fie căruţa voastră, fie chivotul Meu—dar nu amândouă!"
David s-a retras şi a făcut cercetări după ce Uza a fost lovit de moarte în aria lui Nacon. *Uza a murit după ce a încercat să stabilizeze ceea ce Dumnezeu clătinase.*
Noi încă încercăm să netezim terenul accidentat şi să rotunjim colţurile poruncilor lui Dumnezeu. încercăm în zadar să creăm un ambient „propice lui Uza" atunci când punem confortul omului mai presus de confortul lui Dumnezeu. Eu spun aşa: *„ Un ambient propice căutătorului este bun, dar un ambient propice Duhului înseamnă foc!"*
David a descoperit că Dumnezeu i-a spus lui Moise cum trebuie purtat chivotul, doar pe umerii Leviţilor sfinţiţi. Dumnezeu s-a săturat de modalităţile omeneşti şi a clătinat carul pentru a atrage atenţia echipajului lui David. El nu a vrut ca/dneva să susţină ceea ce El prăbuşea.

De ce a pus David chivotul într-un car, în primul rând? Pentru logica omenească era normal ca o cutie grea să fie transportată într-o căruţă, dată fiind călătoria foarte lungă. în plus, tot astfel au făcut şi filistenii. Chivotul legământului era o cutie construită din lemn de salcâm, poleită cu aur curat pe dinafară şi pe dinăuntru. Măsura cam un metru lungime şi şaptezeci de centimetri în lăţime şi înălţime. Chivotul mai avea un capac de aur curat cu doi heruvimi, tot din aur, deasupra. Era cărat cu ajutorul unor drugi de lemn poleiţi cu aur trecuţi prin verigile din aur, aflate de o parte şi de alta a chivotului. Aurul este unul dintre cele mai dense şi mai grele materiale de pe pământ. îţi poţi închipui cât cântărea chivotul? Nu-i de mirare că au început

călătoria punându-1 într-o căruţă! Căile Lui—*-şi drumul spre o trezire sfântă*—sunt mai înalte şi mai „pline de transpiraţie".

Oamenii adevăraţi trebuie să transpire

Când David a încercat pentru a doua oară să aducă chivotul la Ierusalim, el a urmat cu atenţie instrucţiunile lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a vrut o căruţă de lemn sau un bou care să transporte prezenţa Sa—El a vrut oameni adevăraţi. De fapt, la fiecare şase paşi ei au sacrificat un bou, parcă pentru a spune lui Dumnezeu şi oamenilor: *„Fără boi. "* Boul este simbolul puterii, tăriei şi a bogăţiei. Dumnezeu nu poate fi manipulat de bogăţia noastră terestră sau de puterea fizică. *Slăbiciunea omului va purta chivotul prezenţei lui Dumnezeu.* Leviţii au fost nevoiţi să poarte greul chivot pe umerii lor, într-o călătorie de aproape şaisprezece kilometri. Acei oameni trebuie să fi transpirat din greu!

Acest proces al aducerii gloriei lui Dumnezeu la Ierusalim este o imagine simbolică a modului în care noi trebuie să aducem gloria manifestă a lui Dumnezeu în Biserică. (Este important să ne amintim distincţia dintre gloria *shekinah* a lui Dumnezeu şi omniprezenţa Sa, care este mereu în mijlocul nostru.)

Casa lui Obed-Edom era situată la o distanţă între 11 şi 21 de kilometri de Ierusalim, potrivit diferiţilor teologi. Stabilind arbitrar distanţa la 16 kilometri, ne putem imagina acest proces al sacrificiului şi al călătoriei spre Ierusalim. Leviţii sacrificau câte un bou şi un viţel îngrăşat, făceau şase paşi şi treceau din nou prin acelaşi proces al jertfei.[10] Cei care studiază Biblia au păreri împărţite cu privire la acest aspect, dar, dacă David şi procesiunea sa s-au oprit într-adevăr la fiecare şase paşi, atunci au lucrat din greu pe drumul trezirii spirituale.

Acei Leviţi nu au pus cutia grea pe umerii lor şi au străbătut nestingheriţi şaisprezece kilometri, de parcă s-ar fi

plimbat duminica prin parc. Nu au intrat pe porţile Ierusalimului arătând proaspeţi şi energici în hainele lor „de biserică" şi strigând: „Hei, priviţi la noi! Avem o trezire!"

Când cauţi slava lui Dumnezeu, lucrurile se complică, nu se simplifică

David şi cortegiul său de Leviţi, preoţi şi închinători au plătit scump să poată aduce prezenţa lui Dumnezeu în oraşul lor, în ziua aceea. Nu e de mirare că atunci când alaiul a ajuns, în sfârşit la porţile cetăţii, *David s-a transformat într-un nebun care dansa şi se învârtea!* De ce? Ei erau recunoscători că au supravieţuit călătoriei! Cred că fiecare din acel convoi striga: „Am reuşit!" Din orice parte ai privi acest proces, el a fost unul sângeros şi plin de fum.

Cred că va fi la fel şi pentru noi astăzi. Ascultă-mă, prietene: când treci de la nivelul de ungere la chemarea slavei lui Dumnezeu, lucrurile nu devin mai uşoare. *Ele devin mai grele.*

Mulţi oameni optează pentru metoda căruţei noi, fiindcă reprezintă o metodă de închinare mai puţin costisitoare şi nu necesită transpiraţie. Dumnezeu i-a avertizat pe Adam şi Eva, la începutul vieţii lor în afara grădinii Edenului, că vor trăi din sudoarea frunţii lor."
„Sudoarea" are o semnificaţie aparte pentru Dumnezeu. Este mijlocul prin care valoarea este transferată pe pământ. în te/meni moderni, dacă vrei să transferi bani din contul şefului tău în buzunarul tău, va trebui să transpiri sau să lucrezi într-un anume fel. în acelaşi mod, fermierii trebuie să transpire dacă vor să transfere valoarea din pământ în contul lor bancar, pentru a-şi hrăni familiile.
E posibil să „transpiri" atunci când scrii un raport într-un birou cu aer condiţionat. Sau poţi să asuzi din greu bătând cuie pe un şantier de construcţii. David a înţeles acest lucru şi a refuzat să-I ofere lui Dumnezeu *lucruri* pentru care nu a depus nici un efort![12] El a cheltuit banii pe care el i-a muncit,

rezolvând problemele regatului, cumpărând teren şi animale pentru jertfe. El a dăruit, de asemenea, o închinare cu sudoare rezultată din dansul său.
Transpiraţia transferă valoare. E nevoie de „transpiraţie" pentru a te închina! închinare, în limba engleză, vine de la worth (valoare) şi ship (vas, corabie), adică transferul valorii de la noi la Dumnezeu. De aceea zeciuiala şi colectele sunt parte a închinării. Noi transferăm ore pline de sudoare în bani şi apoi acei bani transpiraţi îi dăruim lui Dumnezeu într-un act de închinare. Este doar o altă modalitate de a-I transfera Lui „timpul" nostru. Fie că transpiri la modul figurativ sau în realitate, vei transpira dacă vrei să trăieşti. 57 *vei „transpira" dacă vrei cu adevărat să te închini!*
Când carnea sau umanitatea noastră leneveşte, încercăm să importăm sau să purtăm lucrurile lui Dumnezeu folosind metode fără „transpiraţie", aşa încât să putem merge alături de ele şi să ne entuziasmăm de „transportarea slavei". Adevărul e că nu vrem să transpirăm noi înşine.

Eşti gata să plăteşti preţul pentru prezenţa lui Dumnezeu?

Isus însuşi ne-a învăţat exact opusul. El a venit pe pământ ca un slujitor care S-a dezbrăcat pe Sine însuşi.[13] Dacă nu crezi că transpiraţia are valoare, imaginează-ţi-L pe Isus transpirând în grădina Ghetsimani. Isus Şi-a mutat trupul în poziţia ultimă de ascultare jertfitoare faţă de voia Tatălui Său, atunci când a „transpirat" în rugăciune în grădină. Lucruri se întâmplă atunci când trupul tău transpiră în foamea ta după Tatăl. Valoarea eternă se mută de aici (din inima ta) acolo (în inima lui Dumnezeu).
Sunt îngrijorat deoarece majoritatea creştinilor nu sunt interesaţi să plătească nici un preţ pentru prezenţa lui Dumnezeu. Aşteptăm ca ea să ne fie adusă pe o tavă de argint. Suntem asemenea unor spectatori care privesc nişte interpreţi

plătiţi sau boi care încearcă să tragă prezenţa lui Dumnezeu în biserică. *A sosit vremea să abandonăm programele ta care suntem spectatori. Fii un participant!*
Uneori facem ceva şi mai rău. Jucăm rolul lui Mical, fiica lui Saul. Privim fix de la ferestrele palatelor noastre religioase ca spectatori regali, bătându-ne joc de cei ce se murdăresc, sângerează şi asudă în stăruinţa lor sacrificială de a aduce gloria lui Dumnezeu. Nerodirea va fi întotdeauna rezultatul lipsei intimităţii!
Vorbesc oare de mântuirea prin fapte? Cu siguranţă nu. *Vorbesc despre căutarea plină de pasiune a lui Dumnezeu,* tema centrală ce domină naraţiunea biblică de la Geneza până la Apocalipsa. Vorbesc despre întoarcerea la dragostea noastră dintâi, *prima noastră pasiune!* (Pasiunea a devenit un cuvânt murdar în multe din bisericile noastre intelectualiste.) O dată mântuiţi devenim copiii Săi prin har şi trebuie să-L

căutăm pe El mai întâi, să urmăm poaincile Lui şi să trăim pentru El, nu pentru noi. Aici se arată transpiraţia închinării ascultătoare şi pline de pocăinţă.

Robele celor pasionaţi sunt pătate de sângele jertfelor

închinătorii triumfători care au intrat pe porţile Ierusalimului, cărând chivotul slavei Divine, au purtat urmele luptei prin care au câştigat flacăra albastră a prezenţei Sale. Cei care au muncit din greu pentru a restaura prezenţa şi harul lui Dumnezeu pot fi distinşi cu uşurinţă printre închinătorii sterpi care au stat în confortul cetăţii, aşteptând să vadă ce se va întâmpla. Robele celor pasionaţi sunt pătate de sângele jertfelor. Noroiul şi sudoarea de pe hainele lor preoţeşti sunt amintiri vizibile ale călătoriei costisitoare pentru a aduce în oraşul lor prezenţa lui Dumnezeu din aria de pregătire.[14] înseamnă oare că sub noul legământ al lui Hristos trebuie să sărim, să ţopăim sau să zburdăm pentru a transpira cu

adevărat, astfel încât prezenţa lui Dumnezeu să intre la întâlnirile noastre? Nu, dar trebuie să fim gata s-o facem. Dumnezeu, care este Spirit, trebuie să primească închinarea în duh (spirit) şi în adevăr.[15] Sacrificiul de Sine al lui Isus Hristos pe cruce a înlocuit pentru totdeauna sacrificarea animalelor, dar Dumnezeu nu a înlocuit niciodată conceptul de *sacrificiu* din închinare.

Aşa cum am notat mai devreme, David a spus că jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt „o inimă zdrobită şi mâhnită". îi aduci o jertfă ori de câte ori cânţi un imn în care pui toată virtutea vieţii tale. Aşa cum am afirmat, o altă modalitate de a „transfera sudoarea" în împărăţie este prin dărnicie. Când „transpiri" sau munceşti din greu pentru a câştiga bani, în realitatea naturală, transferi o parte din tine lui Dumnezeu când pui darul tău de bunăvoie în împărăţie. Tu transferi valoare.

Nu-I aduce lui Dumnezeu o „jertfă" care nu te costă nimic

Din nou, cred că trebuie să învăţăm ce a descoperit David despre conceptul valorii în jertfă. Aminteşte-ţi, el a spus: „...nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu, arderi de tot *care să nu mă coste nimic,*,"[16] El a ştiut că singura modalitate de a restaura prezenţa şi bunăvoinţa lui Dumnezeu faţă de poporul Său a fost să asude într-o închinare plină de pocăinţă şi jertfire. *Dacă gloria lui Dumnezeu urmează să vină în oraş, cineva trebuie să o poarte!*

Orice persoană care urmăreşte trezirea îşi va spune: „Trezirea înseamnă lucru din greu." întreabă-i pe uşierii, membrii echipei de rugăciune şi pe pastorii care au muncit din greu sub presiunea unei umanităţi flămânde, zi după zi, săptămână de săptămână, în clădirile lor de închinare supraaglomerate. Sau întreabă-i pe mijlocitorii care se roagă şi care pândesc crăpăturile din cerul de aramă. Un om nu poate purta chivotul gloriei lui Dumnezeu de unul singur, de-a lungul întregului drum,

în această generaţie. Alţii trebuie să-şi pună umerii sfinţiţi sub povară, în călătoria spre Ierusalim şi să spună: „Aici sunt, lasă-mă să te ajut."

Dumnezeu nu este obligat să hrănească ciugulitori ocazionali

Modul în care poţi să deschizi cerul de deasupra ta este să urmăreşti o revelaţie proaspătă a locului în care se află Dumnezeu. Ne mulţumim cu mai puţin în loc de cel mai bine al lui Dumnezeu în majoritatea timpului, deoarece avem tendinţa să ne concentrăm asupra locului în care Dumnezeu a fost. Această descoperire trebuie urmărită fiindcă Dumnezeu nu hrăneşte pe cei ce ciugulesc ocazional. El îi hrăneşte pe cei flămânzi. Când El mi se descoperă sau ţi se descoperă, revelaţia Sa nu cuprinde adevăruri trecute, adaugă doar la ele.[17]

Lasă-mă să ilustrez diferenţa dintre concentrarea asupra adevărurilor trecute şi căutarea unei revelaţii proaspete. Dacă ai fi un îndemânatic vânător de tigri din India, ai putea să-mi spui multe lucruri despre prada ta doar examinându-i urmele. Ai putea să-mi spui mărimea lui, sexul, vârsta aproximativă şi cu cât timp în urmă a lăsat urmele respective. De fapt, ai putea fi foarte entuziasmat din cauza acelor urme, pentru că ele au o semnificaţie pentru tine. *Cu toate acestea, există o diferenţă imensă între studierea urmelor acelui tigru şi a-lprivi în ochi.*

De prea muite-ofî creştinii sunt atât de îndrăgostiţi de locurile unde Dumnezeu a fost încât nu mai reuşesc să observe că Dumnezeu ne vizitează chiar acum. Aşa cum am mai spus în cartea *Alergarea după Dumnezeu,* fariseii din zilele lui Isus/erau *înăuntru,* în templu, rugându-se ca Mesia să vină, dar/au fost total inconştienţi că El era *afară,* trecând pe lângă ei, intrând triumfător în Ierusalim! Ei au pierdut momentul vizitei, deoarece erau atât de încuiaţi în profeticele „urmele de labe din trecut", încât au refuzat să recunoască momentul în care Mesia a trecut prin faţa ochilor lor.

Cu toţii avem nevoie să citim şi să studiem zilnic Cuvântul lui Dumnezeu, dar nu avem nevoie să ne închinăm înaintea unor revelaţii trecute până la excluderea tuturor revelaţiilor noi. Luther a avut o descoperire minunată a harului lui Dumnezeu şi el a împărtăşit lumii această „urmă a lui Dumnezeu". O dată ce adevărul despre „mântuirea prin credinţă" a fost enunţat ca doctrină, oamenii s-au simţit obligaţi să construiască o tabără sau un altar în jurul acestui adevăr, de parcă ar fi fost tot ce există sau ce va exista vreodată.

Eu cred că Dumnezeu ne oferă constant noi revelaţii ale Persoanei Sale. Aceasta se întâmplă, în parte, deoarece Dumnezeul nostru imuabil este în continuă mişcare şi lucrează printre oamenii Săi mereu schimbători. Partea nedumne-zeiască intervine în momentul în care oamenii încep să spună: „Urma noastră de labă este singura cale spre pădure" sau „revelaţia noastră este revelaţia finală".

Adevărurile lui Dumnezeu ar trebui să ne conducă spre Dumnezeul Adevărului

Aminteşte-ţi întotdeauna că *adevărurile lui Dumnezeu sunt menite să ne conducă spre Dumnezeul adevărului,* spre Persoana Lui. Dumnezeu doreşte să urmăreşti aceste dâre ale adevărului până când ajungi să descoperi cine este El. *Treizeci de secunde de contemplare a slavei lui Isus printr-o deschizătură a cerului l-a transformat pe criminalul Saul în martirul numit Pavel. Aceasta este puterea unui cer deschis!* El a început prin a urmări semnele fariseilor, apoi, dintr-o dată, L-a văzut pe El! Saul a urmărit cu credincioşie amprentele vechi şi prăfuite ale legii, care se transformase în lega-lism. Acel legalism gol, fără de revelaţie, l-a determinat pe Saul să-i persecute pe creştinii care urmăreau dârele proaspete ale revelaţiei. Saul a crezut că face ceva corect—până când L-a văzut el însuşi pe Hristosul înviat. Apoi a zis: „Tot ce am ştiut a fost greşit."

Mă întreb cât sunt de **mulţi** cei asemenea lui Saul/Pavel, aşteptând ca Biserica să „deschidă cerul", astfel încât şi ei să poată avea o întâlnire cu slava lui Dumnezeu care să le schimbe vieţile?

Sincer, dacă vei avea vreodată parte de o vizită reală a prezenţei manifeste a lui Dumnezeu, în biserica ta, probabil că îţi va deranja teologia, îţi va distruge structura şi va schimba tot ce ai făcut! De ce? Fiindcă, măcar o dată, vei experimenta gloria Lui în

loc să studiezi despre locul în care ea fost prezentă. Sincer, acesta este obiectivul meu. Eu sunt în urmărirea gloriei lui Dumnezeu şi vreau să deschid ferestrele Cerului.

Să **faci fum**

în întreaga Biblie, când cerurile s-au deschis şi slava lui Dumnezeu a apărut, un nor a fost întotdeauna implicat. Când Dumnezeu alege să viziteze umanitatea, El aduce norul Său pentru a ne proteja. Norul este scutul nostru pentru a nu vedea prea mult; să nu cumva să vedem faţa Lui şi să murim.[18] Suntem aproape, dar acoperiţi. *Când **tu** alegi **să-L vizitezi pe Dumnezeu** trebuie să îţi construieşti propriul nor.* Ia în considerare precedentul stabilit în Levitic 16 pentru brice mare preot ales să se apropie de prezenţa lui Dumnezeu,, din spatele vălului":

Să ia o cădelniţă plină cu cărbuni aprinşi de pe altarul dinaintea Domnului şi doi pumni de tămâie mirositoare pisată mărunt. Să ducă aceste lucruri dincolo de perdeaua dinăuntru. Să pună tămâia pe foc înaintea Domnului pentru ca norul de fum de tămâie să acopere capacul ispăşirii de pe chivotul mărturiei şi astfel nu va muri.[19]

Cădelniţa este un recipient confecţionat din aramă sau aur, adesea suspendat de un lanţ. Este destinat să producă fum atunci când tămâia pe post de combustibil este plasată

în recipient, împreună cu tăciuni aprinşi. *Rugăciunea presărată peste pasiune produce fum.* înainte ca marele preot să meargă dincolo de perdeaua'dinăuntru, el pune tămâie în cădelniţă şi o agită prin perdea cu mâna lui. El trebuie să facă suficient de mult fum pentru a umple Sfânta Sfintelor şi a ascunde capacul ispăşirii, înainte să îndrăznească să se aventureze dincolo de văl. Atmosfera plină de fum îl determină să se achite de datoriile sale de preot prin atingere sau pipăit. Nu poate să vadă nimic! Aceasta reprezintă o împlinire din Vechiul Testament a adevărului exprimat de profetul Habacuc şi în alte trei pasaje din Noul Testament: „Cel neprihănit va trăi prin credinţă" (nu prin vedere).[20]

Sângele oferă *acces* Ia Dumnezeu; închinarea plină de pocăinţă îl *atrage* pe Dumnezeu

Norul de fum reprezintă, literal, ultimul strat de protecţie al preotului, apărându-i trupul de slava lui Dumnezeu şi de o moarte sigură. Sângele lui Hristos este acela ce ne deschide calea de *acces* la tronul lui Dumnezeu astăzi, dar închinarea noastră sacrificială şi plină de pocăinţă // *atrage* şi îi îngăduie să se mute *mai aproape* de noi. în acelaşi mod, închinarea adevărată produce suficient fum ca să-ţi îngăduie să te apropii mai mult de El. închinarea este componenta cheie pentru ca prezenţa manifestă a lui Dumnezeu să coboare printre noi.

Când te închini, „produci fum", o tămâie dulce mirositoare, un parfum favorit pentru a-I atrage prezenţa. Dacă faci suficient de mult fum, mila Sa te va acoperi şi Dumnezeu va putea să vină şi mai aproape de tine iar tu te vei putea apropia şi mai mult de El. „Norul închinării" eliberează mila Sa protectoare ca tu să poţi avea părtăşie cu El într-o intimitate şi apropiere care nu pot fi create în nici un alt moment.

Deschiderea cerului

însemnează amintirile despre Dumnezeu care ies în evidenţă

Gândeşte-te la viaţa ta cu Hristos şi notează amintirile atingerii Divine care ies în evidenţă. Poţi să-ţi aminteşti ce predica pastorul când ai avut cea mai apropiată întâlnire cu Dumnezeu? îţi aminteşti ce cântau cântăreţii? Puţini dintre noi îşi amintesc acele detalii, dar toţi ne putem aminti, distinct, cum s-a manifestat prezenţa lui Dumnezeu atunci.

Este ca o întâlnire cu electricitatea. Dacă te-ai electrocutat vreodată, nu poţi să uiţi ce ai simţit. *Dacă El cel puţin s-a apropiat...nu ai cum să uiţi vreodată!* Mi-e dor de acele momente. Trăiesc pentru acele momente.
Principiul este simplu: cu cât faci mai mult fum, cu atât te apropii mai mult. Din nou, *cheia este închinarea.* Valoarea închinării nu se măsoară în termeni de volum sau intensitate. Ştim mai mult despre laudă decât despre închinare. Mulţumirea te aduce la porţi, lauda te aduce în curţi, dar închinarea te aduce în prezenţa Lui. De multe ori stagnăm în curte şi nu mai reuşim să ajungem în sala tronului. Poate că plecăciunea joasă, care se cere când intrăm în sala tronului şi-L vedem pe Rege pentru prima dată, este prea umilitoare pentru noi. Pocăinţa nu a fost niciodată pe placul firii pământeşti. Cuvântul lui Dumnezeu arată că există *cinci lucruri distincte şi bine definite care deschid ferestrele Cerului.* Aceasta nu este o formulă magică; este un mod de viaţă bazat pe închinare şi dedicare înaintea lui Dumnezeu în toate lucrurile. Următoarele reprezintă diferite elemente ale închinării.
/
1. *Zeciuiala* este o cheie antică a cerurilor, care precede până şi dărnicia poruncită în legea lui Avraam.[21] Principiul dăruirii „primelor roade" din venitul nostru este clar descris în cartea lui Maleahi: *Aduceţi însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea. Puneţi-mă astfel la încercare,*

zice Domnul oştirilor şi veţi vedea dacă nu ***vă voi deschide zăgazurile cerurilor*** *şi dacă nu voi turna peste voi belşug de binecuvântare.* "[22]
2. Persecuţia deschide, de asemenea, cerurile, aşa cum este demonstrat în Faptele Apostolilor când a fost martirizat Ştefan:
„Dar Ştefan, plin de Duhul Sfânt, şi-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu şi pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu şi a zis: «Iată! ***Văd cerurile deschise*** *şi pe Fiul omului stând în picioare la dreaptă lui Dumnezeu!» Ei au început să răcnească...l-au târât afară din cetate şi l-au ucis cu pietre. "*[23]
3. Stăruinţa este o unealtă eficientă pentru „a desface" porţile cerului. Ilie s-a rugat de şapte ori şi 1-a tot trimis pe slujitorul lui să cerceteze cerul, până când, a şaptea oară, slujitorul a văzut un nor de mărimea mâinii unui om ridicându-se din mare. Acel mic norişor de la Dumnezeu a crescut într-o furtună atât de puternică, încât cerurile s-au înnegrit de ploaie şi vânt.[24] Isus le-a spus ucenicilor că „uşa" li se va deschide celor care insistă să ceară, să caute şi să bată la uşa lui Dumnezeu.[25]
4. Unitatea va deschide ferestrele cerului; prezenţa lui Dumnezeu este invitată oriunde doi sau trei *sunt de acord* „să ceară un lucru oarecare". Isus a spus: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor."[26] Opusul acestui principiu este ilustrat în avertismentul pe care Petru îl dă soţilor şi soţiilor, spunându-le să rămână uniţi, pentru ca rugăciunile lor „să nu fie împiedicate".[27]
5. Închinarea este cea de-a cincea cheie a celui de-al treilea cer. Psalmistul David a profeţit: „Por//, ridicaţi-vă

capetele, ridicaţi-vă, *porţi veşnice,* ca să intre împăratul Slavei.[28] Aţi văzut vreodată o poartă care să aibă „cap"? Este evident că David s-a referit la oameni ca „porţi" şi „porţi veşnice" prin care împăratul slavei poate să intre pe pământ. Aceasta este o chemare la închinare.
Fie că îţi place sau nu, singura modalitate prin care putem începe să deschidem

cerurile peste bisericile şi oraşele noastre este să devenim închinători darnici, stăruitori şi uniţi, cărora nu le este teamă să sacrifice totul pentru Hristos.

Note de final

1. Habacuc2:14
2. Geneza 7:11b
3. Vezi 2 Corinteni 12:2-4
4. Vezi Efeseni 2:2
5. Vezi Deuteronom 28:23
6. Vezi Apocalipsa 1:18
7. Această carte este greu de găsit, dar există copii disponibile prin GodChasers.network la P.O.Box 3355, Pineville, Louisiana 71361 şi prin pagina noastră web: www. GodChasers.net
8. Psalmul 51:17

,9. Subiectul ridicăturii din aria lui Nacon, descrisă în 2 S/amuel 6:3-10 este tratat în profunzime în capitolul 6 din cartea *Alergarea după Dumnezeu,* intitulat „Cum să atingi sfinţenia".

10. Vezi 2 Samuel 6:13
11. Vezi Geneza 3:19
12. Vezi 2 Samuel 24:24 13.VeziFilipeni2:7

\ 14. Mă refer la aria lui Nacon şi la evenimentele care au avut loc acolo (vezi 2 Samuel 6:6). Traducerea literală a 74

Deschiderea cerului

numelui Nacon din evreieşte înseamnă „pregătit", după James Strong, *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible,* [Concordanţa biblică exhaustivă a lui Strong], Peabody, MA: Hendrickson Publishers, **prepared** (# H5225).

15. Vezi Ioan4:24
16. 2 Samuel 24:24
17. Trebuie să înţelegeţi că nu spun deloc că putem face „adăugiri Scripturilor". Ceea ce vreau să spun este că Dumnezeu vrea să Se reveleze pe Sine personal fiecărui individ, biserică sau generaţie. El nu a vrut niciodată ca tu să treci prin viaţă agăţându-te de povestea bunicului tău, căruia Dumnezeu i s-a descoperit în urmă cu 50 de ani. El vrea să ţi Se reveleze acum şi, mai mult, El vrea „să locuiască" sau să Se relaţioneze la tine în mod continuu, zi după zi. El vrea să aducă la viaţă Cuvântul Său, cu semnificaţie şi aplicaţie proaspătă la situaţiile unice din viaţa ta.
18. Vezi Exod 33:20 19.Levitic 16:12-13
20. Vezi Habacuc 2:4; Romani 1:17; Galateni 3:11; Evrei 10:38
21. Vezi Geneza 14: 18-20
22. Maleahi3:10 23.Faptele Apostolilor 7:55-58a
24. Vezi 1 Regi 18:42-45
25. Vezi Matei 7:7-8
26. Matei 18:19-20
27. 1 Petru 3:7
28. Psalmul 24:7

Capitolul 4

Construirea unui scaun de îndurare nu a unui scaun de judecată

Unii au fost binecuvântaţi cu o vizită a prezenţei lui Dumnezeu, dar alţii nu, noi toţi

însă vrem mai mult din El. Noi ne bucurăm de *vizitele* lui Dumnezeu, dar dorinţa noastră reală este ca El *să locuiască,* ca prezenţa Lui să zăbovească şi să trăiască cu noi în fiecare zi. Ce putem face noi pentru a-L face să Se simtă binevenit tot timpul şi nu doar din când în când? Ştim că El vrea ca prezenţa Sa permanentă să binecuvânteze oraşele şi naţiunile noastre, dar cum să-L facem să stea?
Dumnezeu mi-a vorbit despre asta printr-un prieten bun, care are o boală genetică. Această boală îl face de o obezitate grotescă. Nu are mai mult de 1,70 metri, dar pare tot atât de mare în diametru pe cât este în înălţime. Mi-a spus că la vârsta de 12 ani avea deja 150 de kilograme. El s-a luptat cu greutatea toată viaţa lui.
îmi amintesc de momentele în care stăteam de vorbă şi el începea să plângă, spunând: „Ştiu că oamenii râd de mine." Acest om are o ungere deosebită în viaţa sa şi este unul din adevăraţii apostoli ai Trupului lui Hristos. Dumnezeu m-a învăţat ceva dintr-un gând pe care mi 1-a împărtăşit acest om. Vreau să vă spun şi vouă.

Prietenul meu este atât de greu încât devine un inhibat, din punct de vedere prieteni apropiaţi care ar vrea tare mult să le fac o vizită. Petrecem timp, în mod regulat la restaurant, dar mi-ar plăcea mult să stau în intimitatea casei lor şi să am părtăşie cu ei. Dar nu pot." El a început să plângă şi lacrimi mari se prelingeau pe obrajii lui dolofani. *Următorul lucru pe care mi l-a spus prietenul meu mi-a schimbat pentru totdeauna perspectiva asupra ,, bisericii",*

NOI NE **mjpŢjTiĂM** DF social. El mi-a spus: „Am DUMNEZEU, **DAR DORINŢA NOASTRĂ** REALĂ ESTE **CA EL SA -LOC U IASCA.**

„Tommy, când merg pe la ei pe-acasă", mi-a spus el, „stau în picioare în hol, cu căciula şi haina pe mine (este frig în regiunea nordică unde trăieşte prietenul meu). Nu mi le dau jos până când nu cercetez încăperea. Am mai fost acolo." Apoi el s-a uitat la mine din nou şi a zis: „M-am hotărât. Am **rupt** ultimul scaun. *M-am săturat să mai stau într-un scaun care nu e destul de tare să mă ţină.* Nu vreau să mă mai fac de râs. Nu voi mai face vizite, dacă trebuie să mai trec prin asta. Aşa că cercetez încăperea din pragul uşii."
„îmi aud prietenii spunându-mi cu sinceritate, «Vino înăuntru, stai jos şi ia o cafea». Tot timpul în care vorbesc cu ei mă uit prin încăpere să văd dacă au adăugat vreo piesă de mobilier care să mă susţină. Ştiu că data trecută când i-am vizitat nu a fost nimic de genul acesta."

Nimic din casa ta nu-Mi poate susţine greutatea

Cu un suspin, prietenul meu mi-a spus: „Aceste vizite se sfârşesc adesea trist, deoarece trebuie să mă scuz şi să spun, «Trebuie să plec, nu pot să rămân.» Adevărul este că plec din cauză că nici o piesă de mobilier din casa lor nu poate să mă susţină."
El mi-a spus cu lacrimi în ochi: „Mă urc în maşină

şi încep să plâng. Mă mai întorc şi altădată sperând că voi găsi ceva pe care să mă aşez. *Am crezut că oamenii se uită la mine şi ştiu că nu pot să mă aşez oriunde. "*
în Vechiul Testament, cuvântul ebraic tradus prin „glorie" este *kabod.* înseamnă

greutate sau strălucire grea.' Dumnezeu are aceeaşi problemă ca prietenul meu. *Mă întreb de câte ori „ strălucirea grea " a lui Dumnezeu ne-a vizitat, dar nu a putut să intre?* Cât de des a stat El la uşa din spate a adunărilor noastre, cu slava Lui ascunsă de haină şi pălărie, în timp ce El cerceta încăperea?
Ne oprim să ne privim pielea de găină spirituală, deoarece simţim o briză răcoroasă care pătrunde în încăpere atunci când se deschid porţile cereşti. Ne spunem unii altora: „O, Dumnezeu este aici! El ne vizitează din nou." Cântăreţii noştri se bucură şi trupa îşi găseşte ritmul, dar, mult prea repede, ne scapă, fiindcă nu avem ceea ce caută El. Mulţi dintre noi care au experimentat vizitele Lui pun întrebarea: „De ce nu rămâne? L-am implorat să stea. De ce nu putem păstra aceste momente?"
Răspunsul este foarte simplu: *Nu am construit un scaun de îndurare capabil să cuprindă slava lui Dumnezeu.* El nu are loc să se aşeze! Ceea ce este confortabil pentru mine şi pentru tine, nu este confortabil pentru *kabod,* greutatea lui Dumnezeu. Noi suntem fericiţi să stăm pe canapelele noastre spirituale toată ziua, dar scaunul lui Dumnezeu, scaunul îndurării, este puţin diferit. Este singurul scaun de pe pământ care poate susţine greutatea gloriei Lui şi-L obligă să vină înăuntru şi să *stea.*
Dumnezeu caută o biserică care a învăţat cum să construiască un scaun de îndurare pentru gloria Sa. Când El găseşte o casă, care a plătit preţul pentru a-I construi Lui un loc de odihnă, El vine şi stă. Atunci vom vedea o trezire care nu seamănă cu altele pe care le-am văzut înainte. Sunt convins că

nici măcar nu avem un cuvânt pentru a o numi. Acest fel de trezire poate apărea doar atunci când Dumnezeu vine în gloria Sa plină de greutate şi îşi ia locul de onoare în casa Lui pentru a rămâne.

Dacă o zideşti, El va...

Când Domnul mi-a amintit de povestea prietenului meu, mintea mea a început s-o ia razna. încă o piesă din acest puzz-le a intrat la locul ei. *Noi trebuie să învăţăm să construim un scaun de îndurare,* m-am gândit. Apoi, mi-am amintit o replică dintr-un film, pe care l-am văzut în timpul unui zbor transoceanic, film care m-a afectat puternic de prima dată când l-am văzut. Filmul s-a intitulat *Câmpul cu visuri* şi replica pe care mi-am amintit-o în acel moment a fost: „Dacă o zideşti, *El* va veni...," o lecţie pe care David a învăţat-o.
Regiunea sudică a Statelor Unite este renumită în general pentru „ospitalitatea sudică". Eu, fiind un sudist, credeam că am înţeles unele principii de bază ale ospitalităţii. Am crezut asta până când Dumnezeu m-a trimis, fără să fiu invitat, într-o călătorie care m-a determinat să investesc 30 la sută din lucrarea mea din acel an printre chinezi. (încă mai lucrez destul de des în China şi Taiwan.) El mi-a spus: „îţi voi arăta ce înseamnă onoare, ceva ce majoritatea vesticilor nu ştiu."
Am învăţat că orientalii au o abilitate deosebită de a onora, o abilitate care depăşeşte tot ceea ce am văzut oriunde în altă parte. Practicăm ospitalitatea şi în Vest, dar suntem cam neglijenţi: „O, salut. Vino înăuntru. Ia loc, dacă vrei."
Nu la fel se întâmplă cu chinezii. Ei sunt foarte atenţi să-şi concentreze toată atenţia şi toată energia asupra oaspeţilor. Plin bunăstarea oaspeţilor pe primul loc şi lucrează din greu pentru a pune confortul, liniştea şi fericirea oaspeţilor mai presus de a lor. Felul în care chinezii se pregătesc dinainte p|entru sosirea musafirilor reprezintă o declaraţie deschisă despre valoarea şi respectul acordat acestora. Ei le rezervă

Construirea unui scaun de îndurare

până şi tradiţionalul loc de onoare... scaunul cel mai îndepărtat de uşă şi cu faţa spre

uşă.

Doamne, noi ştim cum să mergem înainte fără Tine

Sincer, *eu cred că am pierdut abilitatea de a-L onora pe Dumnezeu în bisericile noastre.* Cântăm cântecele noastre de laudă cu entuziasm, pentru o vreme, dar, de îndată ce unii dintre omenii mai radicali din adunare încep să se concentreze pe o închinare adevărată, începem să ne uităm la ceas. Am putea la fel de bine să spunem ce este în inima noastră: „Bine, Doamne, ne-ar plăcea foarte mult dacă ai veni, dar dacă nu o faci mai repede, ştim cum să continuăm şi fără Tine. Ştii, avem un program de respectat. Nu vrem să lăsăm cealaltă biserică să ajungă prima la restaurantul nostru, pentru masa de prânz."

Nu cred că ne dăm seama că răspunsul Lui este: „Continuaţi. E în regulă. Poate că voi mai trece pe aici altădată." Biblia mea spune că Isus a plâns pentru Ierusalim şi poporul de acolo, deoarece au pierdut momentul cercetării. Mă întreb dacă Dumnezeu plânge pentru noi, când îl întristăm pe Duhul Sfânt prin programele pe care le respectăm, în loc să zăbovim, să insistăm şi să-L implorăm prin închinarea şi adoraţia noastră? *(Cine va fi responsabil pentru faptul că oraşele noastre au pierdut momentul cercetării lor?)*

Acest scenariu trist continuă program după program. Trecem prin rutina serviciului religios săptămână de săptămână şi an după an, crezând că „am ajuns". Adevărul este că maşinăria practicii religioase mecanice va continua să zăngănească mult timp după ce uleiul ungerii divine s-a uscat. *în mod inevitabil, se creează fricţiune când oamenii încearcă să funcţioneze fără uleiul bucuriei care vine doar din prezenţa Lui.* în cele din urmă, totul se va opri cu un scrâşnet, atunci când maşinăria religioasă a omului se gripează.

Construirea unui scaun de îndurare

Când Dumnezeu i s-a descoperit tânărului David pe păşunea oilor, un dor s-a născut în inima lui David, un dor de a a-vea prezenţa lui Dumnezeu aproape zi şi noapte. Acelaşi lucru se întâmplă pe tot globul, în generaţia noastră. Dumnezeu ridică milioane de alergători după Dumnezeu care sunt mistuiţi de dorul după prezenţa Lui. Noi toţi trebuie să învăţăm din experienţa regelui David de alergător după Dumnezeu. Ştim că prima sa încercare de a aduce chivotul la Ierusalim a fost un dezastru, dar a reuşit a doua oară. El a reuşit să deschidă cerul de deasupra Ierusalimului prin căutarea sacri-ficială, plină de sudoare a gloriei *shekinah* a lui Dumnezeu. *Acum este rândul nostru*—şi rândul oraşelor noastre!

Cineva trebuie să întreţină focul!

David a făcut două lucruri pentru a se asigura că prezenţa lui Dumnezeu rămâne la Ierusalim. în primul rând, a pregătit un loc pentru prezenţa Lui Dumnezeu prin construirea unui locaş de închinare fără pereţi şi fără **văl.** în al doilea rând, el a făcut ceva deosebit când Leviţii au ajuns la cort şi au pus la loc chivotul legământului. El a creat un capac al ispăşirii, un scaun al îndurării „viu" în cort, astfel încât Dumnezeu să fie mulţumit şi să rămână în acel umil sanctuar.

In timpul procesului prin care David a adus prezenţa lui Dumnezeu la Ierusalim, el a învăţat un secret vital. El a descoperit că, dacă vrei să păstrezi flacăra albastră, *cineva trebuie să întreţină focul!* „Vrei să spui că trebuie să aruncăm vreascuri în foc?" Nu, nu poţi pune combustibil terestru la flacăra albastră a prezenţei *shekinah* a lui Dumnezeu. Combustibilul îl reprezintă închinarea sacrificială. *Nu avem nici un drept să chemăm focul lui Dumnezeu, dacă nu suntem gata să fim combustibilul lui*

Dumnezeu.
David a urmat modelul ceresc pe care Moise 1-a primit de ^ascaunul îndurării:
82
Să faci doi heruvimi de aur—să-i faci din aur ***bătut,*** *la cele două capete ale capacului ispăşirii. Să faci un heruvim la un capăt şi un heruvim la celălalt capăt. Să faceţi heruvimii aceştia ieşind din capacul ispăşirii la cele două capete ale lui. Heruvimii să fie cu aripile întinse pe deasupra, acoperind cu aripile lor capacul ispăşirii şi cu feţele întoarse una spre alta. Heruvimii să aibă faţa întoarsă spre capacul ispăşirii.* "[2]
Aripile heruvimilor construiţi de Moise se atingeau înconjurând şi acoperind capacul ispăşirii (scaunul îndurării în limba engleză, n. tr.), unde trebuia să şadă prezenţa lui Dumnezeu, chiar deasupra capacului sau „învelitorii". Dacă citeşti cu atenţie acest pasaj, vei observa că cei doi heruvimi nu au fost turnaţi în forme. Dumnezeu a spus că aurul folosit pentru heruvimi trebuie „bătut" pentru a ajunge la forma şi în poziţia potrivită.
Modul prin care trebuie să construim un scaun al îndurării sau un capac al ispăşirii este să ne luăm poziţia de închinători purificaţi, „bătuţi". Problema este că Dumnezeu încă mai cere ca închinătorii de pe capacul ispăşirii să fie din aur purificat în foc, format (bătut) într-o imagine a perfecţiunii şi mutat în poziţia potrivită de unitate pentru închinare.[3] Acest pasaj vorbeşte despre puritate, zdrobire şi unitate—cele trei componente ale închinării adevărate sub noul legământ al sângelui lui Isus. *Zdrobirea pe pământ creează deschidere în ceruri.*
Cred că este interesant că atunci când aurul este purificat la o temperatură ridicată, primul lucru care se ridică la suprafaţă şi este îndepărtat este „zgura", impurităţile evidente şi corpurile străine. Ultimul care se separă de aur este argintul, un metal mai puţin preţios care adesea se amestecă cu minereul de aur neprelucrat. *De multe ori ne e foarte greu să separăm „ binele " de „ cel mai bun ".*
83
CASA *famvută.* A LUI DUMNEZEU
Loviturile de ciocan ale vieţii ne vor încovoia spre Dumnezeu dacă...
Prea mulţi dintre noi îşi doresc să fie pre-formaţi sau turnaţi într-o rapidă şi uşoară „un, doi, trei, formulă magică de trezire spirituală". Eu nu pot să-ţi ofer aşa ceva. Totuşi, pot să-ţi spun că aripile tale de închinare pot fi create într-un singur mod. Trebuie bătute pentru a căpăta forma şi poziţia necesară. *Loviturile de ciocan ale vieţii noastre ne vor îndoi „spre Dumnezeu", dacă răspunsurile noastre la provocările vieţii sunt cele corecte.* Uneori răspundem incorect la ceea ce ne trimite viaţa; apoi inamicul ne loveşte şi ne scoate din poziţie. *In loc să devenim „mai buni", devenim „amari"* (un joc de cuvinte în engleză: better: mai bun, bitter: amar, n. ed). Asta înseamnă că aripile noastre de închinare nu vor fi acolo unde trebuie să fie; vor fi în locul potrivit, dar nu în poziţia corectă—în biserică, dar cu o atitudine greşită. Dumnezeu doreşte ca loviturile de ciocan ale vieţii să-ţi mute aripile în poziţie, astfel încât să creeze persoana care „în toate lucrurile aduce mulţumiri".[4] Apostolul Pavel a ştiut acest lucru. El a scris: „Căci pentru mine a trăi este Hristos iar a muri este un câştig."[5] El a scris aceste cuvinte în timp ce se afla în arest la domiciliu, aşteptând verdictul lui Cezar. Pavel a putut declara, „Ori de câte ori mă loveşti, asta nu face decât să mă înveţe c/um să mă închin!" *Vizita lui la cel de-al treilea cer a coincis cu momentul în care era lovit cu pietre la Listra!* Vrea cineva/să meargă acolo acum? Când închinătorii aflaţi în jurul capacului ispăşirii ajung în poziţia^r, Dumnezeu poate să se mute în poziţia *Lui* şi să ocupeterenul de mijloc dintre ei.
Heruvimii din aur bătut de pe chivotul legământului au fost doar o slabă reprezentare terestră a realităţii cereşti. Moise a văzut modelul pe munte, când a tras cu ochiul la

cer şi a văzut sala tronului într-o viziune. A fost instruit să recreeze acea

viziune cerească şi cea mai apropiată reprezentare a fost un heruvim din aur, cu doar două aripi. Serafimii care înconjoară adevăratul tron ceresc al lui Dumnezeu au şase aripi.
Capacul ispăşirii de pe chivot era doar o reprezentare a tronului real al lui Dumnezeu, din cel de-al treilea cer. Tronul ceresc nu este situat pe un plan bi-dimensional, aşa că nu poate fi descris doar cu măsurători de înălţime şi grosime. Chivotul prezenta doi heruvimi urcaţi pe capacul plat al chivotului. Prin contrast, Scriptura descrie adevăratul tron al lui Dumnezeu ca multidimensional şi înconjurat de închinători în toate părţile, asemenea unei perle suspendate într-o sticlă sau asemenea soarelui în mijlocul sistemului nostru solar. Biblia spune că există serafimi cu câte şase aripi în ambele părţi ale tronului şi mulţi alţii deasupra şi dedesubt. Aceşti serafimi închinători îşi acoperă feţele cu două dintre aripi, în timp ce îşi acoperă picioarele cu alte două şi zboară cu o a treia pereche de aripi.[6]
Cu toate că heruvimii de deasupra chivotului reprezintă „o imitaţie terestră ieftină" a realităţii cereşti, există încă mult mister şi misticism în jurul chivotului, încât producătorii de la Hollywood au făcut milioane de dolari vorbind doar despre „chivotul pierdut" într-un film de aventuri.
Când îşi va da Biserica seama că Dumnezeu nu caută chivotul pierdut; El ştie unde se află acesta. *El caută „închinătorii pierduţi"* ca să poată înlocui gloria pierdută de pe pământ.

Greutatea subită a venirii Sale a zguduit pământul

„Scaunul îndurării" apare rareori sau deloc în mijlocul pompei sau circumstanţelor religioase. Sub legământul sângelui lui Hristos, apare între două sau mai multe jertfe vii. Pavel şi Sila erau departe de templul ornat sau de sinagogile din Ierusalim sau Israel; erau însângeraţi şi bătuţi, cu picioarele încătuşate, adânc în celulele închisorii din Filipi. Cu toate acestea, în cea mai neagră oră a lor, aceşti oameni au început să se roage şi să-I cânte lui Dumnezeu în închinare şi adorare.

Tot ce au făcut a fost să aducă la un loc aripile lor de închinare zdrobite şi slava lui Dumnezeu a coborât din cer pentru a li se alătura acolo. închinarea lor a creat „scaunul de îndurare" pentru ca Dumnezeu să vină şi să Se aşeze între ei—*până şi în închisoare.*
Poate că eşti chiar acum „în închisoare" în timp ce citeşti aceste cuvinte. Poate că circumstanţele din viaţa ta te-au închis şi au aruncat cheia. Există o cale de scăpare. *închină-te şi fă o deschizătură în ceruri.* Dumnezeu va coborî. A promis. Ceea ce a făcut pentru Pavel şi Sila poate face şi pentru tine.
Greutatea subită a venirii Sale a zguduit pământul şi a scuturat temeliile închisorii lor. Nu numai că greutatea prezenţei lui Dumnezeu a eliberat închinătorii, dar a deschis fiecare uşă şi a eliberat fiecare prizonier din apropiere! *închinarea noastră poate elibera captivii!* Vizita în putere a lui Dumnezeu a condus la mântuirea temnicerului, acelaşi temnicer care le-a pus picioarele în butuci lui Pavel şi Sila.
Nu-ţi fie teamă de împotrivire! Heruvimii erau făcuţi din aur bătut. închinătorii formaţi din aur purificat în foc şi bătut de necazurile şi încercările din zilele noastre, reflectă lumina slavei lui Dumnezeu în casă, mult mai bine decât versiunile turnate în forme şi făcute rapid. Fiecare adâncitură provocată de ciocan, fiecare urmă de târnăcop sau de sulă şi fiecare cută <|e transformare sub presiunea zdrobirii este o altă

reflectare a gloriei, cu multe părţi, a lui Dumnezeu. *I Când ne vom închina în duh şi în adevăr, slava lui Dumnezeu va veni.* Ceea ce vom experimenta atunci este doar /un precursor a ce se va întâmpla în marea zi a reîntoarcerii Regelui Gloriei pe pământ, a doua oară. Prima dată când a venit, slava Sa a fost uşoară, deoarece a venit în umilinţă. A păşit pe vârfuri prin lumea noastră ca să nu-Şi deranjeze creaţia, aşa cum un adult păşeşte pe vârfuri prin camera de joacă a unui copil, pentru a nu-i strica jucăriile.

86 *"Dacă <**

Construirea unui scaun de îndurare

Data viitoare când Isus va apărea, va veni cu putere nelimitată şi autoritatea de a lua în primire întreaga casă. Când picioarele Lui vor atinge Muntele Măslinilor, *kabod-ul* Său, gloria Sa plină de greutate, va fi atât de mare încât Muntele Măslinilor se va rupe, efectiv, în două. Poarta de est se va deschide dintr-o dată pentru a face loc intrării Sale „cu adevărat" triumfătoare. *Prima a fost doar o repetiţie. Data* ***viitoare*** *va fi în costumaţie!* Şi orice genunchi se va pleca şi orice limbă va mărturisi că Isus Hristos este Domnul![7]

Fiecare lucru ne-sfânt va fi nivelat sub greutatea Slavei Sale

Ştii cumva ce va deschide poarta oraşului tău? Ştii cum să rupi în două munţii care îţi împiedică drumul spre trezire? Fă doar ceea ce Pavel şi Sila au făcut în închisoare. Dacă poţi cânta în miez de noapte cu spatele bătut, cu picioarele în butuci şi cu uşa celulei tale închisă, atunci poţi introduce, prin închinarea ta, prezenţa incontestabilă şi slava lui Dumnezeu. Fiecare lucru păcătos va fi nivelat, fiecare legătură va cădea sub greutatea slavei Sale: „Deodată s-a făcut un mare cutremur de pământ, aşa că s-au clătinat temeliile temniţei. îndată s-au deschis toate uşile şi s-au dezlegat legăturile fiecăruia."[8]

Toate acestea se întâmplă *când aripile bătute ale închinătorilor se ating, creând scaunul de îndurare* al lui Dumnezeu. Traducerea New American Version a Psalmului 22:3 spune că Dumnezeu este „întronat pe laudele lui Israel". Mi s-a spus că traducerea japoneză a textului original ebraic pentru acest verset spune, literal, că laudele noastre *„clădesc un scaun mare pe care să Se aşeze Dumnezeu."* Isus, de asemenea, ne-a spus: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în *mijlocul* lor."[9] Asta înseamnă că Dumnezeu vine să locuiască „în mijlocul" nostru, când începem să ne închinăm Lui împreună.

87

CASA *fcuuvută* A LUI DUMNEZEU

Ce s-ar întâmpla dacă Dumnezeu chiar şi-ar muta tronul din cer pentru a sta pe „marele scaun" pe care I l-am construit noi? Eu cred că El ar spune: „Mihail, Gavril, ne mai vedem noi. Fiii lui Adam mi-au construit un scaun. Ei au construit un scaun al îndurării viu doar pentru Mine, ca să pot locui din nou printre oameni."

David a alimentat flacăra prezenţei lui Dumnezeu cu închinare de 24 de ore

Cum putem recrea sau „concura" cu închinarea pe care Dumnezeu o primeşte în ceruri? David le-a dat instrucţiuni Leviţilor sfinţiţi să continue să alimenteze flacăra prezenţei lui Dumnezeu cu închinare zilnică de 24 de ore. (Nu intra în legalism şi nu gândi: „Trebuie să-mi ajut biserica să înceapă o veghe de 24 de ore de rugăciune." Dacă Dumnezeu şi conducerea bisericii tale îţi spun să faci acest lucru, atunci fă-1. Dacă nu, întreabă-L pe Dumnezeu ce vrea El să faci şi fă.)

Aminteşte-ţi că poţi să-L implori cât vrei pe Dumnezeu să vină, dar până când nu-I pregăteşti un loc, unde greutatea slavei Sale să poată locui în siguranţă, El s-ar putea să vină în vizită, dar nu va putea rămâne. Nu ştiu ce crezi tu, dar eu m-am săturat doar

de vizite. Cumva trebuie să cerem din nou abilitatea *de a-L găzdui pe Duhul Sfânt.* David a ştiut cum.
David a înconjurat chivotul cu închinători astfel încât gloria lui Dumnezeu să continue să licărească. Pentru prima dată în istorie, israeliţii, păgânii sau necredincioşii au putut sta aproape de Muntele Sion, în Ierusalim şi să vadă flacăra albastră a slavei lui Dumnezeu pâlpâind printre mâinile întinse şi picioarele dansânde ale închinătorilor din cortul lui David! Cum era posibil? Datorită faptului că cortul lui David era un loc marcat de închinarea neîncătuşată şi fără văl.
Adesea, ilustrez acest concept al înconjurării lui Dumnezeu cu închinători în întâlnirile publice, chemând trei sau mai mulţi voluntari care să mi se alăture în faţa audienţei.
88 *Z><ncd <**
Construirea unui scaun de îndurare
Aproape de flecare dată, unul dintre voluntari se pune într-o poziţie cu faţa la public, fiindcă acesta este modul în care am fost educaţi. îi spun voluntarului (pentru beneficiul audienţei): „Nu, fiule, nu şta cu faţa la public sau la cor. Stai aici şi ridică-ţi mâinile într-o atitudine de închinare spre Cel ce stă pe tron."
(Aceasta poate fi explicaţia faptului de ce lumea nu-L poate vedea pe Dumnezeu când se uită la Biserică—ne vede doar pe noi. Aceasta se întâmplă probabil, din cauză că noi nu stăm în spărtură şi preferăm să stăm cu faţa la lume, în loc să ne uităm la Dumnezeu, în timp ce ne achităm de îndatoririle noastre religioase. Există prea mult din om în biserică şi prea puţin din Dumnezeu.) Când stăm cu faţa la oameni putem fi tentaţi să răspundem aprobării oamenilor. *Pentru o închinare care să creeze „un scaun de îndurare" trebuie să ne întoarcem cu spatele la oameni. Caută faţa lui Dumnezeu. Scapă de teama de oameni— şi câştigă teamă faţă de Dumnezeu.*

Aceasta este minunea casei favorite a lui Dumnezeu

David a făcut mai mult decât doar să înconjure chivotul lui Dumnezeu cu închinători. El s-a asigurat că scopul lor primar era să-I slujească lui Dumnezeu prin laudă, închinare şi adorare. Leviţii, slujitorii de laudă şi închinare ai Vechiului Testament , au stat între lumea din afară şi slava dezvelită a lui Dumnezeu de dinăuntru.
Pentru prima oară de la plimbarea ultimă cu Adam şi Eva în grădina Edenului, Dumnezeu a găsit o casă în care nu exista văl sau pereţi despărţitori între Slava Sa şi firea slabă a oamenilor. Nu era nevoie de acestea, deoarece *închinătorii au devenit vălul* şi pereţii protectori în timp ce înconjurau gloria **lui** Dumnezeu cu un nor acoperitor de pocăinţă, închinare plină de sacrificiu şi laudă. Pentru că îmi lipseşte un termen mai bun, voi numi acea zonă nesigură, dintre terasa omului şi altarul lui Dumnezeu *,^ona plângerii".* Aceasta este minunea

care a transformat cortul umil al lui David în casa favorită a lui Dumnezeu.
Două pasaje cheie din Scriptură te vor putea ajuta să înţelegi cum de a reuşit David să construiască un cort fără perdeaua dinăuntru şi tară pereţi, fără ca oamenii să moară cu sutele sau cu miile. în primul rând, Dumnezeu a spus: „Caut printre ei un om care să înalţe un zid şi să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru ţară, ca să n-o nimicesc, dar nu găsesc nici unul!"[10] în al doilea rând, Ioan pare să descrie două componente ale slavei lui Dumnezeu când scrie: „Şi noi am privit slava Lui...plin de har şi de adevăr."[11]

Uită ce spun oamenii; Contează o singură opinie

Dacă vrei cu adevărat o izbucnire a gloriei lui Dumnezeu în biserica sau în oraşul tău, va trebui să uiţi tot ceea ce gândesc alţii, cu excepţia lui Dumnezeu. Adevărata trezire

spirituală are loc când închinătorii adevăraţi nu ţin cont de oameni, ci îşi îndreaptă întreaga atenţie şi adorare spre Dumnezeu. Nu trebuie să ţinem cont de opiniile, aprobarea sau dezaprobarea oamenilor. Avem nevoie să uităm cum arată, ce spun sau ce gândesc. *O singură opinie contează.*
îmi doresc ca oamenii lui Dumnezeu să ignore totul, mai puţin ceea ce vrea Dumnezeu. E timpul ca centralitatea lui Isus Hristos să ne copleşească şi să ne biruie în aşa măsură încât să fim total deconectaţi de domeniul uman. Nu spun să devenim atât de religioşi încât să nu mai fim de nici un folos nici lui Dumnezeu, nici oamenilor. Unii oameni spun că poţi să devii atât de interesat de cele cereşti încât să nu mai fii bun pentru nimic pământesc, dar nu sunt sigur că aşa ceva este posibil. De fapt, fraza descrie foarte bine „zona plângerii", acel loc aflat între terasa omului şi altarul lui Dumnezeu. Poţi să-ţi spun ce trebuie să faci în zona aceea? *Zona plângerii este un loc de mijlocire înaintea tronului lui*

Dumnezeu, acolo unde te aşezi în spărtură pentru a intermedia pentru alţii.

Ia poziţie între Slavă şi oamenii păcătoşi

O urgie a păcatului şi a morţii năvăleşte astăzi asupra naţiunii noastre şi a lumii întregi. Nu este timp să fugi sau să te ascunzi. Acum este timpul ca tu şi cu mine să intrăm în zona plângerii, cu cădelniţele noastre preoţeşti de închinare şi să luăm poziţie între cei vii şi cei morţi, între Gloria grea a lui Dumnezeu şi firea neprotejată a omului păcătos. în momentul în care Aaron a purtat cărbunii aprinşi, din focul de pe altar, şi i-a amestecat cu tămâia rugăciunii şi a închinării, el a devenit puntea dintre două lumi.
Inima lui Dumnezeu vrea să vadă toţi oamenii mântuiţi, dar El depinde de mine şi de tine să ne împlinim misiunea de reconciliere din zona plângerii. El ne-a chemat să fim punţi între împărăţia luminii şi împărăţia întunericului. Cea mai mare punte este Isus Hristos, Marele nostru Preot, care mijloceşte veşnic pentru noi înaintea Tatălui.[12]
Când tu şi eu intrăm în zona plângerii, ne alăturăm Marelui Mijlocitor şi stăm cu faţa la tron, cu o mână întinsă către Dumnezeu şi cu alta întinsă spre oameni. Noi suntem chemaţi să mijlocim în închinare până ce Dumnezeu şi omul se întâlnesc.
Când stai în spărtură, literalmente opreşti judecata lui Dumnezeu şi dai la o parte obstacolele duşmanului din cel de-al doilea cer. Aşa cum am menţionat mai devreme, Ioan a spus: „Noi am privit slava Lui...plin de har şi de adevăr."[13]
Dacă cele două componente ale slavei lui Dumnezeu sunt harul şi adevărul, atunci se explică de ce trebuia întotdeauna să existe un văl, o perdea care să despartă omul de gloria lui Dumnezeu. *Lumea are nevoie de harul lui Dumnezeu, dar adevărul Lui este legat de el.* Adevărul este că toţi am păcătuit şi suntem lipsiţi de slava lui Dumnezeu.[14] Avem nevoie de harul Său, dar nu putem face faţă „adevărului".

Adevărul Său este echivalent cu *judecata* Sa şi fără harul lui Dumnezeu, prin Isus Hristos, nici unul dintre noi nu are o şansă. Asta înseamnă că dacă prezenţa manifestă a lui Dumnezeu—lucrul pentru care ne rugăm—iese şi întâlneşte firea nepocăită, atunci adevărul sau judecata lui Dumnezeu o va elimina instantaneu, exact aşa cum lumina elimină întunericul.

Urmează-L în zona plângerii pentru cei pierduţi

Isus Hristos a terminat o lucrare pe cruce şi El a dăruit tuturor darul gratuit al vieţii. „Lucrarea" noastră „de reconciliere" implică luarea crucii în fiecare zi şi urmărirea Lui în zona plângerii pentru cei pierduţi. Când închinătorii pocăiţi, însângeraţi şi gata

de sacrificiu îşi iau locurile între cei nemântuiţi şi gloria mistuitoare a lui Dumnezeu, se întâmplă un lucru interesant.
Ştim din Scripturi că judecata începe şi se sfârşeşte în casa lui Dumnezeu.[15] Când oamenii lui Dumnezeu devin închinători şi stau în spărtură, *ei „filtrează" adevărul şi judecata, ca şi componente ale slavei.* Asta înseamnă că singurele componente ale slavei, care trec pe lângă ei pentru a curge pe străzile oraşului, sunt harul şi mila. Aceasta este o reminiscenţă a zilelor lui David, când oricine şi toată lumea putea privi gloria *shekinah* a lui Dumnezeu şi să trăiască, deoarece ei priveau la scaunul îndurării prin filtrul protector al mâinilor întinse ale închinătorilor.
Oraşele noastre nu au nevoie de predici mai bune sau cântece mai bune. Ei au nevoie de „oameni de spărtură", care pot să întindă o mână către Dumnezeu şi o alta spre lume. Eşti chemat să iei o poziţie în zona plângerii? Poţi să faci abstracţie de ceea ce spun oamenii, în timp ce întinzi spre Dumnezeu o mână, într-o închinare plină de pocăinţă şi zdrobire, iar cealaltă mână se întinde spre cei nemântuiţi? Prin acea mână întinsă declari: „Voi deschide cerurile şi le voi menţine

deschise, până când trezirea spirituală va năvăli peste oraşul meu!" La fel ca mijlocitorii din vechime trebuie să plângem: „Dacă îi vei ucide pe ei, omoară-mă şi pe mine. Dacă nu trimiţi trezire peste naţiunea mea, atunci ucide-mă. Dă-mi copii spirituali sau voi muri."[16]
Vrei cu adevărat trezire spirituală? *Construieşte un scaun de îndurare pentru Dumnezeu.* Pregăteşte ceva ce este atât de atrăgător şi dorit de Dumnezeu încât El nu va putea rezista şi ţi se va alătura ţie şi închinătorilor. Dă-I voie să clădească din nou cortul lui David în mijlocul vostru. Înconjoară-L cu închinare şi adorare dacă vrei să-L atragi să vină şi să rămână cu voi. *Construiţi un scaun de îndurare!*

Dumnezeu locuieşte în mijlocul închinării

îţi poţi imagina ce s-ar întâmpla dacă El Şi-ar lăsa tronul ceresc şi ar veni să locuiască cu noi, într-un scaun de îndurare compus din laudele şi închinarea noastră? *Nu I-am construit niciodată un loc unde să se aşeze.* Vulpile au vizuini, păsările au cuiburi, dar slava lui Dumnezeu nu are un loc unde să se aşeze—nici un scaun terestru de îndurare! Bineînţeles că, după standardele cereşti, mobilierul nostru este simplu şi noi nu arătăm deloc ca nişte serafimi cu şase aripi. Cum se poate compara închinarea terestră cu cea cerească? Nu ştiu, dar ştiu că nu trebuie prea mult. Isus a spus: „Dacă reuşesc să fac doi sau trei dintre voi să fie de acord, voi veni în—nu de o parte, ci în mijlocul lor."[17] De ce? Pentru că Dumnezeu locuieşte în mijlocul închinării.
Dacă vrei ca prezenţa lui Dumnezeu să se manifeste în biserica sau în oraşul tău, atunci gândeşte-te că, probabil, El nu va veni doar la mine sau doar la tine. Prima Sa alegere şi promisiunea Sa este că va veni *în mijlocul* nostru, când ne închinăm Lui potrivit modelului ceresc.
Dacă o zideşti, El va veni!

„ Tată, Tu ai spus că ai scos laude din gura copiilor şi a celor ce sug. Recunoaştem că ceea ce putem noi mai bine este doar o laudă demnă de milă, că nu se poate compara cu viziunea cerească, că nu poate atinge nivelul de perfecţiune din ceruri.
„ Cu toate acestea, în concordanţă cu modelul ceresc, ne delectăm să Te înconjurăm cu o închinare plină de căinţă. Domnul nostru, reconstruieşte preaiubitul Tău cort al lui David în inimile noastre. Da. ne vom închina înaintea Ta cu toată inima noastră. Da, ne vom pleca cu bucurie la pământ, înaintea Ta ca Domnul şi împăratul nostru. "

„ Chemăm manifestarea prezenţei Tale să umple acest loc, Tată. Te rugăm să umpli acest oraş, să umpli această naţiune, să umpli această lume, până când tot pământul va fi acoperit de Slava Ta, O, Doamne, aşa cum apele acoperă marea. Vino şi aşează-Te în mijlocul nostru pe scaunul Tău de îndurare!"

Note de final

1. Strong's Exhaustive Concordance of the Bible, [Concordanţa biblică exhaustivă a lui Strong], Peabody, MA: Hendrickson Publishers, **glory** (#H3519, H3513)
2. Exod 25:18-20
3. Vezi Apocalipsa 3:18; Romani 8:29
4. Vezi 1 Tesaloniceni 5:18
5. Filipeni 1:21
6. Vezi Isaia 6:2
7. Vezi Filipeni 2:10-11
8. Fapte 16:26
9. Matei 18:20
10. Ezechiel 22:30
11. Ioan 1:14b

12. Vezi Evrei 7:25
13. Ioan 1:14b
14. Vezi Romani 3:23
15. Vezi 1 Petru 4:17
16. Vezi Exod 32; Geneza 30:1
17. Vezi Matei 18:20

Capitolul 5

C

Aprinde lumina slavei Sale Nu te mai poticni în întuneric

i um poţi să aprinzi lumina slavei lui Dumnezeu? Dacă ai crescut într-o casă mai veche sau dacă ai vizitat 'vreodată casa bunicii, unde dispozitivele de iluminat de modă veche aveau un şnur atârnând din tavan, ai să înţelegi ce vreau să spun.

îţi aminteşti sentimentul pe care îl aveai încercând să găseşti acel şnur în întuneric? Nu existau întrerupătoare de perete, montate convenabil lângă uşă. Dacă voiai să aprinzi lumina în mijlocul nopţii, aveai o singură opţiune. Trebuia să „te împleticeşti prin întuneric", orbecăind, dând din mâni în direcţia şnurului de tras. Poate **ţi-ai julit** piciorul sau ţi-ai lovit degetul în mobilier, în timp ce te poticneai în întuneric, încercând să-1 găseşti.

Dacă am putea înregistra pe o casetă video câteva din lucrurile stupide pe care le fac oamenii încercând să dea de şnurul de aprins lumina, ar fi de-a dreptul hilar. Oamenii aflaţi la vânătoare de astfel de şnururi, adesea dau din mâini ca nişte nebuni. Sar în disperare; se ghemuiesc, aproape aşteptând să se întâlnească cu capătul măsuţei de cafea, care să le jupoaie pielea piciorului. Cei mai grijulii îşi întind o mână deasupra capului şi o mişcă de colo colo....

Acelaşi lucru se întâmplă uneori şi în bisericile noastre. Oamenii care vin pentru prima dată şi ne văd umblând prin nişte antichităţi ciudate în programele noastre ne întreabă: „Pentru lumea asta, dar ce faceţi aici?" Tot ce le putem spune este: „ *Vânăm întrerupătorul.* Dacă vom reuşi să aprindem lumina gloriei lui Dumnezeu în acest loc, vei înţelege şi tu." Probabil că ne împiedicăm şi ne agităm braţele fără sens în timpul în care căutăm întrerupătorul, dar ştim că lumina preexistentă a gloriei lui Dumnezeu înseamnă totul! Dacă am putea doar să aprindem lumina slavei Sale, atunci toată lumea ar vedea dintr-o dată şi ar face diferenţa dintre adevăr şi greşeală. Mulţi vor alege adevărul, dacă au această oportunitate; problema este că *ei nu au avut niciodată suficientă lumină la îndemână pentru a vedea calea.* Lumina slavei lui Dumnezeu a existat înainte de soare şi lună şi va continua să existe după ce ele vor fi fost stinse. Trebuie cumva dovedită!

Din moment ce am aflat cum să aprindem lumina gloriei divine, putem determina cum să o *păstrăm* strălucitoare. *Asta numesc eu cer deschişi* Trebuie să păstrăm cerul deschis peste acel loc de acces la prezenţa lui Dumnezeu. Când trăieşti sub un cer deschis, aceeaşi chemare la altar care aducea doar doi oameni la Hristos va aduce, în mod inexplicabil, două sute care aleargă să-L primească pe Hristos. Acest aspect se poate compara cu diferenţa dintre a tăia lemne cu un ferestrău de mână sau cu unul electric. Timp de generaţii ne-am străduit să-i eliberăm pe cei pierduţi din captivitatea lui Satan folosind ungerea divină. Dumnezeu ne-a deschis o uşă pentru a face asta mult mai repede şi mult mai uşor, prin revelaţia *slavei Sale* în vieţile şi în bisericile noastre. Ungerea divină poate atrage repede mulţimea şi poate, la fel de repede, să o influenţeze. Cu toate acestea, când Dumnezeu coboară şi îşi revelează slava printre noi, întregul oraş va fi afectat!

98

Aprinde lumina slavei Sale

Lucrarea lui Charles G. Finney a fost marcată de treziri care au transformat oraşe. Oraşul Utica, New York, a fost schimbat, în mod dramatic, de puterea unui Dumnezeu care avea reşedinţa în viaţa lui Finney, un om mistuit de pasiunea unei rugăciuni profunde şi a unei relaţii intime cu Dumnezeu.

Se spune că atunci când Finney a trecut prin fabricile de împletit ale oraşului Utica, la sfârşitul anilor 1800, prezenţa lui Dumnezeu a fost atât de puternică încât muncitorii au început să cadă în genunchi, plini de căinţă, încă înainte ca Finney să deschidă gura! în final, întregul oraş şi toată regiunea a fost influenţată, datorită prezenţei divine pe care o purta cu el. *Parcă ar fi purtat cu el o lumină ce îi ajuta pe oameni să se vadă pe ei şi să-L vadă pe Dumnezeu dintr-o perspectivă corectă.* Când acea Prezenţă s-a apropiat, oamenii au ştiut că ei sunt murdari şi că Dumnezeu este sfânt! Aceasta pare să fie o împlinire din zilele moderne a profeţiei lui Isaia:

Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine şi slava Domnului răsare peste tine. Căci iată întunericul acoperă pământul şi negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul şi slava Lui se arată peste tine. Neamuri vor umbla în lumina ta şi împăraţi în strălucirea razelor tale.'

Pe când slujeam în acel oraş i-am cerut gazdei mele să mă ducă la aceleaşi fabrici pe care Finney le-a vizitat cu atâţia ani mai devreme. Fabricile erau demult abandonate iar oamenii, care au lucrat acolo şi au experimentat puterea lui Dumnezeu, au dispărut demult. Chiar şi aşa, puterea lui Dumnezeu parcă mai dăinuieşte încă în liniştea acelor clădiri. M-am sprijinit de peretele uneia dintre fabrici şi am început să plâng, rugându-mă: „Doamne vreau să fiu persoana care să ţină deschise ferestrele Cerului atât de mult încât oamenii să Te întâlnească pe Tine doar aflându-se în jurul meu."

99

Oamenii aflaţi în întuneric au văzut o mare lumină

Când cineva plăteşte preţul pentru a deschide ferestrele cerului, printr-o închinare sacrificială şi în umilinţă, lumina prezenţei manifeste a lui Dumnezeu străluceşte peste peisajul mohorât al sufletelor omeneşti şi spune fiecăruia că a sosit timpul eliberării. Asta a vrut să spună şi profetul Isaia când a profeţit venirea lui Hristos: „Poporul care umbla în întuneric vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în ţara umbrei morţii răsare o lumină."[2]

Ştii că ai întâlnit prezenţa pură a lui Dumnezeu, ca rezultat al unui cer deschis, când oamenii care trăiesc „în ţara umbrei morţii" văd o mare lumină. *Aceasta este prezenţa manifestată a lui Dumnezeu.* Când cerurile se deschid peste un oraş sau peste o naţiune există un sentiment mult mai intens al prezenţei lui Dumnezeu pe pământ. Aceasta este forma ultimă a „războiului spiritual".

Sunt convins că multe dintre aşa-numitele noastre războaie spirituale nu reprezintă nimic mai mult decât o grămadă de copii ameninţând că-şi cheamă Tăticul. Duşmanul a fost întotdeauna în stare să facă deosebirea între cei adevăraţi şi cei ce doar se „prefac". Cei şapte fii ai lui Sceva din Faptele Apostolilor au crezut că pot folosi aceeaşi armă pe care Pavel a folosit-o împotriva demonilor. Tot ce au reuşit a fost să primească o bătaie zdravănă şi destulă ruşine cât să le-ajungă o viaţă întreagă.[3]

Satan şi diavolii lui sunt asemenea unor câini neobrăzaţi. Ei simt dacă cuiva îi este frică de ei, chiar dacă persoana respectivă strigă şi agită o armă. Ei ştiu, de asemenea, cui *nu îi este* frică de ei şi evită un conflict direct cu acea persoană. Probabil că asta ţine de realitatea apartenenţei tale: dacă Dumnezeu este cu adevărat Tatăl tău sau nu. Pentru ca războiul spiritual să fie eficient, trebuie să stai ferm pe terenul relaţiei cu El.

100

Aprinde [umina slavei Sale

Prezenţa lui Dumnezeu dezarmează forţele întunericului

Există o teologie a prezenţei lui Dumnezeu. Atunci când prezenţa manifestată a lui Dumnezeu îşi face apariţia în orice zonă sau vecinătate, forţele întunericului îşi pierd capacitatea de a influenţa publicul (vorbesc despre prezenţa Sa manifestată concentrată, spre deosebire de omniprezenţa Sa). Aşa cum am scris în cartea *Alergarea după Dumnezeu:*

„Când talpa piciorului lui Isus a atins nisipul din Gadara, un om posedat de 5 000 de demoni, aflat la jumătate de milă distanţă, a fost eliberat din legătura demonilor pentru prima dată...

„Avem nevoie să auzim pasul lui Dumnezeu, din momentul în care talpa piciorului Lui atinge pământul pentru prima dată... Când se va întâmpla acest lucru, nu va mai trebui să ne facem probleme să le spunem demonilor să plece."4

Motivul pentru care trebuie să-ţi doreşti un cer deschis peste biserica sau oraşul tău este faptul că forţele demonice, cu care ne luptăm, îşi pierd autoritatea în prezenţa manifestată a lui Dumnezeu.[5] Când Dumnezeu intră în scenă *nu mai există* pur şi simplu nici o bătălie! Nu mai există nimeni în picioare, care să se gândească măcar să-L provoace. Până şi demonii sunt ocupaţi s-o ia la fugă sau să se plece înaintea Celui Atotputernic. De aceea accentuez atât de mult importanţa deschiderii ferestrelor cerului prin crearea unui mediu, în care prezenţa demonstrată a lui Dumnezeu să locuiască cu plăcere.

Lumea nu se teme de El, fiindcă Biserica nu se teme de El

Prezenţa manifestată a lui Dumnezeu aduce oameni din toate domeniile vieţii în locul în care ei se tem de numele Domnului. *Motivul pentru care lumea nu se mai teme de*

Dumnezeu se dato-ează faptului că mulţi dintre noi, cei din Biserică, nu ne mă temem de El. De ani de zile, creştinismul, în marea lui parte, a fost lipsit de frica de Dumnezeu. Cum e posibil să se teamă de Cel a Cărui putere n-au experimentat-o niciodată? Ne pla;e să vorbim despre ea, dar fără să o înţelegem cu adevfrat! Dar, dacă o vei experimenta vreodată, o vei putea înţeleg;! *Aşa cum o întâlnire cu electricitatea îţi lasă o amintire permanentă, tot aşa o întâlnire reală cu Dumnezeu te lasă cu prezenţa dovedită a lui Dumnezeu.* Cred că versiunea divină despre războiul spiritual este complet diferită de a noastri Isaia îl descrie astfel:
Atunci se vor tem», de numele Domnului cei de la apus şi de slava Lui cei de la răsăritul soarelui; când va năvăli vrăjmaşul ca un râu. Duhul Domnului îl va pune pe fugă.[6]
Limba ebraică nu are semne de punctuaţie—mai ales ebraica străveche, folosită în cele mai vechi manuscrise. Traducătorii din zilele lui împăratului James (King James) s-au străduit cât au putut, dar traducătorii moderni au adus o învăţătură şi o înţelegere nouă a limbii originale din acest pasaj.
Pentru a înţelege traducerea preferată de majoritatea erudiţilor moderni, mută doar virgula şi pasajul va fi citit astfel: „Când va năvăli vrăjmaşul, *ca **un rău** Duhul Domnului îl va pune pe fugă:"* Traducerea NIV spune: „De la apus, oamenii se vor teme de numele Domnului şi de la răsăritul soarelui, ei vor venera slava Lui. Căci El va veni ca un potop stăpânit pe care îl conduce suflarea Domnului."[7] Pasajul se concentrează, în întregime, pe venirea slavei sau a prezenţei manifeste a lui Dumnezeu.

Trezirea spirituală este o invazie categorică a împărăţiei lui Satan

Mesajul profetului continuă direct printre împărţirea modernă a capitolelor până în locul unde Isaia profeţeşte:
102 ***"Dacă o-***
Aprinde lumina slavei Sale
„Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine şi slava Domnului răsare peste tine. Căci iată întunericul acoperă pământul şi negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul şi slava Lui se arată peste tine."[8] Asta vreau să spun când vorbesc despre „a aprinde lumina prezenţei Sale".
Din moment ce trezirea este, în esenţă, o invazie categorică şi o răsturnare a împărăţiei lui Satan de pe pământ, este potrivită ocurenţa subiectului privind războiul spiritual. Există loc pentru legarea şi dezlegarea biblică şi spirituală făcută de sfinţi, dar, de cele mai multe ori, ne concentrăm doar pe legare. De asemenea, tindem să o facem asemenea unor copii speriaţi, prinşi în interiorul unei curţi, alături de un câine foarte rău. îl legăm pe diavol, legăm demonii, legăm norii vremii, legăm câinele zgomotos al vecinului, îl legăm până şi pe ţâfnosul vecin, chiar încercăm să legăm bujia stricată care nu porneşte motorul. Nu contează că nu ai menţionat bujia! Cu alte cuvinte, tindem să mergem prea departe, dincolo de raţiune şi raţionalitate.
Ar trebuie *să dezlegăm ceva în domeniul ceresc,* ori de câte ori avem tendinţa să legăm ceva pe pământ. Nu te ruga niciodată pentru a-1 lega pe diavol, dacă nu eşti gata să te rogi pentru a dezlega puterea lui Isus şi Duhul lui Dumnezeu în acea situaţie. *Dacă legi un lucru şi nu dezlegi altceva, de fapt nu ai făcut nimic decât să legi totul cu nod.* **De câte ori ma rog ca Dumnezeu să „deschidă ferestrele cerului" mă rog, de asemenea, ca El să „închidă porţile iadului"!**
Când Isus a spus că „porţile iadului nu vor birui", El a spus, de fapt, că acestea nu au autoritate peste cei mântuiţi sau peste împărăţia lui Dumnezeu.[9] Când se deschid porţile cerului, e timpul să atacăm porţile duşmanului şi să *jefuim iadul pentru a popula Cerul.* Ne ajută să ştim că Satan nu mai are în posesie „cheile iadului". Isus le-a recuperat! *Satan nici măcar nu mai poate încuia porţile propriei case!*

Hai să stabilim corect lucrurile în ce priveşte „marele conflict celest"

Uneori îi auzim pe predicatori cum devin poetici prin descrieri grandioase ale „conflictului celest" din ceruri, când arhanghelul Lucifer a fost alungat din prezenţa lui Dumnezeu şi a căzut pe pământ. Totuşi, *nu a fost o bătălie mare în ceruri.*[10] Apostolul Ioan a scris: „Dumnezeu e lumină şi în El nu este întuneric."[11] Dumnezeu poate face diferenţa dintre un gând şi o intenţie[12] (nimeni altcineva nu poate, însă). Când ceva se transformă dintr-un gând într-o intenţie, acel lucru devine păcat, fără a comite fapta respectivă. De aceea a spus Isus că dacă un bărbat se uită la o femeie ca s-o poftească, el a trecut deja linia.[13]

Lucifer a fost arhanghelul care se ocupa de închinare, în tărâmul ceresc. *Gândul* că ar putea să se ridice deasupra lui Dumnezeu, originea tuturor lucrurilor, i-a trecut prin minte. Ce gând prostuţ! Ar fi putut să-1 alunge imediat, dar nu a făcut-o. Când gândul ascensiunii la tronul lui Dumnezeu a intrat în mintea lui Lucifer, nu a mai fost o problemă să spună: „Am să încerc asta". Momentul în care gândul s-a transformat în intenţie, cea mai mică particulă de păcat a apărut în lumina albă şi strălucitoare a slavei lui Dumnezeu—şi a dispărut în mai puţin de o nanosecundă. A fost declarat „război" şi Lucifer, devenit Satan, a fost aruncat de acolo.

Lucifer nu a adunat o treime din armatele de îngeri şi a spus: „Gata, acum o să pornim o bătălie grozavă. Astăzi vom da jos cu Barosanul." Nu a fost un război real. Dumnezeu nu s-a trezit într-o dimineaţă şi a spus: „Mihail, Gavril, băieţi, trebuie să vă puneţi săbiile. Am o problemă cu Lucifer. El încearcă să Mă detroneze şi am nevoie de ajutorul vostru."

Cât de mult îi trebuie întunericului să fugă?

Nu a fost nici un război de proporţii cosmice în ceruri, în care Dumnezeu a reuşit, într-un final, să învingă şi S-a reîntors spunând: „Oh, asta chiar a fost o bătălie grea." Nu s-a întâmplat aşa. Momentul în care gândul a trecut în domeniul intenţiei, în acea microsecundă incomensurabilă, o particulă minusculă de întuneric a apărut în regatul ceresc, El, Ce ce este Lumină, a alungat întunericul instantaneu. *Cât de mult îi trebuie întunericului să plece, atunci când întorci întrerupătorul de lumină?* Nu se duce nici o bătălie între fotonii de lumină şi particulele subatomice de întuneric. Nu, atunci când lumina vine, întunericul este şters mai repede decât o clipire din ochi. De aceea, Isus a spus: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer."[14]

în mai puţin de o secundă, Lucifer a fost despuiat de numele lui, de poziţia, funcţia cerească şi a fost aruncat din împărăţia cerească, plină de glorie, cu viteza luminii. Abia a reuşit să stea cu un pas înaintea acelei lumini, când a fost alungat şi, apoi, întunericul a căzut peste faţa adâncului.

Satan a crezut că a găsit un loc de refugiu, până ce Dumnezeu S-a aplecat şi a văzut lumea, pe care o crease cu o frumuseţe absolută, devenind un loc al haosului, al vidului şi al lipsei de formă. Dumnezeu a corectat această problemă decretând: „Să fie lumină." Slava lui Dumnezeu a coborât peste pământ şi lumina a pornit ca o emanaţie a prezenţei Sale —chiar înainte de a crea soarele![15]

Prietenul meu, noi avem în faţă astăzi circumstanţe foarte similare: încă o dată întunericul acoperă faţa adâncului. Este interesant de remarcat că întunericul afectează doar suprafaţa sau „faţa". *Satan ocupă, el nu este proprietar.* El este doar în camping, deoarece el nu poate intra în adâncimile lucrurilor. El acoperă tot teritoriu posibil, dar bezna sa acoperă doar faţa lucrurilor. Influenţa sa este mare, dar puterea sa este super-

ficială!
...*St «<* (te*U* 105

A LUI DUMNEZEU

îmi amintesc de vremea când am stat alături de alţi creştini şi am privit peste oraşul Los Angeles. Ne-am rugat şi mi-am întins mâna peste valea care este casa a 15 milioane de oameni, în faţa lui, lucrurile arată destul de negre în marele oraş, dar întunericul nu e prea adânc. Dacă zgârii puţin suprafaţa vei găsi oameni cu inimi înfometate, care aşteaptă doar o licărire de lumină. Este la fel şi în oraşul tău! *Dacă închinarea va putea să zgârie suprafaţa, cei înfometaţi te vor găsi pe tine!* Ei vor urma „lumina" până la sursa ei, aşa cum înţelepţii din vechime au urmărit lumina cerească până la Hristos. închinarea deschide o fereastră—o fereastră prin care slava lui Dumnezeu să coboare ca rază. Atunci omenirea este atrasă spre lumină.
„O, Doamne, unde este acel întrerupător? Unde este fereastra aceea?"
Este de datoria noastră să mijlocim înaintea împăratului pentru oamenii care locuiesc în întuneric. Asemenea împărătesei Estera care a mijlocit pentru viaţa poporului său, noi trebuie să fim gata să plătim orice preţ pentru a vedea slava lui Dumnezeu strălucind peste bisericile şi oraşele noastre. Păcatul nu poate sta în prezenţa Lui, deoarece El este lumină şi în El nu există întuneric—absolut deloc. Cu toate acestea, El doreşte să Se plimbe alături de mine şi de tine în răcoarea dimineţii, aşa cum S-a plimbat cu Adam şi Eva înainte de căderea în păcat.

Iată ce face slava cu firea umană

Cu toţii suntem de acord că Isus Hristos Şi-a jertfit sângele pentru a rezolva problema păcatului. Totuşi, de fiecare dată când am văzut o măsură din slava lui Dumnezeu intrând într-un serviciu de închinare, *o reverenţă dumnezeiască, teamă şi groază faţă de gloria Lui au intrat de asemenea în încăpere.* Chiar mântuiţi, liderii de biserici spălaţi în sânge, trăind vieţi sfinte, simt o nevoie subită, o urgenţă profundă de a cădea la pământ şi de a se pocăi în faţa Dumnezeului lor
106
Aprinde lumina slavei Sate
sfânt, atunci când *kabod-ul* Său, greutatea prezenţei Sale începe să umple încăperea. Din acest motiv, ucenicii tereştri au trebuit liniştiţi ori de câte ori avea loc o teofanie sau apărea un înger. *Se temeau că slava îi va ucide!*
De aceea, Dumnezeu ne spune, pe de o parte: „Veniţi aproape." Totuşi, pe de altă parte El spune: „Nu atât de repede." E înfricoşător să te apropii prea mult de prezenţa lui Dumnezeu cât încă mai există resturi de păcate, în viaţa ta, pentru care nu te-ai căit. Da, suntem acoperiţi de sângele lui Hristos, dar asta nu ne eliberează de nevoia de a ne pocăi de păcatele şi greşelile noastre încă o dată, atunci când întâlnim sfinţenia prezenţei Sale. Trebuie să „fim mântuiţi încă o dată"? Bineînţeles că nu! Deşi adesea ne *simţim* de parcă am vrea „să fim mântuiţi din nou". Sigur! Isaia vrut! Ioan a vrut — şi a căzut la picioarele Lui „ca mort"![16]
Isus ne protejează cu sângele Său pentru a putea veni în prezenţa Lui, chiar şi în starea noastră neregenerată. „Cum adică neregenerată?" Noi nu suntem perfecţi, dar trăim sub mantia iertării—suntem acoperiţi de sângele jertfei perfecte şi fără de păcat—aşa că putem intra. Aici ne aflăm, acum sub noul legământ al sângelui lui Hristos, dar, cumva, David s-a împiedicat în acelaşi principiu din vechiul legământ al lui Moise şi din Vechiul Testament, atunci când a început să transporte chivotul de la casa lui Obed-Edom. *Un proces sângeros şi plin de fum a condus la dansul nestăpânit al lui David, printre porţile Ierusalimului.*
Ceea ce învăţăm din experienţa sa este că natura plină de căinţă şi zdrobire a

adevăratei închinări intensifică doar aroma bogată a sacrificiului nostru acceptabil pentru Dumnezeu şi această jertfa îl determină pe Dumnezeu să locuiască cu noi şi nu doar să vină în vizită la întâlnirile noastre.[17] Când gloria Sa intră, în sfârşit, pe porţile închinării în bisericile noastre *şi noi s-ar putea să devenim nebuni care dansează!*
107

Nu există un mod mai bun de a duce un război spiritual decât să aprindem lumina gloriei lui Dumnezeu care să anunţe prezenţa Sa manifestată. Daţi-I voie să reconstruiască casa Lui favorită în adunările voastre şi refuzaţi să vă opriţi la linii de sosire false sau să fiţi satisfăcuţi doar de parfumul pe care L-a lăsat acolo unde a fost odată.

Insistaţi în dorul şi urmărirea prezenţei Sale şi cerurile se vor deschide. Slava Lui, *shekinah,* va descinde de la scaunul îndurării, pe care dragostea şi adoraţia ta l-au creat numai pentru El. în această atmosferă de intimitate şi devoţiune pentru Dumnezeu şi numai pentru El se arată prezenţa Lui incontestabilă.

Atunci când El aprinde lumina slavei Sale, forţele demonice sunt instantaneu decimate. Captivii sunt eliberaţi şi lăsaţi să alerge spre Mântuitorul lor, aşa cum cel posedat a fost eliberat chiar înainte de a-L întâlni sau a-L auzi pe Isus vorbind.

Când cerurile sunt deschise şi lumina lui Dumnezeu străluceşte în întuneric, fiecare demon şi lucrare a întunericului este alungată, deoarece *porţile iadului nu vor birui niciodată,* nici măcar nu vor putea purta o luptă respectabilă când va apărea prezenţa Regelui gloriei. *Condu războiul spiritual pentru biserica sau oraşul tău în acelaşi mod în care îl conduce Dumnezeu în ceruri* şi vei crea o „zonă liberă de demoni"!

Roagă-te şi închină-te înaintea Lui până ce ferestrele cerului se deschid larg peste biserica şi oraşul tău. închină-te Lui până ce lumina gloriei Sale va străluci deasupra ta.

„O, Doamne, precum în cer aşa şi pe pământ—arată-ne Slava Ta!"

Note de final

1.
2.

108

Isaia 60:1-3 Isaia9:2

Aprinde lumina slavei Sale

3. Vezi Fapte 19:14-17
4. Tommy Tenney, *Alergarea după Dumnezeu,* Editura Shalom, Oradea, 2001, p. 114-115
5. Vezi confruntarea dintre Isus şi omul stăpânit de demoni din Marcu 5:2-6
6. Tsaia 59:19
7. Isaia 59:19
8. Isaia 60:1-2
9. Matei 16:18
10. Vezi Isaia 14:12-15; Luca 10:18
11. 1 loan 1:5b
12. Vezi Evrei 4:12
13. Vezi Matei 5:28
14. Luca 10:18
15. Dumnezeu a declarat, „Să fie lumină" în *prima* zi a creaţiei (vezi Geneza 1:3-5). Biblia spune că soarele şi celelalte astre mai puţin luminoase nu au fost create până în cea de a *patra* zi. (vezi Geneza 1:14-19)
16. Vezi Apocalipsa 1:17. Poate că acelaşi apostol a spus mult mai bine în scrisoarea

sa către tovarăşii săi creştini: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios şi drept ca să ne ierte păcatele şi să ne cureţe de orice nelegiuire." (1 loan 1:9)
17. încă o dată, vreau să clarific că acest concept al „locuirii" se referă la slava concentrată sau prezenţa manifestată a lui Dumnezeu (la care m-am referit prin termenul kabod sau „slavă cu greutate"). Trebuie înţeles că Duhul Sfânt locuieşte continuu în inimile celor care se pocăiesc şi îl primesc pe Isus ca Domn şi Mântuitor. Această relaţie cu Dumnezeu nu poate fi cumpărată, câştigată sau „lucrată" prin orice formă de fapte bune din partea noastră—este un dar gratuit din partea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, Isus i-a spus clar lui loan că El „bate la uşa inimilor" credincioşilor în Apocalipsa 3:20, că El va veni şi va „cina" sau ospăta cu ei dacă *vor*

deschide uşa. Dacă răspundem cu dorinţă şi căutăm, în mod activ, să *deschidem uşa Cerului,* El va veni şi se va ospăta alături de noi, în slava luminii Sale.

Capitolul 6

Nu te încrede în cineva care nu şchiopătează Lupta cu destinul divin

Poporul lui Dumnezeu are nevoie de mai mult decât de „o întâlnire bună", care ne provoacă fiori de-a lungul coloanei vertebrale. *Avem nevoie de o întâlnire cu Dumnezeu care să ne lase cu un şchiopătat!* Unde sunt Iacovii care se vor ţine de teofania lui Dumnezeu şi se vor lupta cu destinul lor, până ce acesta va fi schimbat? Cine îl va apuca pe Dumnezeu şi-I va spune: „Nu Te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta"?

Iacov însă a rămas singur. Atunci un om s-a luptat cu el până în revărsatul zorilor. Văzând că nu-l poate birui, omul acesta l-a lovit la încheietura coapsei, aşa că i-a ***scrântit încheietura coapsei lui Iacov, pe când*** *se* ***lupta*** *cu el. Omul acela a zis: „ Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile. " Dar Iacov i-a răspuns:* ***„Nu Te voi lăsa să pleci până nu mă vei binecuvânta!***[i(i]

Mulţi se întreabă cum a putut Iacov să folosească un limbaj atât de nepotrivit, impertinent cu Dumnezeul Atotputernic. Eu cred că Iacov, „cel ce prinde de călcâi", a folosit o terminologie pe care a înţeles-o. A devenit el patriarh, dar nu a fost un teolog. *Oamenii pasiunii vor urmări cu disperare ceea*

ce erudiţii le vor spune că nu poate fi prins. Iacov ştia ce înseamnă binecuvântarea, deoarece îşi amintea ce s-a întâmplat în momentul în care tatăl său şi-a pus mâna pe capul lui: „Tot ceea ce ştiu este că binecuvântarea tatălui meu mi-a schimbat viaţa şi a făcut lucrurile foarte diferite; eu trebuie să mai primesc ceva asemănător. Singurul lucru pe care-1 ştiu este «binecuvântarea», deci, atinge-mă.

Trebuie s-o am. Deja am primit o binecuvântare dintr-o perspectivă terestră. Acum am nevoie de una dintr-o perspectivă cerească. Nu Te voi lăsa până nu mă vei binecuvânta."

Aceasta nu e o reclamă celestă „cu lumini albastre"

De prea multe ori ne apropiem de Dumnezeu cu o mentalitate de magazin cu reduceri. Fie că venim pentru trezire, vindecare fizică sau binecuvântare financiară, sperăm să obţinem ceea ce vrem la cel mai mic preţ posibil şi cât mai repede. Nu ştiu ce ai văzut tu, dar eu nu L-am văzut niciodată pe Dumnezeu făcând lucrurile astfel. Ne place să ne punem la rând, de parcă am fi văzut o reclamă celestă „cu lumini albastre" cu listele noastre de rugăciuni şi cereri. Apoi spunem: „Binecuvântează-mă." Am început să-L rog pe Dumnezeu să nu răspundă cererilor noastre exacte, ci potrivit nevoilor

noastre. Noi ştim ce vrem—*dar, oare, ştim şi de ce avem nevoie?*
Numele lui Iacov înseamnă „înlocuitor" sau escroc. El a înşelat o viaţă întreagă; un şarlatan care a furat dreptul de întâi născut al fratelui său şi binecuvântarea tatălui său. A spune că era lipsit de încredere e puţin spus. Cu toate acestea, Iacov provenea dintr-o familie bună, fiul unuia dintre cei mai faimoşi oameni din istorie. El a crescut „în biserică" deoarece Avraam şi Isaac au lăsat fiilor lor povestea întâlnirilor lor cu Dumnezeu. Iacov a avut o chemare în viaţa sa şi un destin divin de împlinit—*dar nu putea fi de încredere* în starea sa actuală. Totul urma să se schimbe doar după o întâlnire.

112 ^*acd a. şideşti.*.

Nu te încrede în cineva care nu şchiopătează

*Omul acela i-a zis: „Cum îţi este numele?" „Iacov", a răspuns el. Apoi a zis: „Numele tău nu va mai fi Iacov, ci te vei chema Israel, **căci ai luptat cu Dumnezeu şi cu oamenii şi ai fost biruitor".** Iacov l-a întrebat: „Spune-mi, te rog, numele Tău. " El a răspuns:„ Pentru ce îmi ceri numele? " **Şi l-a binecuvântat acolo.** Iacov a pus numele locului aceluia Peniel:„ Căci am văzut pe Dumnezeu faţă în faţă şi totuşi am scăpat cu viaţă. "[2]*

După o oră sau două de luptă şi încleştare pentru a obţine avantajul, probabil Iacov s-a simţit destul de încrezător că va obţine o binecuvântare. Cred că s-a gândit, *Ei bine, la un moment dat, această fiinţă angelică sau ce este persoana cu care mă lupt, această manifestare a lui Dumnezeu va spune: „Bine, bine, te voi binecuvânta. Acum îngenunchează aici şi-mi voi pune mâinile peste tine. "* îl aştepta însă, o surpriză.

Nu-mi binecuvânta viaţa asta dată peste cap; dă-mi o viaţă nouă

Domnul nu Şi-a întins braţul cu mâna plină de binecuvântare, deoarece Iacov nu avea nevoie de o altă binecuvântare în viaţa sa atât de încurcată.[3] El avea nevoie de o viaţă nouă. în schimb, Dumnezeu Şi-a dublat forţa pumnului Său şi l-a lovit pe Iacov în coapsă cu o asemenea putere, încât i-a scos-o din încheietură şi i-a rănit pentru totdeauna acel ligament. Ca rezultat, Iacov *a şchiopătat tot restul vieţii sale.*
Când Esau, fratele mai mare al lui Iacov, l-a văzut şchiopătând, probabil s-a gândit, *Acesta nu este Iacov, cel care mi-a furat dreptul de întâi născut. Nici măcar nu mai umblă la fel. Există o umilinţă în mersul său; există o nouă tandreţe în el. Nu-l pot ucide; este fratele meu. "* El a vrut să-1 omoare pe fratele *cel vechi,* dar l-a îmbrăţişat *pe noul* Iacov. Dacă ne vom îmbrăca cu o fire plină de umilinţă şi căinţă, cei care odată ne-au urât vor vedea o altă versiune a noastră.

...Zii

■*:* **113**

CASA *frwa>ut4,* A LUI DUMNEZEU

Probabil că Iacov şi-a dorit o binecuvântare care să-1 transforme pe fratele său supărat în slujitorul său, dar Dumnezeu 1-a binecuvântat într-un mod diferit. *L-a schimbat,* astfel încât fratele său să-1 placă. *Este timpul ca şi Biserica să se schimbe.*
Biserica s-a plimbat cu aroganţă pe trotuarele lumii, arătând cu degetul încriminării în toate direcţiile şi spunând tuturor „să se schimbe". între timp, avem o bârnă în ochiul nostru, lungă de un kilometru. A sosit timpul să spunem: „Doamne, nu ştim dacă vei aduce o *binecuvântare* sau o *schimbare,* dar ceva trebuie să se întâmple. Invaţă-ne cum să clădim scaune de îndurare, în loc de scaune de judecată.

M-am săturat să fiu atins, dar nu schimbat

Avem nevoie de întâlniri cu Dumnezeu care să ne lase schimbaţi pentru totdeauna. *M-am săturat să vin la biserică, să fiu atins, dar nu schimbat.* Trebuie să ne încleştăm de prezenţa lui Dumnezeu şi să spunem: „Nu Te las să pleci până când nu se întâmplă ceva în mine şi nu mai sunt la fel."
Aceasta este o schimbare pe placul lui Dumnezeu, care îl lasă rănit pentru totdeauna pe omul cel vechi şi modul vechi de a face lucrurile. Este cauza morţii a ceva

dinăuntrul nostru, care marchează o schimbare în mai bine. Oamenii ar trebui să ne vadă venind şchiopătând, *venind cu o nouă sensibilitate născută în ziua în care am pierdut bătălia cu Dumnezeu.* Ar trebui să-i determine pe oameni să spună: „îmi place persoana respectivă. Nu vorbeşte pompos sau cu aroganţă; vorbeşte de parcă ar şti ce înseamnă să vii din fundul gropii." De aceea motto-ul meu este: ***„Să nu te încrezi în cineva care nu şchiopătează."***

Fiecare promotor de treziri spirituale s-a luptat

Duncan Campbell, promotor al trezirii din insulele Hebride a ştiut ce înseamnă „să te lupţi cu destinul şi să pierzi". El a spus:

„îţi voi spune cum a început trezirea spirituală din insulele Hebride. Nu a început cu mine venind să predic la vreo conferinţă mare. A început în biroul meu. Cu ani înainte, am făcut parte din ceea ce ei au numit Mişcarea de Misiune a Credinţei din Anglia. înainte de a mă căsători am mers cu bicicleta prin toată Anglia răspândind Evanghelia, predicând şi lucrând cât de bine am putut şi acelea au fost zilele mari de la început. Acelea au fost seminţele a tot ceea ce am devenit, în cele din urmă. Atunci am decis să merg la şcoală şi să-mi continui educaţia. Am ieşit în fruntea listei şi am început să fiu cunoscut ca Reverend Duncan Campbell."4

Campbell a devenit cel mai cunoscut predicator din Anglia acelor vremi. Evenimentul de vârf al lumii bisericeşti din Anglia era conferinţa anuală naţională numită Săptămâna Kes-wick. Această conferinţă mai continuă şi azi, deşi nu este la fel de mare ca altădată. Doar cei mai buni şi cei mai inteligenţi erau invitaţi să vorbească la Săptămâna Keswick şi reverendul Duncan Campbell a fost vorbitorul cheie al acestor conferinţe ani la rând. Apoi, *un comentariu întâmplător al fiicei sale adolescente l-a lansat într-o luptă cu Dumnezeu* care i-a schimbat lucrarea—şi insulele Hebride—pentru totdeauna.

De ce nu te mai foloseşte Dumnezeu aşa cum obişnuia?

Duncan Campbell era trecut de 40 de ani şi considera că era în floarea vârstei. Lucra în biroul său, pregătind predici pentru încă o apariţie la Săptămâna Keswick, când fiica sa de cincisprezece ani a venit să-1 vadă. Fiicele sunt cunoscute pentru capacitatea lor de a rosti adevărul, fără a cunoaşte, neapărat, impactul celor spuse de ele. *(Multe din lucrurile pe care le-am învăţat de la Dumnezeu, personal le-am învăţat prin intermediul fiicelor mele!)* Pe când Duncan Campbell şi fiica lui discutau, ea i-a pus următoarea întrebare: „Taţi, de ce nu te mai foloseşte Dumnezeu asa cum obişnuia s-o facă?"

...SC,

vetu

Campbell i-a spus unui prieten englez al meu:[5] „Mi-a tăiat toate aripile, deoarece eu credeam că sunt în vârf. Când ea mi-a pus acea întrebare pregăteam predici care urmau să afecteze întreaga Anglie, ori cel puţin aşa credeam eu. Aşa că mi-am pus stiloul jos şi am întrebat-o: «Draga mea, ce vrei să spui?» Ea a răspuns: «Taţi, mi-ai istorisit ce se întâmpla pe când lucrai la Mişcarea de Misiune a Credinţei. De ce nu mai face Dumnezeu astfel de lucruri?»

Am scornit o scuză intelectualistă şi am încercat să ies din situaţie vorbind în termeni

teologici, să nu îmi pierd reputaţia în faţa fiicei mele", a spus el. „Mi-am păstrat calmul...până când ea a ieşit din încăpere. Când ea a plecat, am căzut cu faţa la pământ şi am zis: «Doamne, *are dreptate*[1]*.»* Cu faţa în covor, am plâns cu lacrimi fierbinţi şi m-am rugat: «Doamne, dacă îmi înapoiezi ceea ce am avut, voi face tot ceea ce-mi ceri.» Trei săptămâni mai târziu stăteam pe podium la o conferinţă. Vorbisem deja, dar eram programat să mai vorbesc. Atunci, Dumnezeu mi-a vorbit şi mi-a spus: «Ridică-te şi mergi în insulele Hebride, pe insula lui Lewis.»"

Dacă mergi, ţi-o voi da

„Am spus, «Doamne, trebuie să vorbesc», dar El mi-a spus cu o claritate pe care n-o mai auzisem: «Duncan, pe covorul din biroul tău, mi-ai promis că vei face tot ce îţi voi cere, dacă îţi voi da înapoi cea ce ai avut. *Dacă pleci, ţi-o voi da.»*

Duncan Campbell a părăsit imediat podiumul şi s-a plecat spre ceilalţi conferenţiari, spunându-le: „îmi pare rău, a intervenit ceva. Trebuie să plec." în trei zile a fost în insula lui Lewis. Când a coborât de pe feribot şi a întrebat de pastorul de acolo, oamenii din oraş i-au spus: „Nu există nici un pastor. Avem doar trei biserici aici; două sunt închise şi una are doar câteva femei în vârstă care se întâlnesc cu un poştaş. Dacă, însă, cauţi un om religios, atunci trebuie să-1 găseşti pe poştaş."

116

Nlu te încrede în cineva care nu şchiopătează

Poştaşul era prezbiterul bisericii şi slujea ca pastor interimar. Duncan Campbell a găsit casa poştaşului şi a bătut la uşa lui, neştiind la ce să se aştepte. Poştaşul a deschis uşa şi a apus imediat: *„O, domnule Campbell, aţi venit la timp. Mai avem doar timp de ceai înainte ca întâlnirea din seara aceasta să înceapă. "* La ceai el i-a explicat: „Doamnele şi cu mine ne-am rugat şi Dumnezeu ne-a vorbit şi ne-a spus că vii. Cu şase săptămâni înainte am tipărit afişe care anunţau întâlnirea din seara aceasta." Domnul Campbell i-a spus prietenului meu englez: „Mi-am dat seama că Dumnezeu, de fapt, *nu avea nevoie* de mine. El a pregătit lucrurile, dar *m-a vrut* pe mine."

Duncan Campbell s-a luptat cu Dumnezeu pentru destinul său şi s-a ridicat de pe covorul pătat de lacrimi un om schimbat. Doar unui om care şchiopăta i s-ar fi putut încredinţa ceea ce mai târziu s-a numit „trezirea din Noile Hebride". Această trezire ne oferă o licărire din ceea ce se poate întâmpla atunci când Dumnezeu coboară peste o *regiune* întreagă! Mii au venit la Hristos, fără a fi auzit măcar o singură predică, fără a asculta un singur predicator şi fără a păşi într-o clădire de biserică! Acest lucru s-a întâmplat în urmă cu aproape un secol, înainte de zilele în care media avea să fie prezentă peste tot. Această trezire „fără prea multă vorbire în limbi, dar cu multă zdrobire de inimi" a cuprins întreaga regiune şi nu a fost nimic mai puţin decât o minune genuină. A început în inimile frânte ale închinătorilor insistenţi şi a fost lansată în inima lui Duncan Campbell *în ziua în care el s-a luptat cu Dumnezeu şi a pierdut.*

Iacov a părăsit partida cu un trofeu permanent al înfrângerii sale

Când Iacov a pierdut întrecerea cu Dumnezeu, el a fost transformat dintr-un om concentrat să aibă grijă de Numărul Unu, în orice mod posibil, într-un prinţ al poporului lui Dumnezeu. El s-a luptat cu Dumnezeu pentru destinul său şi

a părăsit meciul cu un trofeu permanent al înfrângerii sale. A fost partida pe care trebuia s-o piardă, spre binele lui. El avea nevoie de o schimbare, dacă voia să se mute

vreodată în destinul poruncit de Dumnezeu. *Şi Biserica are nevoie de o schimbare.* Dacă vrem să ne mutăm la următorul nivel, trebuie să ne schimbăm perspectiva de la mâinile lui Dumnezeu la faţa Lui. Eu călătoresc atât de mult încât preţuiesc, în mod deosebit, timpul petrecut alături de copiii mei. O dată, pe când fiica mea cea mai mică avea doar şase ani, am venit acasă şi ea mi s-a urcat pe genunchi, în timp ce stăteam pe canapea. Eram obosit, citeam un ziar şi mă uitam la ştiri, dar ea era hotărâtă să-mi atragă atenţia. Ea s-a întins şi, cu degetele ei grăsuţe de copil de şase ani, mi-a prin faţa în mâini. încă mai avea acel bâlbâit copilăresc, mi-a întors faţa de la orice m-ar fi putut distrage şi mi-a spus: *„Pliveşte-mă, taţi. Pliveşte-mă. "*

Apoi m-a îngropat în sărutări şi am îmbrăţişat-o înainte de a încerca să mă întorc la ziarul meu. încă o dată, mi-a luat faţa în mâini şi mi-a spus: *„Pliveşte-mă, taţi.",* până ce, într-un sfârşit, mi-a atras atenţia. După vreo 15 minute de sărutări şi mângâieri incredibile din partea fiicei mele de şase ani, mi-a înmuiat inima. Copiii vor de obicei ceva, când acţionează astfel, aşa că am îmbrăţişat-o şi am întrebat-o: „Andrea, ce vrei?" „M/n/c", mi-a răspuns ea. „Te vreau doar pe tine, taţi."

Am mai alintat-o puţin, ea mi-a mângâiat faţa cu mâinile ei micuţe, m-a privit cu ochii aceia mari în timp ce îşi dădea capul pe spate. Apoi a pecetluit totul cu un zâmbet larg şi cu cuvintele: „Te ubec, taţi."

„Hai, spune-mi ce vrei?", am întrebat-o gândindu-mă că dacă a durat atât de mult trebuie să fie ceva important. Am întrebat-o de trei ori ce vrea şi de fiecare dată a răspuns: *„Nimic, taţi. Te vreau doar pe tine."* în cele din urmă i-am spus: „Hai, urcă în maşină." Am mers în oraş şi am întrebat-o

din nou: „Ce vrei, fetiţa mea?" încă o dată, mi-a răspuns: *„Nimic, taţi. Te vreau doar pe tine. "*

Apoi, am parcat în faţa unui magazin de jucării căruia i se făcea mare reclamă şi ochii ei s-au aprins. Deja inima mea era atât de topită încât am vrut doar să intru înăuntru şi să spun: „Ei bine, fetiţa mea, *care jumătate a magazinului o vrei?* Poţi avea oricare jumătate, nu contează." I-am spus: „Alege orice vrei tu!"

Există cineva care Mă vrea doar pe Mine?

Ştii ce a ales? O sticluţă mică cu balonaşe de săpun, cu o baghetă rotundă prin care să sufli şi să faci balonaşe plutitoare. Dintr-o dată a devenit evident că, într-adevăr, nu voia nimic. *Ea mă voia doar pe mine!* Şi pentru că mă voia pe mine i-aş fi dat orice. Cât de des venim la serviciile de biserică pentru a ne prezenta cererile, pentru a profeţi una şi a spune cealaltă, în timp ce Dumnezeu întreabă: „Există cineva aici care Mă vrea doar pe Mine?"

Nivelul cel mai înalt al închinării e atins atunci când îi îndepărtăm mâinile şi ne concentrăm asupra feţei Sale! *Faţa Lui înseamnă bunăvoinţa Lui.* în zilele biblice, când oamenii nu-şi întorceau faţa spre tine, însemna că-ţi era îngăduit să vii în prezenţa lor, dar nu aveai bunăvoinţa lor. Absalom a trăit timp de doi ani în Ierusalim fără a-şi vedea tatăl sau fără a se înfăţişa înaintea lui.[6] Putea trăi în oraş, dar nu putea intra în sala tronului.

Este posibil să trăieşti în împărăţie şi să nu vezi faţa Lui— să te bucuri de protecţia pompierilor, a poliţiei şi a infrastructurii oraşului—dar să nu ai bunăvoinţa împăratului. Câtă vreme nu a urmărit Biserica adevărata bunăvoinţă a lui Dumnezeu? Am trăit în împărăţie, am cerut ceea ce ni se cuvenea şi am primit! Asemenea Tatălui ce a împlinit dorinţele egoiste ale fiului risipitor, El i-a dat partea sa, cu toate că ştia ce va face cu ea. Este un abuz al binecuvântării să iei din *mâinile* Tatălui pentru a-ţi finanţa călătoria departe de *faţa*

Tatălui—să pui *„binecuvântarea"* mai presus de *„Cel ce binecuvântează "!*
Trebuie să ne maturizăm astfel încât să putem spune: „Nu, mâinile Lui le caut!" şi să-I îndepărtezi mâinile pentru a-I căuta Faţa şi a spune: „Voi fi un slujitor" şi „Vrea doar să fiu acolo unde eşti Tu". Atunci închinarea noastră nu se slujeşte pe sine pentru a primi ceva; în schimb începem să-I dăm Lui totul! în loc de „binecuvântează-mă" spunem „binecuvântat fie El"! Nu mai dăm pentru a primi, ci începem să dăruim din pasiune!
Va veni o schimbare şi celor plini de pasiune El le va da inelul autorităţii şi mantia binecuvântării. El ştie de pe acum că ei nu vor strica relaţia dintre ei prin interesul faţă de mâna Lui în loc de interesul pentru Faţa Lui. Dumnezeu e hotărât să schimbe modul în care noi „avem biserică". *Prezenţa mai presus de daruri!* Lui îi este dor de închinătorul care îl va urmări pe „Dătător" şi nu „darurile" Sale! Eşti tu acea persoană? Eşti tu un restaurator al casei favorite a lui Dumnezeu?

Tată, poţi să te aşezi oriunde doreşti

O dată, fiind plecat de acasă, am sunat-o pe fiica mea Andrea. Am întrebat-o: „Ce faci, fetiţa mea?" Ea a răspuns: „Mă joc de-a petrecerea de ceai, taţi." I-am spus: „Pune-mi şi mie un scaun chiar acum şi ne vom preface că sunt acolo şi că luăm ceaiul împreună." „Ţi-am pus deja un scaun", a replicat ea. „Ei bine, unde e locul meu?" Ea a răspuns: „Păi, n-am ştiut, aşa că ţi-am rezervat cinci locuri." Acest lucru mi-a topit inima!
De când n-a mai fost Biserica atât de disperată după El încât să-I spună: „Tată, poţi să te aşezi oriunde vrei. Aici, acolo, nu contează. Vino, numai." I-am spus fetiţei mele: „Când voi ajunge acasă mă voi juca cu tine şi vom lua ceaiul împreună."
Toate acestea se întâmplau în mijlocul verii în Louisiana, pe o temperatură de 35 de grade la umbră şi o umiditate de 95 la sută. Căsuţa de joacă a Andreei, făcută din plastic, se afla

în grădina din spate, în plin soare. Cum am intrat pe uşă, cu geamantanul în mână, Andrea mi-a şi spus: „Haide, taţi." Nici măcar nu am avut timp să despachetez, dar trebuia să-mi împlinesc o promisiune. *Era timpul ca taţi să se joace de-a petrecerea de ceai.*
Căsuţă dejoacă era atât de mică, încât nu sunt sigur că am intrat înăuntru sau mi-am pus-o pe cap! Capul meu susţinea acoperişul şi eu stăteam pe pământ. Eram înghesuit în căsuţa micuţă a Andreei şi ea mi-a întins un şorţuleţ cu porunca: „Pune-ţi-1!" Măsuţa era pregătită aşteptându-mă pe mine şi am început să bem ceaiul imaginar. Ea a luat o ceşcuţă şi mi-a spus: „Taţi, poftim!" A trecut dincolo de măsuţă şi a zis: „Poftim, păpuşă, iar asta e pentru mine." Am stat şi am „sorbit" împreună. Andrea m-a întrebat: „E bun?"
„O, da, e bun," i-am răspuns, deşi ne treceau toate transpiraţiile în soarele fierbinte, sorbind din ceaiul nostru imaginar. Apoi, Andrea a adăugat: „Poftim, serveşte şi nişte prăjitu-rele." *{Erau tot nişte prăjiturele imaginare.)* Din nou m-a întrebat: „Nu e amuzant?" Adevărul era că mă simţeam mizerabil, dar eram cu ea şi de aceea era amuzant. Aşa că i-am spus: „Da, fetiţa mea, e amuzant."
în cele din urmă Andrea mi-a spus: „Taţi, e cald şi mie mi-e sete. Haide în casa cea mare să luăm ceva de băut." I-am răspuns: „Hai să mergem." Am luat-o în casa mare şi am aşezat-o la masa cea adevărată. I-am turnat ceai cu gheaţă adevărat în pahare şi am stat alături de ea. Atunci, ea mi-a spus: *„Asta este o petrecere de ceai adevărată. "*

Şi noi ne-am jucat de-a petrecerea de ceai în căsuţele noastre de plastic, doar că noi am numit acest joc , jocul de-a biserica", îl forţăm pe Dumnezeu să se ajusteze la structura căsuţei noastre de joacă, în timp ce îl îndopăm cu laudă şi închinare imaginare. Apoi ne uităm la El şi-L întrebăm: „Nu e amuzant?"

Taţi, ne-am săturat să ne jucăm jocuri inventate de om

Răspunsul Lui este: „Da", dar numai pentru că El ar face orice pentru a avea părtăşie cu noi. El chiar îşi va da „slava pradă robiei"[7] să poată veni să stea cu noi, deoarece El doreşte cu disperare compania noastră. De fapt, El aşteaptă ca noi să-I spunem: „Tată, ne-am săturat de jocurile inventate de oameni în biserică. Ne vei lua în casa cea mare pentru o masă reală?"

M-am săturat să vin acasă de la biserică fără ca nimic să se fi schimbat. Mai degrabă m-aş întoarce de la o întâlnire cu Dumnezeu şchiopătând—decât sărind—doar ca destinul meu să fie diferit.

Poate că nu-ţi place sentimentul de frustrare, dar e nevoie să înţelegi că *unele frustrări sunt frustrări sfinte.* Aşa cum *o anume foame este foame sfântă,* este plantată de Dumnezeu cu scopul de a produce ceva. Nu eu am spus asta, El a spus-o: „Ferice de cei flămânzi şi însetaţi..."[8]

Foamea sfântă şi frustrările binecuvântate pot produce un meci în care să te lupţi pentru schimbarea destinului. Ar trebui să încerci să pierzi aceste bătălii, dar nu înainte de a fi rănit de atingerea lui Dumnezeu. Atingerea divină a zbârcit tendonul lui Iacov—astfel încât evreii nu mai mănâncă „ten-donul lui Iacov" de la nici un animal. Normele dietei ebraice interzic mâncarea lucrurilor moarte. Dumnezeu a pus o mână de „moarte" în viaţa lui Iacov pentru a-i asigura viitorul. *Moartea firii adesea produce destinul viitor.* Programul tău poate muri pentru ca scopul Lui să trăiască.

Cred că suntem atât de aglomeraţi de cariere, programe şi maşinării făcute de om, că am pierdut simplicitatea prezenţei manifeste a lui Dumnezeu. Avem nevoie disperată să ne asumăm motto-ul lui Ioan Botezătorul şi să-1 punem să lucreze în vieţile noastre: *„Trebuie ca El să crească iar eu să mă micşorez.* "[9] Este timpul să-i chemăm pe acei Iacovi care s-au săturat de ei înşişi încât vor să se lupte cu destinul lor,

până când vor fi atinşi de Dumnezeu—*chiar dacă se întorc acasă cu un şchiopătat permanent şi o schimbare, pentru veşnicie, a inimii.*

Schimbă-mi inima, Doamne!
Schimbă-mi calea, te rog!
Mângâie-mă cu toiagul Tău...
Să merg *pe drumul Tău.*

Note de final

1. Geneza 32:24-26
2. Geneza 32:27-30
3. Mulţi învăţaţi cred că oponentul lui Iacov a fost o teo-fanie a lui Isus Hristos, pe baza binecuvântării date şi a afirmaţiei lui Iacov: „Am văzut pe Dumnezeu faţă în faţă şi totuşi am scăpat cu viaţă" (Geneza 32:30b). Acest incident arată clar că Domnul i-a permis lui Iacov să se ţină tare în acest meci de luptă fizică, deoarece voia să conducă spre el noul nume şi noua identitate în scopurile lui Dumnezeu. „Voia" lui Iacov a „răzbătut" în acest test, în determinarea lui de a-L urmări pe Dumnezeu până va primi binecuvântarea Lui.
4. Duncan Campbell a împărtăşit aceste lucruri cu Alen Vincent într-o discuţie

personală.
. 5. Ibid.
6. Vezi 2 Samuel 14:28
7. Psalmul 78:61
8. Matei 5:6a
9. Ioan 3:30
*...St va ve*U* 123

Capitolul 7

Pornografie spirituală sau intimitate spirituală? Voyuerism sau vizitare?

Dumnezeu i-a vorbit unui foarte cunoscut slujitor al Său şi i-a spus: „Am văzut lucrarea ta, acum vrei să Mă vezi şi tu pe Mine?" *Chiar acum El spune acelaşi lucru şi Bisericii.* Mulţi predicatori învaţă cum să atragă mulţimea la începutul slujirii lor, *însă nu învaţă acest lucru de la Dumnezeu. Noi suntem instruiţi să atragem atenţia oamenilor, dar suntem ignoranţi când trebuie să atragem atenţia lui Dumnezeu.*

Eu ştiu cum să planific o întâlnire, să fac reclamă unui eveniment şi cum să predic un mesaj pentru a avea „rezultate în oameni" maxime, dar ezit să mai urmez acea cale. Am fost pe drumul acela şi nu mi-a plăcut foarte mult direcţia în care mergeam. Trebuie însă, să spun că motivul real al dezamăgirii mele a fost faptul că *am fost distrus de prezenţa Sa.* Isaia a spus-o aşa că o spun şi eu: „Sunt pierdut."[1] Cuvântul ebraic înseamnă „ruinat, distrus". O singură întâlnire cu El îţi distruge apetitul pentru întâlnirile cu oamenii. Liderii de închinare învaţă şi ei cum să înalţe sufletul cu ungerea din darurile lor şi nu este nimic rău în asta. Uneori însă, mă întreb ce s-a întâmplat cu adevăraţii *lideri* de închinare, al căror unic scop

era să conducă poporul lui Dumnezeu în prezenţa Lui doar de dragul *Lui.*

Ungerea poate atrage foarte uşor mulţimea, dar problema unor astfel de întâlniri umane este că poţi să cauţi graţiile oamenilor, fără a căuta vreodată bunăvoinţa lui Dumnezeu. Există o cale mai bună şi Isus a demonstrat-o cu viaţa Sa. Biblia spune că Isus creştea *atât* în ochii lui Dumnezeu, cât şi în ochii oamenilor.[2] şi El întotdeauna, întotdeauna, *întotdeauna* L-a pus pe Dumnezeu pe primul loc.

De-a lungul lucrării Sale, scopul unic al lui Isus a fost să audă ce are de spus Tatăl şi să spună şi El, să vadă ce face Tatăl şi să facă şi El.[3] De aceea Isus şi slujitorii care I-au călcat pe urme n-au fost niciodată îngrijoraţi de atragerea mulţimilor. Dacă îl cunoşti pe Dumnezeu şi îi faci pe plac printr-o ascultare totală, foamea după El va atrage mulţimile la tine. Ce s-ar întâmpla cu întâlnirile noastre dacă am acţiona astfel? *Vă pot garanta că ar fi foarte diferite de ceea ce sunt acum.*

Mi-e teamă că cele mai multe din serviciile noastre bisericeşti sau treziri spirituale, foarte atent orchestrate, ar merge foarte bine înainte şi fără ajutorul, aprobarea sau apariţia lui Dumnezeu. Judecând după roadele unora dintre întâlnirile noastre fără sfârşit, deja funcţionează astfel de foarte multă vreme. Ce comentariu trist! Este o afirmaţie despre nivelul scăzut al foamei noastre care se va mulţumi cu mult mai puţin din Dumnezeu decât vrea El să ne ofere.

Eşti tentat să-L promiţi pe El atunci când nu îl poţi aduce

Am practicat şi perfecţionat arta de a-i întreţine pe oameni, dar, undeva pe drum, am pierdut arta de a-L întreţine pe Dumnezeu. Am vorbit deja despre zona plângerii, acel loc de intermediere preoţească dintre curtea oamenilor şi altarul lui Dumnezeu, unde

întindem o mână spre Dumnezeu şi o alta spre oameni. Uneori suntem atât de implicaţi să atragem

oamenii spre mâna noastră întinsă, încât ne pierdem dorinţa şi abilitatea de a-L atrage pe Dumnezeu cu cealaltă. Când îi poţi atrage pe oameni la tine, dar nu-L mai poţi aduce pe Dumnezeu mai aproape, eşti tentat să continui să-L promiţi pe El, deşi nu îl poţi aduce.

Din nou şi din nou adunăm mulţimi mari de oameni sub o pancartă ce proclamă „Trezire!" Atunci devenim asemenea acelor prezentatori ai emisiunilor religioase târzii, spunând: „Dumnezeu e aici!" Cu inflexiuni regizate ale vocii şi gesturi înflorate îl invităm şi îl anunţăm pe El—doar că nu avem nici un loc în care El să se poată aşeza. *Nu există nici un scaun al îndurării!*

Aşa că El nu apare niciodată. El doar trage cu ochiul din spatele cortinei (sau al zăbrelelor, cum a spus Solomon), lăsând destul de mult din ungerea Lui încât să îţi dai seama că este acolo, dar nu suficient pentru o întâlnire ca cea de pe drumul Damascului, care te schimbă în mod dramatic.

Parte a problemei o constituie obiceiul nostru de a folosi incorect terminologia pentru a ridica, în mod artificial, aşteptările oamenilor. *Mereu promitem prea mult şi producem prea puţin.* Aşa cum am afirmat anterior, dacă cineva spune: *„Slava lui Dumnezeu este aici!"* şi încă stă în picioare, ai permisiunea mea să pui la îndoială validitatea acelei afirmaţii. Suntem vinovaţi că turnăm picături în torente—însă numai în imaginaţia noastră deşartă. Când oamenii din lume intră înăuntru, ei spun: „E plăcut aici. E paşnic. Bine, este Dumnezeu. Nu există nici o îndoială, este Dumnezeu *...dar cât de mult din Dumnezeu?"* Şi apoi ies afară.

Mâna lui Dumnezeu poate aproviziona, dar numai Faţa Lui poate satisface

Noi promitem slava lui Dumnezeu, dar adesea, în cel mai bun caz, oferim o măsură limitată din ungerea lui Dumnezeu. Ungerea lui Dumnezeu nu a fost niciodată destinată să satisfacă

foametea din sufletele noastre. Ungerea şi darurile împuternicite de ea reprezintă doar simple unelte menite să asiste, să permită, să încurajeze şi să conducă înapoi la Sursă. Numai Dumnezeu însuşi poate satisface foamea pe care El a pus-o în noi. *Mâna Lui ne poate acoperi nevoile, dar numai Faţa Sa ne poate satisface dorurile cele mai adânci.* Dacă privim faţa Lui ne punem în legătură cu destinul nostru şi ne bucurăm de favoarea privirii Sale pline de iubire şi de sărutul incomparabil al buzelor Sale. Există o mare diferenţă între întâlnirea cu ungerea divină şi întâlnirea cu Slava divină. Nu mă mai interesează atât de mult ungerea—nu atunci când o compar cu slava prezenţei Sale manifestate. Spun asta, fiindcă este singura modalitate, pe care o cunosc, de a-i ajuta pe oameni să înţeleagă diferenţa dramatică dintre ungerea şi gloria lui Dumnezeu.

Ungerea divină, cu toate formele sale diferite, are un scop autentic în planurile şi scopurile Sale. Problema este că am devenit atât de dependenţi de senzaţia pe care ne-o dă ungerea, încât ne-am întors ochii şi inimile de la slava Feţei lui Dumnezeu, pentru a primi cât mai mult din ungerea aflată în mâinile Sale. Ungerea dă putere trupului nostru şi ne face să ne simţim bine. *De aceea, Biserica este plină de ,, dependenţi de ungere " de ambele părţi ale amvonului.* Multe (dar nu toate) dintre lucrurile vechi din programele noastre, care atrag focul din lume şi din diferitele segmente ale Bisericii, pot fi urmărite până la această dependenţă ciudată.

Dacă nu mă credeţi, întrebaţi-vă de ce oamenii se calcă în picioare unii pe alţii pentru a prinde „un loc fierbinte" în linia de rugăciune a marilor conferinţe. Explică-mi de ce creştinii născuţi din nou mint, uneltesc şi calcă orice reguli pentru a primi „locurile cele mai bune" în sala de conferinţe „a nu ştiu cărui mare evanghelist"? De fapt, există mulţi predicatori, renumiţi pe plan naţional, care au fan-cluburi. Bineînţeles că

acestea nu se numesc fan-cluburi, fiindcă ar fi ruşinos, dar este adevărat. *Acesta devine un comportament tipic pentru predicatorii şifanii lor sunt dependenţi de puterea ungerii.*

Poftele necontrolate pentru senzaţii spirituale ieftine devin „pornografie spirituală"

***Mai** degrabă ne emoţionăm indirect de atingerea **lui Dumnezeu** în viaţa altcuiva, decât să urmărim atingerea **Lui în propria** noastră viaţă.* Sau, dacă suntem implicaţi în lucrare, devenim dependenţi de infatuarea pe care oamenii o au faţă de noi, datorită ungerii. Este atât de bine să stai în cursul râului.

Dependenţa transformă şi cea mai puternică ungere în senzaţie ieftină. în cel mai rău caz, pofta necontrolată a unui predicator de a sluji sub ungere—şi dorinţa nestăpânită a credinciosului de a primi slujirea sub ungere—devine o formă de „pornografie spirituală". La fel ca şi în varietatea fizică a acestui viciu, „pornografii spirituali" vor să-şi obţină senzaţiile prin observarea intimităţii experimentate de *ceilalţi,* în loc să poarte responsabilitatea unei *relaţii* cu Dumnezeu. Acesta este unicul şi cel mai corect canal prin care trebuie să ne parvină intimitatea personală cu Dumnezeu. El nu vrea să fim infatuaţi de mâinile Lui şi de binecuvântările pe care ele le aduc spiritului, sufletului şi trupului. El vrea să ne îndrăgostim până peste urechi de *El!*

De fapt, ceea ce spunem noi este: „Nu am de gând să merg eu însumi în prezenţa intimă a lui Dumnezeu. Mă voi mulţumi cu o senzaţie ieftină din povestea altcuiva care L-a întâlnit pe Dumnezeu. Dacă povestea lor e descriptivă şi dinamică mă vor trece suficienţi fiori pentru a-mi repara ungerea." Când lucrătorii afişează ostentativ ungerea din vieţile lor, fără a încerca să urmărească intimitatea cu Dumnezeu însuşi sau fără a conduce poporul lui Dumnezeu spre intimitatea personală cu El, ei devin „exhibiţionişti spirituali". Ei sunt mai interesaţi

de plăcerea izvorâtă din afişarea personală a ungerii lor, decât de căutarea Feţei lui Dumnezeu şi de slujirea Lui. Cei care „privesc" fără să-L caute ei înşişi pe Dumnezeu devin doar „voyeuri" spirituali, a căror viaţă duce lipsă de acea relaţie autentică pe care Dumnezeu o doreşte pentru ei.

Noi devenim dependenţi de ungere în acelaşi mod în care au devenit dependenţi copiii lui Israel.[4] Lucrarea lui Moise şi minunile pe care le-a făcut după ce a vorbit cu Dumnezeu, au reprezentat, în mod clar ungere divină, dar Dumnezeu a vrut să le dea israeliţilor mult mai mult. în Exod 19, El i-a invitat pe toţi să vină şi să-L audă vorbindu-le personal. Aceasta a fost o ocazie de a merge *dincolo de ungere* şi de a gusta ei înşişi din slava Sa. Copiii lui Israel i-au spus lui Moise: „Moise, vorbeşte *tu* cu Dumnezeu şi află ce are de spus. Tu poţi să ai intimitatea—fa doar câteva fotografii mai picante şi adu ungerea înapoi la noi."[5] Ei nu au vrut să experimenteze ei înşişi o întâlnire cu Dumnezeu, deoarece era nevoie de o relaţie care implica responsabilitate şi moartea sinelui.

Când plăteşti preţul întâlnirii personale cu Dumnezeu, nu mai poţi da înapoi de la ceea ce El îţi spune, deoarece din acel moment eşti „căsătorit" cu El. Când ai primit totul la

mâna a doua, atunci poţi spune: „E posibil să fie şi e posibil să nu fie Dumnezeu. Nu pot să spun cu exactitate, deoarece este doar «poza lunii»".
Am încercat să trimit mesaje copiilor mei, spunând doar unuia dintre ei să le spună celorlalţi: *„Taţi a spus." Nu funcţionează.* Dacă spun: „Du-te la sora ta şi spune-i că *eu am spus* că trebuie să facă curat în camera ei şi în grădină", „mesagerul" de moment se bucură că trebuie să ducă astfel de mesaje, deoarece se simte împuternicit, dar acele mesaje nu au niciodată acelaşi impact ca realitatea. încă îmi amintesc cum fetele mele îşi spuneau una alteia, după un astfel de mesaj „la mâna a doua": *„Tu nu eşti şefa mea!"* Şi noi spunem

asta (sau echivalentul adulţilor) pastorilor noştri, liderilor spirituali şi şefilor, în mod constant, deşi suntem adulţi. Toate acestea iau sfârşit când Tatăl ceresc Se arată personal şi îşi manifestă slava.

Cei dependenţi sunt consumaţi de următoarea „ajustare" a ungerii

Dacă nu sunt atenţi, predicatorii pot deveni un obstacol major în calea „coborârii lui Dumnezeu" în bisericile lor, deoarece ei sunt dependenţi de ungere. Mai degrabă vor predica, decât să se închine înaintea Lui până ce slava Sa va umple biserica. Adevărul este că nici cele mai bune predici ale noastre nu se pot compara cu un singur cuvânt rostit direct de Dumnezeu însuşi. Adunările pot deveni tot atât de dependente de ungerea ce curge dinspre liderii lor sau de alte daruri prezente în biserica
*
lor. Cei dependenţi sunt prea con- CAUŢI **rAŢA** sumaţi de următoarea ajustare a ungerii **LUI** ŞI SA **ŢI-O** lor ca să se mai îngrijoreze să caute **SALVEZI** PE faţa lui Dumnezeu. *j^ -£j^* **S-AR**
„De ce nu ia Dumnezeu înapoi darurile binecuvântate pe care le-a dat acelor predicatori dependenţi?" El nu lucrează astfel. O dată ce a început **NITATEA IN** acea lucrare de ungere în viaţa unei **URMĂRIREA** persoane, Lui nu-I pare rău de darurile **DIVINITĂŢII** şi chemarea făcută.[6] Din moment ce un **SALE** predicator o ia razna pe drumul dependenţei de ungere, Dumnezeu „nu-1 va trage înapoi" luându-i darul. El se îndepărtează de ei, fiindcă *El este mult mai dedicat caracterului decât talentului.*
Când caracterul se termină şi talentul sau darul continuă, persoana respectivă patinează pe o gheaţă subţire şi, în cele din urmă, el sau ea va cădea. Orice dar divin, despărţit de

prezenţa Sa permanentă, se va deteriora în timp. (Aceasta poate fi o descriere destul de bună a lucrurilor întâmplate multor denominaţii din Biserică, care au fost fondate pe adevăruri solide şi experienţe autentice, la un moment dat.) De ce oare aceşti lucrători falimentari spiritual nu se întorc la prima lor dragoste? Ei vor să continue să rămână în picioare în faţa oamenilor, chiar şi atunci când ştiu că mărturia lor personală nu se ridică la înălţimea ungerii publice.

Noi am prostituat chiar procedeele divine

Vreau să vă asigur că există o mare diferenţă între reprezentarea uni-dimensională şi realitate. Noi am prostituat până şi procedeele lui Dumnezeu, văzând ceea ce vine de la un om ca o reprezentare totală a lui Dumnezeu. Unii oameni vorbesc despre lucrurile spirituale de parcă ar fi fost acolo, aceştia vorbesc doar din auzite. Ei nu au

avut parte de o întâlnire legitimă, aşa că descrierile lor despre Dumnezeu sunt într-o singură dimensiune, plate. Aceasta este diferenţa dintre a privi poza copilului tău şi a mângâia părul puştiului pe care-1 iubeşti.
Biserica a pervertit şi prostituat ungerea sa alergând după aprobarea oamenilor, când nu acesta este scopul real al ungerii. Când Dumnezeu i-a prezentat, pentru prima dată lui Moise uleiul ungerii, El a spus:
Cu ele să faci un untdelemn pentru ungerea sfântă, o amestecătură mirositoare, făcută după meşteşugul făcătorului de mir; acesta va fi untdelemnul pentru ungerea sfântă. Cu el să ungi cortul întâlnirii şi chivotul mărturiei, masa şi toate uneltele ei, sfeşnicul şi toate uneltele lui, altarul tămâierii, altarul arderilor de tot cu toate uneltele lui şi ligheanul cu piciorul lui. Să sfinţeşti aceste lucruri şi ele vor fi prea sfinte; oricine se va atinge de ele, va fi sfinţit. Să ungi de asemenea pe Aaron şi pe fiii lui şi să-i sfinţeşti, ca să fie în slujba Mea ca preoţi. Să vorbeşti copiilor lui Israel şi să le spui: „Acesta ***îmi*** *va fi untdelemnul pentru ungerea sfântă,*

printre urmaşii voştri. ***Să nu se ungă cu el trupul nici unui*** *om şi să nu faceţi un alt untdelemn ca el, după aceeaşi întocmire; el este sfânt şi voi să-l priviţi ca sfânt.* "[7]
Pare contradictoriu că Biblia spune în acelaşi pasaj „va unge" şi „nu trupul unui om". Nu pe trupul nededicat al unui om! Firea dedicată şi moartă faţă de sine este pregătită pentru ungere.
Psalmul 133 arată *cum* a fost folosit acest ulei atunci când spune: „Este ca untdelemnul de preţ care, turnat pe capul lui, **se** coboară pe barbă, pe barba lui Aaron, se coboară pe marginea veştmintelor lui."[8] Israeliţii produceau ulei pentru ungere cu litrii, deoarece când era timpul pentru a unge ceva ei turnau, mânjeau, înmuiau şi chiar stropeau din greu. Gândiţi-vă doar la Aaron, marele preot.

Eşti gata ca Dumnezeu să-ţi strice covorul?

Cât de mult untdelemn ar trebui să torni pe capul unui adult (poate un om foarte atent să *nu-şi* taie părul) pentru a curge pe barba lui (o barbă completă) şi apoi pe roba preoţească de lână, atât de generos, încât să-i picure de pe tivul robei la picioare? Nu ştiu cât ar trebui, dar pot să vă garantez că dacă Dumnezeu ar recrea acel eveniment în biserica ta *ar strica tot covorul.* (Şi toţi cei ce s-ar afla în apropierea lui Aaron ar avea nevoie de o nouă coafură.)
Eu îmi doresc acele servicii dezordonate care au ştampila „intervenţie divină" peste tot. Când oamenii ung alţi oameni pentru aprobarea umană, ei folosesc doar atât cât trebuie pentru a câştiga aplauze şi a face pielea de găină. Când Dumnezeu îl unge pe om, aproape că ne îneacă cu parfumul Său aşa încât *să poată să Se apropie.*
Acesta este modul în care a funcţionat „primul serviciu de biserică". Citeşte al doilea capitol din Faptele Apostolilor şi explică-mi de ce ucenicii s-au poticnit şi s-au clătinat ieşind

din camera de sus, atât de ameţiţi în Duhul, încât oamenii i-au acuzat că ar fi beţivi înrăiţi. *Ce mediu prielnic pentru un căutător, nu?* Petru a trebuit să respingă acuzaţiile cu logica unui avocat şi cu putere de sus pentru a le spune: „Este prea devreme. Barurile nici măcar nu s-u deschis. Puteţi şi să ne mirosiţi respiraţia, dacă vreţi." Prielnic sau nu, prima biserică a celor 120 de beţivi plini de Duhul Sfânt a făcut chemare şi 3000 de oameni au venit la Hristos.
Avem nevoie să vedem astfel de întâmplări în unele dintre programele noastre. îmi doresc să văd ungerea lui Dumnezeu zdrobindu-ne pe noi şi zdrobind biserica. Mi-ar plăcea să văd oamenii ieşind împleticindu-se din biserică şi plini de untdelemn. Pot să vă spun doar atât: nu am arăta întregi la minte, nu am arăta normal şi nu am fi

consideraţi prielnici celorlalţi căutători. Un asemenea program poate avea loc numai datorită apariţiei lui Dumnezeu. Ce ai alege—*un covor curat sau o inimă curată; un păr frumos sau o mizerie unsă, dar parfumată?*

Ne **ţinem cumpătul cu preţul convingerilor noastre**

Te şochează dacă îţi spun că lumea s-a săturat de o „biserică normală"? Poate fi tot ceea ce avem, dar nu face faţă situaţiei. Nu vreau să spun că trebuie să devenim o grămadă de fanatici fără minte, dar adevărul este că *tentaţia noastră cea mai mare este dorinţa să ne ţinem cumpătul chiar cu preţul convingerilor noastre.*

Nu suntem acolo unde ar trebui să fim şi nu facem ceea ce ar trebui să facem. De ce? *Deoarece credem că avem o reputaţie de menţinut.* Reputaţiile nu înseamnă nimic pentru Dumnezeu. Mă gândesc la un Rege care S-a dezbrăcat pe Sine de orice *reputaţie* şi a luat chip de rob pentru a face ceea ce trebuia să facă.[9] *Nu poţi să cauţi faţa Lui şi să o salvezi pe a ta. S-ar putea să-ţi pierzi demnitatea în procesul urmăririi divinităţii Sale.*

Pornografie spirituală sau intimitate spirituală?

Sincer, am observat că avem nevoie de acele programe imprevizibile care ne forţează să ne pierdem cumpătul, acesta fiind, de cele mai multe ori, singurul mod în care îi dăm voie lui Dumnezeu să deschidă ceva. *Din nou, s-ar putea să-ţi pierzi demnitatea căutând divinitatea.* Când oamenii lui Dumnezeu se dedică pentru a vedea cerurile deschise peste biserica sau oraşul lor, ei devin *însărcinaţi cu scopurile lui Dumnezeu.* Acei oameni vor sfârşi, în mod inevitabil, într-o „cameră de naşteri", când uterul divin al cerurilor se deschide pentru a elibera gloria lui Dumnezeu.

Dacă nu ai fost niciodată acolo, vreau să te asigur că o „cameră de naşteri" tipică nu este un loc al cumpătului. Am fost acolo ca spectator principal (soţia mea fiind participantul). Am învăţat dintr-o experienţă directă că femeia trece pe poarta morţii pentru a aduce înapoi viaţă. *A fost o naştere însângerată momentul în care Fiul lui Dumnezeu a intrat în mormânt şi a ieşit să ne aducă viaţă.*

Am normalizat Crucea şi am redus costurile dedicării

„Biserica cu reputaţie" a reuşit să scoată „salvarea la pachet", prin care convertiţii merg normal în faţă, strâng mâna cuiva şi totul devine un eveniment curat şi ordonat. Uneori bisericile vor asigura până şi batistele pentru a usca lacrimile care se formează sau nu în colţul ochilor cuiva. înţeleg mentalitatea din spatele unui astfel de eveniment, dar în mintea mea am o imagine cicălitoare despre modul în care a fost adusă mântuirea noastră. îl văd mereu pe Hristosul bătut, înfăşurat în haine însângerate şi mă întreb dacă am normalizat Crucea şi am redus preţul dedicării mult prea mult. El a murit gol, indicând o lipsă totală a demnităţii. Chiar şi-n agonia morţii! *El şi-a pierdut demnitatea iar noi încă mai căutăm să o menţinem pe-a noastră!*

Dumnezeu este activ curtând dragostea noastră, dar noi credem că lucrurile sunt prea dezordonate aşa cum sunt. Vrem să normalizăm trezirea spirituală în asemenea măsură încât s-o putem oferi oamenilor într-un pachet simplu, frumos ambalat şi produs în masă, un pachet drăguţ şi curat. Din nefericire pentru mândria omenească, *unele lucruri care II fac pe Dumnezeu să Se simtă confortabil tind, în acelaşi timp, să îi facă pe oameni incredibil de inconfortabil.*

Când va lua cineva povara şi va spune: „Toarnă untdelemnul peste mine până ce părul meu este atât de uns încât picură peste tot ceea ce ating. Inmoaie-mă în prezenţa Ta până când tot ceea ce este în jurul meu devine o dezordine unsuroasă iar eu nu mai arăt şi nu mai acţionez la fel. *Schilodeşte-mă cu atingerea Ta până voi umbla*

şchiopătând. Va schimba felul în care fraţii mei mă văd. Toarnă-1 peste mine"? Lasă-mă să mă împleticesc din camera de sus până pe străzile cele mai de jos. „Camera de naşteri", numită şi camera de sus, a dat la iveală ucenici înfocaţi pentru a schimba lumea pentru totdeauna.

Lasă scurtăturile: Primul lucru să fie întotdeauna primul lucru

Nu te deranja să cauţi scurtături spre trezire sau spre revelarea slavei lui Dumnezeu. Dacă vrei să-L cauţi pe Dumnezeu, va trebui s-o faci în acelaşi mod în care au insistat şi au reuşit, L-au urmărit şi L-au căutat cei din vechime. *Nu există o metodă nouă sau o nouă cale spre trezire.* Trebuie doar să redescoperim reţeta originală a lui Dumnezeu şi să încetăm să mai căutăm. Am fost concentraţi asupra mărunţişurilor atâta timp încât am pierdut urma lui Dumnezeu. Lăsaţi-mă să împărtăşesc cu voi un sfat primit de la tatăl meu: *Ce mai important lucru este să menţii cel mai important lucru cel mai important.* Cel mai important lucru este El, este cen-tralitatea lui Hristos!

Cântarea Cântărilor revelează adevăratul scop al ungerii. Mirele îşi cheamă Mireasa şi îi spune: „Dezmierdările tale preţuiesc mai mult decât vinul, şi miresmele tale sunt mai plăcute decât toate miroznele!"[10] Adevărata ungere ar trebui să-L determine pe Dumnezeu să-i spună Miresei Sale, Bisericii: „Parfumul tău Mi-a răvăşit inima!" Este ceva în ungerea parfumată a rugăciunilor, a laudei şi a închinării sfinţilor care-L intrigă pe Dumnezeu.

Dacă am putea direcţiona parfumul ungerii noastre şi jertfele noastre de laudă în sus, spre cer, în loc să le direcţionam pe plan orizontal, unii către ceilalţi, atunci am putea să vedem cerurile deschise. Sunt cel puţin 131 de referiri la „ungere, uns, a unge" în Vechiul Testament şi 18 în Noul Testament. Ungerea a avut câteva scopuri în Noul Testament:

1. Cele mai multe referinţe marchează ungerea lui Isus pentru lucrarea, moartea şi îngroparea Sa ca Miel al lui Dumnezeu, Jertfa divină. "
2. Uneori semnifică împuternicirea fiinţelor omeneşti pentru lucruri divine între oameni (sau regi care să guverneze sub autoritatea lui Dumnezeu).[12]
3. Alteori înseamnă sigiliul lui Dumnezeu deasupra oamenilor.[13]
4. Eliberează puterea lui Dumnezeu pentru vindecare sau eliberare (reprezentând o măsură din virtutea împrumutată a lui Dumnezeu pentru a-I aduce glorie Lui şi numai Lui).[14]
5. în unele ocazii, este modul lui Dumnezeu de a pune de-o parte şi a binecuvânta oamenii unşi (asemenea lui Isus) pentru un devotament total faţă de neprihănire şi faţă de lucrurile lui Dumnezeu.[15]
6. în epistola lui Ioan ea reprezintă un dar pe care-1 primim de la Isus, care rămâne în noi şi ne învaţă toate lucrurile.[16]

Prostituăm ungerea fiindcă dorim să mirosim frumos

Scopul principal al ungerii, atât în Vechiul cât şi în Noul Testament, a fost să pună deoparte oameni şi lucruri şi să-i facă acceptabili înaintea lui Dumnezeu (uneori înaintea împăraţilor). Din nefericire, noi avem tendinţa să pângărim ungerea, fiindcă vrem să mirosim frumos pentru toţi ceilalţi.

Potrivit cu al doilea capitol al cărţii Estera, după ce soţia împăratului Ahaşveroş al Persiei a refuzat să se arate în faţa musafirilor beţi de la banchet, el a lansat o competiţie în întreaga împărăţie pentru a găsi o nouă regină. O tânără evreică pe nume

Estera a fost aleasă să fie una din candidatele pentru haremul împăratului. Aşa cum am spus şi în cartea *Alergarea după Dumnezeu,* Estera şi celelalte mirese în perspectivă au petrecut „un an de pregătire pentru o singură noapte cu împăratul."[17] Estera a petrecut şase luni îmbăindu-se în ulei de mirt şi alte şase luni îmbăindu-se în alte parfumuri dulci pentru a o purifica şi a o pregăti pentru o singură noapte cu împăratul. Toate candidatele, în afară de una, îl vor fi văzut pe rege o singură dată şi poate uneori sau niciodată după aceea. Biblia spune: „împăratul a iubit pe Estera mai mult decât pe toate celelalte femei şi ea a căpătat *trecere şi iubire* înaintea lui, mai mult decât toate celelalte fete; i-a pus cununa împărătească pe cap şi a făcut-o împărătească..."[18]

Estera de asemenea „căpăta *trecere* înaintea tuturor celor ce o vedeau."[19] Vă puteţi închipui cum a mirosit Estera după ce a petrecut un an de zile îmbăindu-se în uleiul ungerii? Era în hainele ei şi îmbibat în pielea şi părul ei. Oriunde ar fi mers lăsa în urmă un nor de parfum şi mirosul preţiosului mirt era pe ea. Când se plimba prin palat fiecare bărbat îşi ridica sprâncenele şi spunea: „O, priviţi! Priviţi la Estera!"

Estera urmărea aprobarea împăratului însuşi

Nu cred că Estera întorcea nici măcar o privire la aluziile altora. Nu a vrut să-şi piardă tot timpul investit în ungere numai pentru a primi aprobarea oamenilor; *ea urmărea aprobarea împăratului însuşi.* Putem spune acelaşi lucru despre Biserică, Mireasa lui Hristos? Ne-am obişnuit să purtăm ungerea lui Dumnezeu pentru a câştiga aprobarea curţii împărăteşti şi nu a Regelui însuşi. în zilele lui Moise ungerea era rezervată doar lucrurilor lui Dumnezeu şi sfinţirii sau punerii deoparte a trupului. Era păcat să ungi orice altceva. Prea mulţi oameni irosesc ungerea pe firea nesfinţită, nepocăită pentru a câştiga aprobarea oamenilor. *Ungerea poate face carnea putredă să miroase frumos doar pentru o vreme, dacă rădăcina este o inimă putredă, fără căinţă şi plină de mândrie.*

Dacă eşti un predicator, un învăţător, un lider de închinare sau deţii orice poziţie de responsabilitate în trupul local, nu irosi ungerea preţioasă a lui Dumnezeu alergând după aprobarea oamenilor. Foloseşte-o pentru a pregăti Mireasa pentru împărat. Scopul ungerii este să-L aducă pe Dumnezeu şi pe om într-o comuniune sfântă. Moise a ştiut care este diferenţa dintre ungere şi slavă. El avea ungerea lui Dumnezeu. El a cunoscut senzaţia semnelor şi minunilor făcute cu ajutorul ungerii. Moise a avut un lucru bun, dar el a cerut lui Dumnezeu pe cel mai bun. El a spus: „Arată-mi *slava* Ta!"[20]

Trebuie să recunosc că simt ceea ce a simţit Moise (totuşi nu vreau să compar lucrarea mea cu a lui). Evidenţa puterii lui Dumnezeu în ungere nu mai este suficientă. Darurile, binecuvântările şi proviziile venite din mâinile Sale sunt apreciate, dar eu vreau mai mult. // *vreau pe EH îmi doresc să-I văd slava şi să locuiesc în prezenţa Lui manifestată, mult mai mult decât îmi doresc binecuvântările din mâinile Lui.*

Asemenea lui Moise, avem oportunitatea de a trece dincolo de omniprezenţa lui Dumnezeu şi de ungerea Lui pentru a

vedea slava lui Dumnezeu. Duhurile noastre au fost transformate instantaneu în făpturi noi când am fost mântuiţi, dar încă mai avem nevoie să facem ceva cu trupurile noastre pătate de păcat şi cu sufletele noastre dezordonate, înainte ca Dumnezeu să ne expună slavei Sale strălucitoare. Sângele lui Isus acoperă păcatele noastre şi ne fereşte de moarte, dar asta nu înseamnă că suntem atrăgători înaintea lui

Dumnezeu fără acoperirea parfumată a norului de închinare în pocăinţă şi zdrobire.

Slava lui Dumnezeu întârzie în spatele uşii pocăinţei, mânjite de sânge

Lui Moise nu i-a fost îngăduit să vadă slava lui Dumnezeu până ce firea sa nu a murit. Aşa cum am menţionat de multe ori în cartea *Alergarea după Dumnezeu, echivalentul morţii în Noul Testament este pocăinţa.* S-ar putea să nu ne placă acest lucru, dar slava lui Dumnezeu întârzie în spatele uşii, mânjite de sânge, a pocăinţei. Dacă vrem să intrăm vreodată în gloria prezenţei lui Dumnezeu va trebui să intrăm pe uşa numită pocăinţă.

Ne place să evităm pocăinţa pretinzând că totul a fost aranjat în ziua în care L-am primit pe Hristos. Da, Domnul Şi-a făcut partea pe cruce, dar tu şi eu nu am terminat încă. Pocăinţa este o cerinţă zilnică, continuă în viaţa fiecărui ucenic al lui Hristos. De aceea, Isus a spus: „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în **fiecare zi** [să *moară* faţă de sine prin pocăinţă zilnică], şi să Mă urmeze."[21]

Ne place să luăm poziţie pompoasă în spatele amvonului, să arătăm spre lumea sugrumată de păcat şi să le poruncim să se pocăiască. Vom învăţa oare vreodată că nu vom putea forţa lumea să se pocăiască—mai ales când aceeaşi problemă există în interiorul Bisericii. Stăm pe podiumurile false ale ipocriziei care se vor prăbuşi curând. *Biserica nu mai trebuie să arate spre pocăinţă; noi trebuie să deschidem drumul cu un stil de*

Pornografie spirituală sau intimitate spirituală?

viaţă plin de pocăinţă. Noi, trupul lui Hristos, trebuie să îmbrăţişăm pocăinţa. Dumnezeu foloseşte ungerea Sa pentru a ne antrena, a ne curaţi, a ne vindeca şi a ne pregăti pentru prezenţa Sa manifestă, într-un mod care ne aminteşte de felul în care slujitorii regelui au pregătit-o pe Estera pentru împăratul Persiei. în cele din urmă, ungerea ne aduce înapoi la altarul lui Dumnezeu şi la locul pocăinţei. în schimb, pocăinţa ne poate introduce chiar în prezenţa lui Dumnezeu.

Ungerea este pentru noi, slava este pentru El

Dacă ai ungerea, vei predica mai bine, te vei ruga mai bine, vei sluji şi te vei închina mai bine şi cu o mai mare libertate, dar nu acesta este scopul Lui cel mai mare. *Ungerea este doar pentru noi, dar slava este toată pentru El.* Ungerea se referă la ceea ce El toarnă, unge sau pune peste noi pentru a ne ajuta să facem voia Lui. Uneori acţionează ca un „parfum" care să ne pregătească pentru intimitate, aşa cum a fost cazul Esterei.[22] Atunci când ungerea lui Dumnezeu se odihneşte peste tine transformă în „mai bine" tot ceea ce faci. Nu contează că predici, cânţi, depui mărturie, eşti uşier, te rogi sau le slujeşti copiilor în spate. Când ungerea se coboară peste tine, îţi împuterniceşte darurile, talentele şi chemarea cu puterea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, este ungerea care se odihneşte pe carne.

Slava este diferită. Când slava lui Dumnezeu coboară, înţelegi clar şi deodată de ce spune Dumnezeu: „Nimeni să nu se laude înaintea Lui."[23] O traducere literală a acestui pasaj ar fi „nimeni să nu se laude în faţa lui Dumnezeu."[24] Pot spune, din proprie experienţă şi să dovedesc pe baza Scripturilor că, atunci când slava lui Dumnezeu coboară, carnea ta nu poate face nimic. Aţi observat în Biblie, că atunci când oamenii au „o întâlnire cu Dumnezeu", de obicei sfârşesc cu faţa la pământ? *Acest lucru se întâmplă deoarece nu au avut nici o altă alternativă.*

Diferenţa dintre ungerea lui Dumnezeu şi slava lui Dumnezeu este asemenea diferenţei dintre o mică scânteie albastră de electricitate şi puterea dezlănţuită a 380

de volţi deasupra capului tău sau un fulger care a trăsnit în capul tău! Suntem atât de ocupaţi să ne ştergem picioarele de covorul promisiunilor lui Dumnezeu şi să ne dăm unii altora mici scântei albastre de ungere, încât nu ne dăm seama că Dumnezeu vrea să ne zdruncine cu linia slavei Sale de 380 de volţi din ceruri. Prima te va înfiora puţin, dar cealaltă ori te va ucide, ori te va schimba pentru totdeauna.

Ungerea în şi prin sine nu va face lucrarea

Iubesc ungerea lui Dumnezeu şi sunt mulţumitor pentru fiecare dar bun pe care El ni 1-a dat. Totuşi, sunt convins că prima alegere a lui Dumnezeu este ca noi să căutăm faţa Lui sau trecere înaintea Lui, mai degrabă decât mâna Lui. Mi-am petrecut cea mai mare parte din viaţă în biserică (servicii nenumărate, până la cinci zile pe săptămână, încă din copilărie). Personal, am avut parte de destule predici şi cântări pline de ungerea divină cât să-mi ajungă două vieţi. E bine şi e emoţionant, dar trebuie să vă spun că doar ungerea în şi prin sine nu va rezolva treburile. *Noi trebuie să avem prezenţa manifestată a lui Dumnezeu însuşi pe care s-o arătăm lumii.*

Dumnezeu vrea o Biserică care să aibă ochi numai pentru EI

Eşecul de a distinge între bine şi mai bine ne poate determina să facem schimburi inegale. *Estera a refuzat să schimbe trecerea înaintea împăratului însuşi pe privirile aprobatoare ale bărbaţilor de la curtea împăratului.* Ca rezultat, împăratul i-a spus chiar în faţa duşmanului ei: „Care este cererea ta? Ea îţi va fi împlinită. Ce doreşti? Chiar dacă ai cere jumătate din împărăţie, o vei căpăta."[25] *Dumnezeu caută o Biserică-Mireasă*

142 ***T><ncd** **

Pornografie spirituală sau intimitate spirituală?

care să aibă ochi doar pentru El. Atunci Lui îi va face plăcere să-i dea cheile oraşului şi viaţa naţiunii.

Nu face greşeala de a pângări ungerea şi a căuta plăcerea omului, pentru ca biserica ta să crească. Spune doar: „îmi pasă mai mult de prezenţa Lui, decât de darurile Lui. Vreau să pun «slava» mai presus de creştere." Nu, aceasta nu este o erezie. Biblia mea nu conţine nici măcar un moment în care Dumnezeu e îngrijorat de mărimea Bisericii Sale. Dacă lucrurile merg bine nu trebuie să te îngrijorezi de creşterea bisericii. Fii doar serios în căutarea feţei Lui. Parfumează-te cu ungerea Lui şi intră într-o închinare atât de fierbinte înaintea Lui, încât să nu-ţi pese cine este acolo şi cine nu.[26]

Aţinteşte-ţi privirea asupra scopului deschiderii cerurilor pentru a contempla slava Lui coborâtă peste oraşul şi naţiunea ta. Este uşor să deosebeşti bisericile care au învăţat cum să concentreze ungerea în sens vertical, spre onoarea lui Dumnezeu, în loc să o concentreze orizontal, spre oameni.

Caută amprentele pline de glorie ale lui Dumnezeu, care conduc spre uşile lor.

Ei au fost vizitaţi.

Note de final

1. Isaia 6:5
2. Luca2:52
3. Vezi Ioan 5:30; 7:16-18; 8:28-29; 12:49-50
4. Vezi Exod 19
5. Exod 20:19, parafrazat.
6. Vezi Romani 11:29
7. Exod 30:25-32
8. Psalmul 133:2
9. Vezi Filipeni 2:7
10. Cântarea Cântărilor 4:10b
11. VeziMarcu 14:18; 16:1; Luca 7:46

12. Vezi Luca4:18; Fapte 10:38
13. Vezi 2 Corinteni 1:21
14. Vezi Marcu 6:13; Ioan 9:6; Iacov 5:14-15
15. Vezi Evrei 1:9
16. Vezi 1 Ioan 2:27
17. Tommy Tenney, *Alergarea după Dumnezeu,* Editura Shalom, Oradea, 2001, p. 41
18. Estera2:17
19. Estera2:15
20. Exod 33:18
21. Luca9:23
22. Această înţelegere este clar sprijinită în folosirea din Vechiul Testament a cuvântului ebraic pentru ungere, *shemen,* şi a cuvântului grec din Noul Testament, *aleipho.* Cuvântul *slavă* (cuvântul ebraic *kabowd* sau *kabod)* se referă întotdeauna la prezenţa grea a lui Dumnezeu însuşi. Singura modalitate de a experimenta sau a vedea slava este ca Dumnezeu însuşi să apară în casă. Definiţiile cuvintelor grec şi ebraic au fost extrase din lucrarea lui James Strong, *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible,* [Concordanţa biblică exhaustivă a lui Strong], Peabo-dy, MA: Hendrickson Publishers, **anointing** (#H8081, H8080; şi #G218, G3045) şi **glory** (3H3519, H 3513; şi #G1391).
23. 1 Corinteni 1:29
24. Acest înţeles extins este extras din traducerea literală a cuvântului grec *enopion,* tradus ca „prezenţă" în 1 Corinteni 1:29. înseamnă „în faţa lui" Dumnezeu. Strong, Concordanţa biblică exhaustivă a lui Strong, **presence** (#G1799).
25. Estera 5:6b
26. Vă rog să înţelegeţi că acest comentariu se referă, în mod specific, la acele momente în care te concentrezi să-I slujeşti lui Dumnezeu. Nu aş spune niciodată să fii insensibil sau aspru cu ceilalţi sau să devii rebel faţă de conducerea bisericii tale, în numele unei „închinări mai profunde." Mă refer

la ceea ce eu numesc „balanţa Maria/Marta". Ambele femei făceau ceea ce este bine în Luca 10:38-42, dar Marta trebuia doar să înţeleagă că atunci când Stăpânul este în casă e timpul să laşi orice altceva şi să-I slujeşti Lui. Altfel, îndatoririle practice de slujire şi pregătirea casei sunt absolut necesare şi potrivite. în momentele în care Isus nu era în casă, ar fi fost nepotrivit ca Măria să stea şi Marta să lucreze.

Capitolul 8

Ziua în care muzica a murit (Şi ziua în care va fi înviată)

Draga soră „B" a fost o adevărată minune pentru mine în copilăria mea.[1] Tatăl şi bunicul meu păstoreau împreună o biserică din Louisiana şi ori de câte ori climatul spiritual era mai dur în biserică, cădeau de acord şi o chemau pe sora „B" să cânte. Eu nu înţelegeam acest lucru, deoarece vocea surorii suna ca un corn de ceaţă. Nu suportam să o aud cântând şi nici ceilalţi copii nu suportau, aşa că obişnuiam să ne distrăm pe seama ei (bineînţeles în secret). Acum sunt puţin mai înţelept. *Am învăţat că dacă prezenţa lui Dumnezeu poate transforma o ţărăncuţă într-o prinţesă, atunci, cu siguranţă, poate folosi toate surorile „B" din lume.*

Va pot spune că am fost în sute de întâlniri „fără chivot" ca vestitor al Evangheliei, când mi-am dorit să o fi putut chema pe sora „B"- Tatăl şi bunicul meu ştiau ce

făceau. O chemau pentru că, de fiecare dată când sora începea să cânte, lacrimile începeau să curgă iar greutatea din acel serviciu se risipea. Dintr-un anume motiv, când sora „B" se ridica în picioare pentru a-I cânta lui Dumnezeu, prezenţa Lui era întotdeauna evidentă înăuntru.

Era evident că, deşi nouă nu ne plăcea felul în care cânta sora „B", lui Dumnezeu îi plăceau notelf pe care ea le atingea. Asta din cauză că notele înalte ale surorii „B" aveau foarte puţin în comun cu tonurile aspre care ne asaltează urechile fireşti. închinători, luaţi aminte: *„Nu era calitatea aproape melodioasă a vocii surorii „B" cea ca'e făcea diferenţa, ci melodia ireproşabilă care izvora din intna ei.*

Se părea că de câte ori sora „B" se ricica să cânte, prezenţa lui Dumnezeu intra în încăpere. Nu exiia nici o legătură evidentă între vocea ei fizică şi apropiereasubită a prezenţei lui Dumnezeu, care putea fi percepută cu cehii şi urechile noastre fizice. Melodia minunată care îl atrigea pe Dumnezeu în bisericuţa noastră, „de cealaltă parte *i* urmelor societăţii", putea fi auzită numai de „urechea" orr-ilui interior, organul spiritual de auz al inimii. Despre asta vobea Isus când a spus: „Cine are urechi să asculte ce zice Biseicilor Duhul."[2] El nu se referea la anexele cărnoase de pe arrpele părţi ale capului nostru. El vorbea despre organul de auz spiritual căruia Dumnezeu îi vorbeşte şi îi şopteşte.

Dumnezeu nu voia să jiardă nici o notă din cântecul de leagăi al surorii „B"

Cheia ungerii surorii „B" consta îi faptul că ea era o închinătoare. Când se ridica să cânte, devenea indiferentă la un întreg rând de băieţi care chicoteau ş la alţi oameni aflaţi în bănci. îi cânta direct lui Dumnezeu ci un act de închinare pură pentru plăcerea Lui şi atât. Ca uffiare, Dumnezeu nu voia să piardă nici măcar o notă din cânecul ei de leagăn (în ciuda rugăciunilor noastre copilăreşti caea să înceteze). El a trebuit doar să-Şi tragă scaunul mai appape, de fiecare dată când sora „B" începea să I se închine. Dacă nu suntem atenţi putem fi prinşin mrejele maşinăriei de a „avea biserică" şi a ne distra încât s uităm scopul închinării. Opinia noastră generală despre încinare este exprimată

adesea prin următoarea afirmaţie: „Păi, voi întârzia puţin la biserică. Voi pierde **PRIVEŞTE PE** timpul de închinare, dar voi ajunge la **DUMNEZEU,** timp pentru Cuvânt." **ÎNCHINAREA** Ceea ce nu reuşim să înţelegem este **FSTF PARTFA** c^' *n ce~^ priveşte pe Dumnezeu, *închinarea este partea Lui* şi *Cuvântul* A' *este partea noastră.* Asta înseamnă că CU **VAN IUL,** *facă.* pierdem închinarea, am pierdut **ESTE PARTEA** partea Lui cea mai bună, partea în care **NOASTRĂ.** noi îi dăruim Lui. în schimb, cu egoism, trecem peste partea Lui şi ne arătăm doar pentru a ne fi gâdilate urechile.

„Ei bine, Dumnezeu apreciază Cuvântul." O, da, ştiu, dar vreau să-ţi pun o întrebare foarte serioasă: *Crezi că Dumnezeu primeşte ceva din predicarea noastră?* Crezi că va învăţa câte ceva despre El dintr-o predică binecuvântată? (Răspunsul s-ar putea să fie afirmativ, dar dintr-un motiv greşit. Probabil că El ascultă învăţăturile noastre şi spune: *„Oare am spus Eu asta? Nu-mi amintesc să o fi spus chiar aşa...")*

Dumnezeu nu primeşte nimic din predicarea noastră. *Nu spun că predicarea Cuvântului lui Dumnezeu nu este importantă.* Spun că închinarea înseamnă mai mult pentru Dumnezeu decât predicarea, fiindcă ea construieşte coşul sau recipientul

pentru pâinea proaspătă din ceruri. Dacă zideşti un scaun de îndurare, atunci slava lui Dumnezeu poate veni înăuntru şi închinarea este aceea care construieşte scaunul de îndurare. Pune-ţi următoarea întrebare: „Care este prioritatea în ceruri?" Să vorbeşti *cu* El sau să vorbeşti *despre* El?

Imnul nostru favorit este oare: „Dă-mi, dă-mi, dă-mi"?

în evaluarea noastră greşită despre „biserică" gândim în termeni a ce anume primim de la ea, în loc să gândim ce anume

putem să-I dăm Lui. Ca urmare, am transformat „biserica" într-o afinnaţie egoistă. Voi face o afinnaţie curajoasă care îi va supăra pe mulţi: *Am transformat biserica în cluburi glorioase de tip „binecuvântează-măpe mine", în care venim cu mâinile întinse şi o listă lungă de cereri. Am putea la fel de bine să începem cu imnul nostru favorit: „Dă-mi, dă-mi, dă-mi.* "

Acest lucru ridică un conflict serios, deoarece Dumnezeu vine la biserică cu inima Sa înfometată. Spune-mi, ce mănâncă Dumnezeu când 1 se face foame? Răspunsul s-ar putea să te surprindă. Isus ne dă răspunsul în întâlnirea Sa cu femeia samariteancă la fântână, în capitolul 4 al Evangheliei lui Ioan.

Isus a avut o întâlnire cu o femeie samariteancă, la fântâna lui Iacov, în oraşul samaritean Sihar, care înseamnă „băutură intoxicată". Ucenicii nu aveau chef să aştepte, fiindcă erau prea preocupaţi de chiorăitul stomacurilor lor fireşti. Poţi să ţi-L imaginezi pe Isus, sprijinindu-se de peretele fântânii Iui Iacov, privind la ceasul eternităţii şi spunând: „Trebuie să apară în orice moment." Dumnezeu Fiul avea o întâlnire cu o femeie a lumii. *Ea avea o întâlnire oarbă cu destinul şi nici măcar nu ştia acest lucru.*

Poate îţi aminteşti ziua şi ora în care destinul tău s-a intersectat cu divinitatea—ai avut idee că urma să ai o întâlnire cu Dumnezeu? *Asta pentru că Dumnezeu a stabilit întâlnirea şi nu tu.* în timp ce Isus aştepta să apară samariteancă, ucenicii Lui îşi mângâiau burţile. (Nu „aşteptau" prea bine, dar nici noi nu suntem mai buni.) Ei au spus ceva de genul: „Isuse, am văzut un Burger King mai jos pe stradă. Vom merge să ne luăm ceva de mâncare. îţi vom aduce şi Ţie ceva înapoi, bine?" Isus le-a spus doar: „Mergeţi, numai, Eu am să aştept aici."

Femeia respinsă avea o întâlnire cu perfecţiunea

Isus probabil i-a văzut pe ucenici trecând pe lângă femeia samariteancă, în drumul lor spre a procura ceva de mâncare. (Se pare că ucenicii aveau un talent deosebit de a pierde

momentul.) Femeia care s-a apropiat de fântâna lui Iacov trăise o viaţă de respingere. Biblia ne spune clar că ea a venit la amiază (ora a şasea); femeile veneau, în mod obişnuit, dimineaţa pentru a lua apă pentru gătit şi seara pentru a lua apă de spălat. Cred că a vrut să evite remarcile amare şi privirile pline de judecată ale femeilor din oraş.

Isus a privit dincolo de multitudinea de bărbaţi din viaţa ei şi a văzut nevoia din inima ei. Ea a recunoscut că a avut mulţi soţi, dar nu a vorbit despre nici un copil. Poate că asta indică faptul că era stearpă, fără copii. E posibil să fi mers de la un soţ la altul, căutând pe cineva care să-i dea copii. *Oare a trecut prin toate acele suferinţe doar pentru a-şi da seama, într-un final, că problema este în ea?*

Pe când această femeie înainta spre fântână se gândea probabil, că a nimerit în ceva mult mai cumplit decât limba ascuţită a unei femei din oraş—acolo era un rabin evreu

care o aştepta. Aproape că-i pot auzi gândurile: *Este probabil un Fariseu care urmează fiecare iotă şi fiecare liniuţă din străvechea lege a lui Moise—inclusiv cerinţa de a nu avea de-a face cu samaritenii.* Apoi, ceva de neconceput s-a întâmplat: evreul sfânt a spus: „Aş vrea nişte apă".

Ea se aştepta să fie respinsă, dar nu a fost pregătită pentru cererea lui Isus. Ea a spus: „Cum poţi să-mi ceri asta? Tu eşti iudeu şi iudeii nu trebuie nici măcar să vorbească cu noi."[4] în acel moment, Isus s-a îmbarcat într-o complicată călătorie, conducând un suflet spre un loc de foamete, punând întrebări şi făcând afirmaţii uluitoare, care o atrăgeau tot mai adânc în conversaţie.

„Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu şi Cine este Cel ce-ţi spune: «Dă-Mi să beau!», tu singură ai fi cerut să bei şi El ţi-ar fi dat apă vie. " „Doamne", i-a zis femeia, „n-ai cu ce să scoţi apa şi fântâna este adâncă: de unde ai putea să ai dar această apă vie "?[5]

Isus vorbea despre apa vie şi despre închinare

în cele din urmă Isus a ajutat-o pe femeie să înţeleagă că El nu vorbea despre felul de apă pe care puteai s-o găseşti în fântâna lui Iacov. El vorbea despre apa vie şi despre închinare. El a revelat scopul în.ălnirii lor atunci când a spus:

„ *Femeie ", i-a zis Isus, ,, crede-Mă că* ***vine*** *ceasul când nu vă veţi închina Tatălui nici pe muntele acesta, nici* ***în*** *Ierusalim... Dar vine ceasul, şi acum a şi venit, când* ***închinătorii adevăraţi*** *se vor închina Tatălui în duh şi* ***în*** *adevăr; fiindcă* ***astfel de închinători doreşte Tatăl.*** *Dumnezeu este Duh şi cine se închină Lui, trebuie să 1 se închine în duh şi-n adevăr. "*

Femeia samaritearcă s-a dus la fântână cu o sete după apa din fântână, dar a sfârşit întâlnindu-se cu Fântâna Vieţii şi a descoperit că, de fapt, îi este sete după apa vie. Isus i-a spus: „Astfel de închinători caută Tatăl." *Singurul lucru pe care îl caută Tatăl sunt închinătorii!*

în cer nu va exista nici un pastor

Această întâlnire cu femeia de la fântână este o imagine a căutării continue de închinători a lui Dumnezeu. îţi dai seama că nu vor fi pastori în ceruri? Nu vor fi apostoli, predicatori, evanghelişti, învăţători de şcoală duminicală, membri ai bordului bisericii, prezbiteri sau diaconi. Şi asta, fiindcă singura „fişă a postului" din ceruri este aceea a unui închinător. Pe pământ poţi fi şi pastor şi închinător sau un învăţător de şcoală duminicală şi un închinător, dar trebuie să înţelegi că prima ta chemare este să I te închini Tatălui în duh şi în adevăr. *Ceea ce faci în vie se poate schimba, dar toţi adevăraţii fii şi adevăratele fice îşi iubesc Tatăl, cu pasiune.*

Dumnezeu ştie toate lucrurile—şi El ştie unde este ascuns totul. El nu are nevoie de aur sau pietre preţioase, dar ştie unde se ascunde fiecare gram de aur şi poate atinge cu degetul

fiecare piatră preţioasă împletită în patul de rocă al pământului. Totuşi, există un lucru mult mai preţios decât toate celelalte puse la un loc, pe care Dumnezeu îl caută neîncetat—un închinător care oferă de bunăvoie dragostea, adorarea, lauda şi închinarea lui Dumnezeu, în duh şi în adevăr. închinarea pură a copiilor făcuţi după chipul Său este foarte rară, deoarece vine dintr-o singură sursă în tot universul—noi. închinarea noastră este ascunsă sub stânca voinţei omeneşti—şi Dumnezeu refuză să violeze voinţa noastră pentru a muta acea stâncă.

Dumnezeu se află într-o misiune de populare a cerului cu închinători, dintr-un motiv foarte plauzibil. Când Lucifer a căzut, cred că un aspect crucial al închinării cereşti a căzut o dată cu el. Dacă te-ai obişnuit să asculţi un cvartet cântând pe patru voci, dacă una dintre voci ar lipsi ţi-ai da seama imediat. Ştii cum suna înainte şi cum ar trebui să

sune. în momentul în care una dintre voci lipseşte, spui: „E bine, dar lipseşte ceva."

Lui Dumnezeu îi lipseşte cântecul inimii

Dumnezeu îşi aminteşte timpul când Lucifer şi fiii dimineţii obişnuiau să-I cânte laude cu o frumuseţe şi o putere nepământeană. *Parcă* ar spune: „Când va fi restaurat acest lucru?" El încă mai este înconjurat de serafimii cu şase aripi care declară neîncetat slava Sa, dar Lui îi lipseşte cântecul inimii.

în ciuda anilor de cercetare, *nu pot găsi nici măcar un loc în Biblie unde muzica este menţionată ca parte a mediului ceresc după căderea lui Satan.*[1] Am întrebat numeroşi teologi despre acest aspect. Mulţi răspund la afirmaţia mea spunând: „Tommy, îţi aminteşti ce au cântat îngerii la naşterea lui Isus în Betleem, nu-i aşa? Au cântat: «Slavă lui Dumnezeu în locurile cereşti şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui.»" în acel moment, cu blândeţe, îi îndrept spre pasajele biblice din Evanghelii. „Nu, dacă citeşti cu atenţie, vei vedea că Biblia nu spune că au cântat. Urăsc să vă stric toate piesele

minunate de Crăciun şi cântările de sărbători. Nu face rău nimănui să-ţi laşi copilul să se îmbrace în haine de îngeri şi să cânte într-o cantată de Crăciun, aşa că nu-ţi face griji. Vreau doar să ştii ceea ce spune Biblia, de fapt":

57 *deodată, împreună cu îngerul, s-a unit o mulţime de oaste cerească,* ***lăudând*** *pe Dumnezeu şi* ***zicând:*** *„Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi Lui.* "[8]

Iov 38:7 spune: „Atunci când stelele dimineţii izbucneau în *cântări* de bucurie şi când toţi fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie." Contextul plasează clar acest eveniment la începutul creaţiei universului, *chiar înainte ca Lucifer să cadă.*[9] După cădere, nu mai găsesc nici o referire literală la cântec sau muzică în ceruri. Nu mă deranjează oamenii care spun: „Ei bine, am avut o viziune şi am auzit îngeri cântând"; spun doar că nu găsesc menţiunea în Biblie după ce Satan a fost alungat din cer. Dacă muzica a căzut o dată cu Satan, s-ar putea explica astfel de ce cantitatea mare de influenţă satanică din lumea noastră vine de pe teritoriul muzicii. Muzica este locul lui de întâlnire aşa că nu ar trebui să fim surprinşi că problemele principale apar, în majoritatea bisericilor, în domeniul muzicii şi închinării. Evident, nu toată muzica „vine de la Satan", dar el exercită o mare influenţă prin muzică. Acesta aspect explică altceva...

Biserica petrece nenumărate ore alcătuind predici, aranjând partituri muzicale şi repetând cu cântăreţi sau coruri pentru a se asigura că iese bine. Cu toate acestea, indiferent câtă energie cheltuim pentru a obţine excelenţa în acele domenii, trebuie să vă spun că nu ne vom compara niciodată cu orchestrele simfonice ale lumii sau cu artiştii sau trupele care apar la MTV sau VH1. De fapt, nici nu trebuie să intrăm în competiţie în acele domenii!

înainte de a trânti această carte şi a o arunca la gunoi, vreau să înţelegeţi ceva:

Muzica noastră s-ar putea să nu fie Ia fel de bună
ca muzica lumii, deoarece sistemul nostru de valori
este diferit de cel al lumii.
Noi nu căutăm atât de mult perfecţiunea, cât căutăm Prezenţa.

Când Biserica îşi concentrează toată atenţia şi toată energia spre perfecţiunea tehnică şi profesională a muzicii noastre foarte bine repetate, a predicilor noastre bine organizate şi a programelor noastre foarte bine regizate, începem, fără să ştim, să

concurăm într-o arenă greşită. Trebuie să rămânem în arena în care nimeni nu poate concura cu noi—arta şi abilitatea de a atrage în jos prezenţa manifestată a lui Dumnezeu. *Perfecţiunea tehnică poate câştiga lauda oamenilor, dar numai ungerea şi slava lui Dumnezeu poate topi împietrirea inimilor.*

La un moment dat va trebui să diminuăm volumul omului şi să ridicăm volumul lui Dumnezeu. O întâlnire pe drumul Damascului va transforma un ucigaş ca Saul într-un martir numit Pavel, în mai puţin de 30 de secunde. Muzica perfectă nu va face acest lucru, dar *lauda perfecţionată* s-ar putea să-L atragă pe El şi prezenţa Lui va face acest lucru!

De ce este Dumnezeu atras de laudele noastre vrednice de milă?

Pentru toate aceste motive eu cred că muzica a căzut o dată cu Satan. E posibil oare ca atunci când Dumnezeu vrea să audă acel aspect al închinării, *El trebuie să vină pe pământ să audă?* Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar trebuie să pun această întrebare oriunde merg: *Te-ai întrebat vreodată de ce este atras Dumnezeu de lauda noastră demnă de milă?*

Dumnezeu a folosit-o pe fiica mea cea mai mică să-mi răspundă la această întrebare. Oriunde aş merge, port cu mine o operă de artă de o nepreţuită valoare. Uneori, o scot în aeroport doar pentru a o privi şi a o atinge. Nu este o pictură în ulei, nici nu este realizată în pastel sau cărbune. Este ceea ce eu numesc „o mâzgălitură de creion pe un bloc de foi galbene de scris". Textul scris de mână de pe această piesă de artă este, de obicei, foarte greu de citit, pentru majoritatea oamenilor, dar eu am darul părintesc al interpretării! Sincer, scrisul este destul de patetic, dar poţi să ghiceşti cuvintele: „îl iubesc pe Dumnezeu. Pentru Dumnezeu de la Andrea Tenney." (în engleză: „I Love god. To god fum Andrea Tenney." n. ed.)

După standardele adulte este destul de patetic şi poate nu înseamnă nimic pentru tine, pentru mine, însă, este fără preţ. într-una din zile se va alătura unei cutii pline de astfel de opere de artă de mâzgăleli de creion; şi fiecare este specială pentru mine. Ce le face preţioase pentru mine? Nu calitatea artistică a lor, nu calitatea „scrierii" mi le face dragi inimii mele, *ci persoana care le-a desenat!* Relaţia mea cu copilul care le-a făcut.

Desenele în creion ale copiilor mei nu înseamnă nimic pentru tine şi cele ale copiilor tăi nu înseamnă nimic pentru mine. în acelaşi mod, îngerii din ceruri, care înconjoară sfera tronului lui Dumnezeu cu laude continue şi închinare magnifică, se scarpină în cap în momentul în care divinitatea, dintr-o dată, se apleacă înainte şi spune: „sss!" Când ei ascultă şi cad în tăcere, El spune: „Cred că aud ceva...."

Totul se opreşte când Dumnezeul Atotputernic ne aude refrenul jalnic

Serafimii cu şase aripi fac doar ceea ce au fost creaţi să facă. Strigă laudele lui Dumnezeu în perfecţiune şi bat aerul cu aripile lor, în timp ce îşi acoperă feţele şi picioarele în umilinţă. Apoi, totul se opreşte când Dumnezeul Atotputernic

aude un refren demn de milă, ridicându-se de-abia din haosul pământului de dedesubt: „Sfânt e, Sfânt e ..." Rapid, El le porunceşte oştilor îngereşti: „Linişte!" (Aproape că-i aud pe îngerii din spate cum îşi şoptesc unii altora: *„Jar începe.")*

Ţi-i poţi imagina pe arhanghelii Mihail şi Gabriel cum conversează spunând: „Nu ştiu ce se întâmplă cu El. De câte ori îi aude, El face asta. Este o închinare atât de jalnică...."? Credem că facem ceva extraordinar când pictăm o operă de artă sau când cvartetul atinge notele de final într-o armonie deplină, când corul ridică mulţimea în

picioare. între timp, ostile de îngeri care l-au auzit pe Lucifer, arhanghelul, uimind cerurile cu o închinare tunătoare şi o muzică celestă ce-ţi lua răsuflarea, spun: „ *Ce este omul ca să te gândeşti la El? Şi fiul omului ca să-l bagi în seamă?* "[10]
Surd la orice întrebare şoptită, Dumnezeu face tăcere şi le spune lui Mihail şi lui Gavril:
„Vedeţi, băieţi, trebuie să vă las acum."
„De ce? Ce s-a întâmplat, Doamne?"
„Păi, vedeţi, am auzit ceva ce nu pot ignora. Am auzit din nou cântarea celor răscumpăraţi..."

Cel Atotputernic îşi părăseşte tronul pentru a se alătura unei grămezi de închinători umiliţi

într-o clipire de ochi, prezenţa manifestă a lui Dumnezeu este transportată din ceruri în mijlocul unei grămezi de închinători umiliţi, adunaţi într-un cerc pătat de lacrimi şi cântând: „Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul..." *Dumnezeu îşi lasă tronul magnific din ceruri şi coboară pe pământ pentru a fi întronat pe laudele, demne de milă, ale poporului Său.* Poate noi credem că închinarea şi laudele noastre sunt minunate, în timp ce îngerii din ceruri spun: „Nu înţelegem. Aceasta este doar un biet desen în creion în comparaţie cu ceea ce facem noi în cer." Dumnezeu nu este atras de calitatea închinării noastre sau de abilităţile noastre muzicale. *Este atras de ceea*

ce suntem noi. Este atras datorită relaţiei Sale cu închinătorii. Noi suntem copiii Lui! Aproape că îl aud explicându-le lui Mihail şi Gavril: „Acum ştiu că ei nu pot să cânte sau să producă muzica cerească pe care voi aţi auzit-o când Lucifer era aici. Ştiu că nu pot spune la fel cum rostiţi voi, dar ei sunt fiii şi fiicele Mele." Isus a trebuit să le explice şi El fariseilor. El le-a spus: „Oare n-aţi citit niciodată cuvintele acestea: «Tu ai scos laude din gura pruncilor şi din gura celor ce sug?»"[11]
Cine poate rezista la sunetul vocii sâsâite a unui copil de doi ani care spune: „ *Te ubec, taţi. "* Nu perfecţiunea dicţiei lor ne înmoaie inima. Nu suntem mişcaţi de talentul lor oratoric deosebit. Inima unor simple pasiuni ne determină să luăm acel copil în braţe, într-un val de emoţie.
Aşa că atunci când ridicăm spre ceruri „desenele noastre în creion", cu câteva cuvinte mâzgălite stângaci: „Te ubec, Doamne, de la Tommy Tenney", El îşi lasă tronul ceresc şi este înscăunat, literal, în laudele noastre demne de milă. Dumnezeu spune: „Nu mă interesează cât de frumos cântă. Mă interesează pentru că sunt copiii Mei." *Mai degrabă te-ar asculta cum te poticneşti într-un cântec, cu o voce ca a unui corn de ceaţă spart, decât să asculte serafimii cu şase aripi, care-L înconjoară cu incantaţii de „Sfânt", în tonuri de o perfecţiune cerească.*

Vom cânta un cântec pe care îngerii nu îl vor cânta

E posibil ca muzica să fi căzut din cer când liderul de închinare angelic a fost alungat pentru răzvrătire, dar Dumnezeu a avut un plan de restaurare a muzicii cereşti prin planul Său de mântuire a omului. Satan nu este singura fiinţă echipată şi unsă pentru a-I cânta Celui Prea înalt. Poate că lauda şi închinarea noastră sună jalnic în urechile îngerilor, dar Biblia spune că atunci când vom intra în oraşul sfânt, vom cânta o cântare pe care îngerii nu o ştiu.[12] Când vom intra cân-

tând cântarea lui Moise şi cântarea celor răscumpăraţi, ostile cereşti vor cădea într-o tăcere deplină timp de treizeci de minute, de parcă ar spune: *„N-am mai auzit nimic*

asemănător. " Lucifer a fost alungat din cer, fiindcă a vrut să se urce, ilegal, până la nivelul lui Dumnezeu şi să stea pe tronul Său. Dumnezeu a decretat că sfinţii răscumpăraţi ai Mielului vor sta pe tron alături de El—exact acolo unde a dorit Lucifer să stea, dar nu a putut. Dumnezeu va folosi închinători imperfecţi pentru a-1 face de ruşine pe Lucifer, steaua dimineţii cea căzută. *Omul, care a fost făcut cu puţin mai prejos decât îngerii, va fi ridicat mai sus decât ostile îngereşti* şi va sta pe tronul lui Dumnezeu, alături de El.[13]

Isus a spus: „Cred că am găsit unul..."

Ştii ce mănâncă Dumnezeu atunci când I se face foame? *închinare.* îţi aminteşti femeia de la fântână? Când Isus i-a vorbit despre apa vie şi i-a spus că Tatăl Său caută închinători adevăraţi, ea a dat răspunsul pe care El îl căuta. Ea a răspuns: „Vreau această apă." Probabil în acel moment Isus a căzut pe gânduri: „ *Cred că am găsit unul. Iată ce am tot aşteptat. "*

Când ucenicii s-au întors, ei I-au spus: „Doamne, avem un Burger King pentru Tine," sau „Iată Big Mac-ul Tău, Stăpâne." Ei au fost şocaţi de spusele Lui: „Nu îmi este foame. Am mâncat un fel de carne pe care voi nu-1 cunoaşteţi." De parcă ar fi gândit: *Voi nu aţi înţelege, dar am primit închinare de la o femeie respinsă, la fântână. Am făcut voia Tatălui şi am găsit un închinător. După acest ospăţ, nu mai am nevoie de nimic de la voi.*[14]

Dumnezeu vine pe pământ, deoarece durerile foamei chinuitoare pentru închinare îl atrag spre laudele imperfecte ale copiilor Săi, care spun: *„Te ubec, taţi. "* Nu este impresionat, în mod deosebit de cântarea noastră lustruită sau de clădirile de milioane de dolari. După standardele cereşti, totul este jalnic, dar pentru El este preţios fiindcă ne iubeşte.

„Roşii, negri, albi, gălbui,
Sunt plăcuţi în ochii Lui,
El iubeşte toţi *copiii* de pe glob."

El vine deoarece noi îi aducem laude imperfecte, asemenea copiilor, dintr-o inimă plină de dragoste—asemenea unui copil care ridică mâinile în sus şi un Tată care se apleacă spre el.

El este la lucru pentru a popula cerul cu închinători, care pot să acopere acea parte lipsă care a fost absentă de la căderea lui Lucifer. Isus a audiat-o pe femeia de la fântână, căutând acea „notă înaltă" a transparenţei şi purităţii. I-a dat prilejul să răspundă la o întrebare căruia El îi ştia deja răspunsul: *Poţi atinge nota aceasta?* El s-a întrebat şi a căutat sub „stânca voinţei umane" un închinător. Apoi i-a spus femeii: „Du-te, cheamă-ţi soţul."

Ea ar fi putut să-şi ascundă păcatul sau ar fi putut să-şi acopere viaţa zdrobită cu frunzele de smochin ale minciunii. *Nu, ştiu că nu e prea frumos, dar am să-I spun adevărul.* Apoi a spus: „Nu am soţ."

Isus nu Şi-a mai putut ascunde emoţia şi a întrerupt-o spunând: „Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbaţi ai avut şi acela, pe care-1 ai acum, nu-ţi este bărbat. Aici ai spus adevărul."[15]

Aceasta a fost nota înaltă a transparenţei şi purităţii pe care o căuta. Acum El avea ceva cu ce putea lucra. A început să-i vorbească despre apa vie. Când a terminat, ea a fost gata să-şi abandoneze ulcioarele la fântână. Ea a fugit înapoi în sat să le spună oamenilor, pe care înainte îi evita, totul despre incredibilul Om de la fântână. A fost transformată atât de profund, încât aceeaşi femeie, pe care întregul sat o respinsese, acum îi conducea înapoi la fântâna lui Iacov pentru a întâlni Sursa apei vii. *O singură*

conversaţie cu Stăpânul i-a conferit credibilitate—a avut o singură întâlnire de închinare cu El şi întregul sat a ascultat.
160
m care muzica a murit

Dumnezeu audiază inimi pentru corul celest

Dumnezeu se plimbă de-a lungul şi de-a latul pământului acum, audiind inimi pentru a vedea cine va deveni un închinător adevărat în corul Său celest. El nu ascultă calitatea tonală a vocilor noastre nici nu ne măsoară ambitusul vocal. Aceste lucruri nu au importanţă pentru El, deoarece interesul Său este stârnit doar de cântecul inimii. Poate că eşti unul dintre cei mulţi atât de disperaţi după o întâlnire cu Dumnezeu, încât ceva dinăuntru tău revarsă în afară un cântec al inimii pasionat şi înfometat. Pot să-ţi spun ceva? El stă chiar în faţa ta şi îţi spune: „Continuă să cânţi. Este exact lucrul pentru care am venit."

Dacă ai şti cât este de aproape de tine şi cât de atent ascultă fiecare amin şoptit şi fiecare pocnitură a inimii tale zdrobite, ai fi uimit. *Tot ceea ce caută Tatăl, în mod activ, sunt închinătorii.* El iubeşte şi unge oamenii pe care cei mai mulţi dintre noi îi considerăm importanţi, cum ar fi: predicatorii, liderii de închinare, muzicienii, dar ceea ce are El nevoie sunt închinătorii. Mă face să strig: „Vino, soră «B», *cântai*[11] Nu te îngrijora, El şi-a pus urechea la inima ta şi ascultă să vadă dacă poţi atinge acea notă. Poţi?

„ *Tată, vrem o întâlnire cu Tine care să ne facă să ne abandonăm ulcioarele la fântâna religiei omeneşti. Vrem o întâlnire cu Tine pe care să n-o uităm niciodată. Preschimbă respingerea noastră în acceptare şi fântânile noastre prăfuite şi uscate în experienţe ale unui izvor interior. Vrem să-Ţi dăm Ţie partea cea mai bună—îţi dăm Ţie lauda şi închinarea, adorarea şi mulţumirea în Numele lui Isus.* "

Continuaţi, închinători—închinaţi-vă! El ascultă!

Dumnezeu caută închinători chiar în acest moment. Este singurul lucru care îl aduce din Ceruri pe pământ. *Este materialul de construcţie pentru casa Lui favorită.* Aminteşte-ţi că închinarea este pentru El; este partea Lui favorită şi cea mai

bună. Oare nu a sosit timpul să-L înconjurăm pe Cel ce îl iubim cu o închinare si adorare neîncetată?

Note de final

1. Sora „B" este un nume fictiv pentru o femeie foarte reală şi scumpă a lui Dumnezeu, pe care nu o voi uita niciodată.
2. Apocalipsa 2:7
3. James Strong, *Strong's Exhaustive Concordance ofthe Bible,* [Concordanţa biblică exhaustivă a lui Strong], Peabody, MA: Hendrickson Publishers, **Sychar** (#G1799).
4. Aceasta este versiunea Tenney a lui Ioan 4:9
5. Ioan 4:10-11
6. Ioan 4:21, 23-24
7. Cred că muzica va fi restaurată în cer când acesta va fi populat cu sfinţi răscumpăraţi, singurii care vor cânta „cântarea celor răscumpăraţi" înaintea Mielului (vezi Apoc. 14:3). între timp, Dumnezeu vrea să-Şi ocupe locul printre noi, pe pământ şi vrea să-L întronăm pe laudele noastre şi pe cântarea celor răscumpăraţi.
8. Luca 2:13-14
9. Lucrarea şi alungarea lui Lucifer din ceruri sunt descrise în Isaia 14:12-15
10. Psalmul 8:4
11. Matei 21:16b

12. Vezi Apocalipsa 15:2-3
13. Vezi Psalmul 8:4-5; Efeseni 2:6; 2 Timotei 2:12
14. Vezi Ioan 4:31-34
15. Ioan4:17b-18

Capitolul 9

Extinderea zonei Tronului Precum în cer aşa şi pe pământ

Pastorii din întreg ţinutul obişnuiau să mă cheme să „predic o trezire" în bisericile lor locale, în speranţa că îi voi putea ajuta să ridice nivelul de emoţie şi, probabil, să câştig câţiva oameni pentru Hristos. Toate acestea s-au sfârşit în ziua în care predicarea mea a fost ruinată de o „lovire şi fugă de la faţa locului", de o întâlnire cu Dumnezeu de tip Iacov-la-Iaboc.

Odată, respectatul evanghelist pe care ei îl ştiau, a fost schimbat într-un alergător după Dumnezeu zdrobit şi plângăreţ, cu un şchiopătat permanent şi o foame perpetuă pentru mai mult. încă mă mistuie dorinţa să-i văd pe cei pierduţi venind la Isus, dar nu mai sunt interesat în acel fel de trezire în care oamenii vin să vadă un singur om predicând. Eu îl caut pe „Cel ce face trezirea"—când El vine în oraş, vine şi trezirea împreună cu El!

Dumnezeu mi-a schimbat „numele" într-o întâlnire care mi-a dislocat credinţele denominaţionale şi mi-a uscat dependenţa de propriul dar de predicare în asemenea măsură încât, de cele mai multe ori, tot ceea ce pot să fac este să stau în faţa unei mulţimi şi să plâng după prezenţa Lui. E greu de definit ceea ce sunt în zilele acestea, aşa că eu am inventat, de fapt,

termenul de „alergător după Dumnezeu" pentru a mă descrie. Pot însă, să vă spun ce urmăresc: *Eu urmăresc o experienţă a rugului aprins care declanşează eliberarea din sclavie a oricărui om aflat între graniţele „zonei Tronului" Său.*

Un prieten al meu a născocit termenul „zona tronului" pentru a descrie atmosfera de închinare care înconjoară tronul lui Dumnezeu. Dacă reuşim cumva să recreăm zona tronului *pe pământ,* aşa cum este şi în cer, în bisericile şi întâlnirile noastre, dacă închinarea noastră devine atât de irezistibilă încât prezenţa clară a lui Dumnezeu începe să se arate în mijlocul nostru, atunci vom vedea slava lui Dumnezeu care începe să curgă prin oraşele noastre. Când aceste lucruri se întâmplă, cei pierduţi vor veni la Hristos cu miile, aşa cum nu am mai văzut niciodată. Isus a spus: „Şi după ce voi fi înălţat de pe pământ, voi atrage la Mine pe toţi oamenii."[1] Ne-am concentrat prea mult asupra „atragerii", în loc să ne concentrăm asupra „înălţării"!

Această afirmaţie este mai mult decât o metaforă de învăţare sau o frază a unui predicator. Este o realitate spirituală revelată în viziunea profetului Ezechiel, cu mii de ani în urmă.[2] Profetul a văzut un râu (semnificând slava lui Dumnezeu) care curgea de sub porţile sanctuarului Său ceresc înspre lume, aducând viaţă oriunde ar fi ajuns. Adâncimea râului era mai mică la poarta sanctuarului, dar se adâncea tot mai mult pe măsură ce înainta. Şi râurile naturale sunt mult mai puţin adânci la izvor, ele curg mai repede, mai adânci şi mai mari pe măsură ce înaintează spre mare. Aceasta este o ilustraţie a „trezirii de tip Dumnezeiesc".

Ce se întâmplă când slava lui Dumnezeu coboară asupra unui oraş?

Dumnezeu este în stare să „facă nespus mai mult decât cerem sau gândim noi",[3] şi El vrea să facă ceva atât de măreţ, încât e dincolo de abilitatea noastră de a-i percepe

sau dimensiunile. El s-a mişcat peste oameni în trecut şi a coborât şi asupra generaţiei noastre, într-o măsură. Sunt recunoscător pentru modul în care a vizitat locuri ca: Toronto, Ontario; Pensacola, Florida; Houston, Texas; Baltimore; Maryland şi Londra, Anglia. (Există nenumărate alte locuri în America de Sud, Africa, Australia, Europa şi chiar în Orientul îndepărtat.) Cu toate acestea, vreau să vă spun că nu am văzut încă ce se întâmplă când slava lui Dumnezeu coboară peste un *oraş. Ştim cum arată când Dumnezeu vizitează o biserică, dar nu am văzut încă ce se întâmplă când El vizitează un oraş!*

O adevărată trezire ar trebui să afecteze un oraş asemenea potopului slavei din viziunea lui Ezechiel, care a afectat Ierusalimul şi întreaga naţiune. Trebuie să se întâmple mai întâi în Biserică, deoarece noi stabilim standardul şi cadenţa pentru ceea ce se întâmplă în oraş. Totuşi, *ceea ce vedem în întâlnirile noastre ar trebui să nu însemne nimic în comparaţie cu puterea Sa manifestată şi revelată pe străzi! Doamne, dă din nou Fapte 2!*

Premisele false despre trezirile spirituale şi despre ungerea divină nasc neînţelegeri

Uneori avem premise false despre trezirile spirituale şi despre oamenii pe care Dumnezeu îi foloseşte în adevăratele treziri. Aceste premise false despre treziri şi despre ungerea divină pot produce o mulţime de neînţelegeri. Cineva 1-a rugat pe Duncan Campbell să definească trezirea şi el a atins următoarele aspecte în răspunsul său:

„în primul rând, vreau să vă spun ce înţeleg eu prin trezire. O campanie evanghelistică sau o întâlnire specială nu este trezire. într-o campanie sau cruciadă evanghelistică de succes vor fi sute, chiar mii de oameni, care vor lua o decizie pentru Hristos, dar comunitatea s-ar putea să rămână neatinsă şi bisericile vor continua cam la fel ca înainte de evanghelizare.

în trezire însă, Dumnezeu se mişcă în întreaga regiune. Dintr-o dată, comunitatea devine conştientă de Dumnezeu şi Duhul Sfânt domină oamenii într-o asemenea măsură, încât ei renunţă până şi la lucru pentru a se dedica aşteptării lui Dumnezeu. în mijlocul trezirii din insula Lewis [ceea ce noi numim trezirea din insulele Hebride] parohul a scris: «Duhul lui Dumnezeu se odihnea minunat în diferitele oraşe ale regiunii. Prezenţa Lui era în casele oamenilor, pe pajişti, în mlaştini şi pe drumurile publice.»

Această prezenţă a lui Dumnezeu este caracteristica supremă a trezirii trimise de Dumnezeu. Din sutele care L-au găsit pe Isus în tot acest timp, 75 la sută au fost mântuiţi chiar înainte de a ajunge la o întâlnire, înainte de a auzi o predică a mea sau a oricărui alt lucrător din parohie. Puterea lui Dumnezeu se mişca într-o operaţiune în care frica de Dumnezeu cuprindea sufletele oamenilor, chiar înainte de a ajunge la întâlniri."[4]

TREZIREA CARE VINE NU ÎNSEAMNĂ PREDICI ŞI INFORMARE; ÎNSEAMNĂ ÎNCHINARE ŞI ÎMPĂRTĂŞIRE.

Nu mă voi mai mulţumi niciodată doar să văd slava lui Dumnezeu curgând pe culoarele frumos carpetate ale bisericilor noastre. Vreau să o văd curgând de-a lungul străzii principale, într-o inundaţie incontrolabilă şi de neoprit care mătură totul în calea ei. Vreau ca slava Lui să invadeze magazinele, alimentarele, farmaciile şi barurile din întregul oraş. Vreau să aud oameni ne-bisericoşi care spun că au fost nevoiţi să abandoneze un aperitiv

foarte scump la restaurantul lor favorit pentru a urmări dâra picurândă a slavei lui Dumnezeu până la o biserică şi să strige: „Cineva să-mi spună ce trebuie să fac!"

Dacă predicile şi cântecele bune ar fi salvat lumea, aceasta ar fi fost deja salvată.
Există un ingredient care lipseşte şi

o- fidelii...
Extinderea zonei Tronului
acel „Ingredient Divin" bate la uşă. Trezirea din insulele Hebride oferă un mic indiciu a ceea ce se poate întâmpla când slava izbucneşte. în timp ce descrie primele zile ale mişcării din insule, Duncan Campbell îşi aminteşte cum a încercat să încheie un serviciu dintr-o biserică aglomerată şi a observat că mulţimea şovăie să se disperseze. Mulţi dintre oameni stăteau doar în faţa bisericii, într-o tăcere aproape tensionată. „Pe neaşteptate, un strigăt se aude, un tânăr purtând povara sufletului colegului său, îşi deschide sufletul în mijlocire". Campbell spune că omul s-a rugat până a leşinat şi a căzut jos pe podeaua bisericii. El a spus: „Adunarea, mişcată de o putere căreia nu putea să-i reziste, a venit înapoi în biserică şi un val de condamnare a păcatului a trecut prin adunare, mişcând oameni puternici să strige înaintea lui Dumnezeu şi să ceară îndurare."[5]

„Dumnezeule, ai promis!"

Am întrebat un prieten englez despre acest incident şi a reieşit că el îl auzise pe Campbell vorbind despre asta. El mi-a spus: „După spusele domnului Campbell, majoritatea oamenilor părăsiseră deja biserica, dar el a spus: «Poştaşul s-a ridicat şi s-a rugat, apoi acest tânăr s-a ridicat. Nu am să uit niciodată cuvintele pe care le-a spus: 'O, Dumnezeule, *Tu ai promis!'* Dintr-o dată s-au auzit parcă roţile unui car de război pe acoperişul bisericii. Următorul lucru pe care mi-1 amintesc a fost că biserica s-a umplut din nou!»"
Ei au aflat mai târziu că mulţi dintre oamenii care se porniseră deja spre casă, subit, au primit chemarea să se întoarcă la clădirea bisericii şi să se roage. în timpul trezirii din insulele Hebride, Campbell a spus: „Majoritatea dintre ei [convertiţii] au venit doar la biserică pentru a ne informa că au fost convertiţi pe când ţeseau la război sau pe când arau câmpul. Se arătau la biserică şi spuneau: «Unde să mă înscriu şi ce să fac?»"[6]

CASA *fawx>ută.* A LUI DUMNEZEU
Am obosit să văd oamenii încercând să manipuleze şi să suplinească slava lui Dumnezeu, crezând că predicile lor proaste sau cântecele lor reprezintă cauza lucrurilor! *El* este cauza şi rădăcina lucrurilor. *Dacă nu avem parte de o vizitare suverană a lui Dumnezeu, avem mari probleme.* Trebuie să încetăm să ne mai uităm la oameni! Unde sunt tinerii (sau bătrânii, sau femeile!) care vor sta în mijlocul nostru şi vor spune: *dumnezeule, ai promis!"*
Trebuie să încetăm să mai privim la podium căutând puterea lui Dumnezeu. Am pus o presiune imensă peste slujitorii lui Dumnezeu, dacă ei încearcă să manipuleze sau să creeze ceea ce poate veni numai de la Dumnezeu. Trebuie să-L aşteptăm pe El şi să-L căutăm pe El până când ceva se va rupe în ceruri!

Vocea rugăciunii s-a împletit cu gemetele celui pocăit

Potrivit lui Duncan Campbell, această vizitare divină a continuat. Ei au gustat o măsură din locuirea divină care a scuturat regiunea. „într-o seară, când adunarea părăsea clădirea şi se îndrepta spre strada principală, Duhul lui Dumnezeu a coborât peste oameni cu o putere ca la Rusalii, nici un alt cuvânt nu ar putea descrie ce s-a întâmplat. în câteva minute, conştiinţa *prezenţei Celui Prea înalt* a devenit atât de minunată şi de copleşitoare, încât cineva putea spune la fel ca Iacov din vechime: «Cu siguranţă Dumnezeu este în acest loc.» Şi acolo, sub cerul deschis, la marginea drumului, vocea rugăciunii s-a împletit cu gemetele celui pocăit, în timp ce harul fără

plată a trezit oamenii cu lumina din înalt.
în curând, întreaga insulă a fost cuprinsă de o mişcare puternică a Duhului, convingând oamenii de păcat şi de foamea după Dumnezeu. Această mişcare a fost diferită faţă de cea din celelalte insule; cea din insula Lewis a avut parte de manifestări fizice şi căderi la pământ, nu aici însă, dar lucrarea a fost la fel de profundă şi rezultatul la fel de îndelungat."[7]

Aceasta este o imagine, o gustare a voii lui Dumnezeu pentru Biserica de astăzi. Este alegerea Bisericii să nască scopurile lui Dumnezeu în această generaţie. în timpul anilor în care am păstorit o biserică, obişnuiam să le spun cuplurilor care aşteptau primul lor copil: „Trebuie să vă spun că atunci când acest copil se va naşte, întreaga voastră viaţă se va schimba." Răspunsul lor tipic era un zâmbet şi o încuviinţare din cap: „Da, da, am înţeles." îmi venea să-i iau de umeri să-i privesc în ochi şi să le spun încă o dată: „Nu, nu, nu înţelegeţi! De fapt, nu aveţi nici cea mai mică idee. Credeţi că înţelegeţi, dar nu e aşa."

Noi nu avem nici cea mai mică idee

Prea mulţi dintre noi stăm împreună la întâlnirile noastre de „trezire", dăm din cap şi zâmbim: „Da, ştim ce este trezirea şi suntem gata pentru ea." Adevărul este că nu avem nici cea mai mică idee. Scopul original al Bisericii era să fie un loc de întâlnire între Dumnezeu şi om, nu un club sfinţit de tipul „binecuvântează-mă pe mine" sau un loc de primire în care oamenii vin strict ca să-L primească pe Dumnezeu. Biserica nu a fost creată ca loc prin care treci pentru a fi binecuvântat, unde să ne putem tăvăli în ungere şi să ieşim murdari afară. Biserica a fost creată pentru ca tu să-I dai Lui ceva din tine.
Dacă vrem să aducem Biserica la puterea ei originală, trebuie să ne întoarcem la reţeta originală pentru trezire a lui Dumnezeu din 2 Cronici 7:14: „Dacă poporul Meu, peste care este chemat numele Meu, se va smeri, se va ruga..."[8] Următoare frază descoperă un pas care *merge dincolo de rugăciune.* Dumnezeu spune: *„Şi va căuta faţa Mea."* Noi credem că ştim tot ce este de ştiut despre rugăciune. Noi spunem că înţelegem rugăciunea şi recităm rugăciuni, putem chiar izbândi în rugăciune. Cu toate acestea, mă întreb câţi dintre noi înţeleg în întregime porunca din 2 Cronici de a *căuta faţa LuP.* Noi trebuie să căutăm faţa lui Dumnezeu şi nu mâna Lui.
...St v veni* 169
A LUI DUMNEZEU
Rugăciunea înseamnă solicitare—„căutarea feţei Lui" înseamnă poziţionare.
Trebuie să abandonăm închinarea axată pe întreţinere, care ne gâdilă urechile şi încurajează dorinţele noastre egoiste de a auzi mereu ceva, a simţi mereu ceva sau a face ceva pentru a ne simţi bine. Nu ţi-e foame de *mai mult'?* Undeva, cândva ne vom întâlni pentru a căuta faţa Lui şi slava lui Dumnezeu se va aşeza printre noi. Când acest lucru se va întâmpla nu vom părăsi locul acela doar cu o atingere temporară a ungerii lui Dumnezeu. Oricine va vedea slava Lui va pleca dramatic de diferit de cum a fost.

Imaginează-ţi slava lui Dumnezeu ţintuind comunităţi întregi

Avem nevoie de experienţe în masă de tipul celei de pe drumul Damascului, în care slava lui Dumnezeu este descoperită deodată unei adunări întregi de oameni. într-o clipită, prezenţa manifestată a lui Dumnezeu 1-a transformat pe Saul din Tars dintr-un persecutor într-un răspânditor al Evangheliei. Acum imaginează-ţi slava lui Dumnezeu ţintuind comunităţi întregi cu convingerea de păcat, după ce le-a scăldat în

lumina gloriei Lui!
Acesta este un mod de a-i câştiga pe cei pierduţi. Dacă închinarea este aşa cum trebuie, atunci chemările la altar şi câştigarea sufletelor nu necesită prea multe cuvinte. Spune doar: „Veniţi" şi ei vor veni. De ce? închinarea aduce prezenţa lui Dumnezeu şi prezenţa Lui alungă orice altceva. Aceasta înseamnă că oamenilor din *zona tronului* li se va da, pentru prima dată oportunitatea unei alegeri neînlănţuite atunci când prezenţa Sa coboară.
Trezirea care vine nu va însemna *predici şi informaţie;* ci va însemna *închinare şi împărtăşire,* Predicarea Cuvântului nu va înceta, dar predicile care vor veni vor servi aceluiaşi scop, ca predica improvizată a lui Petru din ziua Rusaliilor.

Predicile nu vor *produce* neapărat acţiuni dorite în oameni; aceştia vor veni după aceea pentru *a explica* ce s-a întâmplat după ce „Dumnezeu a coborât". (Acum noi avem tendinţa să predicăm prin credinţă înainte de eveniment şi *sperăm* că acesta va avea loc.) închinarea atrage în jos prezenţa lui Dumnezeu.

„Venirea subită a lui Dumnezeu" cere „aşteptarea omului"

„Dintr-o dată" s-a întâmplat experienţa din camera de sus, în care El a deschis larg ferestrele cerului şi s-a grăbit să coboare. Iată ce ne dorim: graba lui Dumnezeu, acel „dintr-o dată" al lui Dumnezeu. *însă nu ai parte de acel „dintr-o dată" al lui Dumnezeu fără „aşteptarea" omului.* Avem nevoie să mergem după faţa lui Dumnezeu. Nu ne mai putem mulţumi cu mâna Lui, care se strecoară pe sub văl pentru a ne înmâna bunătăţi evanghelice. Vrem ca vălul să se deschidă şi vrem să păşim în Sfânta Sfintelor, pentru a avea o întâlnire cu El, care să ne schimbe vieţile. Apoi, trebuie să menţinem deschis vălul cu acea pasiune şi închinare davidică, astfel încât slava lui Dumnezeu să se manifeste ea însăşi pe străzile oraşului.
Biserica este însărcinată cu scopurile lui Dumnezeu. Trupul nostru este umflat şi stomacul este dilatat. Nu ştim când sau cum se va naşte copilul, dar ştim că un copil este pe cale să se nască şi suntem disperaţi. Ca să fiu cinstit, eu sper să trăieşti cu o aşa de mare frustrare sfântă încât să nu poţi dormi noaptea. Sper ca o foame mereu crescândă pentru prezenţa lui Dumnezeu să se ridice în inima ta, cu rezultate devastatoare. Vreau să fii „ruinat" pentru orice altceva, mai puţin pentru scopurile Sale.
în ziua în care Biserica se va ridica să construiască un scaun de îndurare, după modelul din ceruri, Dumnezeu le va face cu mâna lui Mihail şi lui Gavril şi va aranja, literal, o

zonă a tronului în mijlocul nostru! Vreau să vă asigur că a-tunci când slava lui Dumnezeu se va arăta astfel, noi nu vom mai fi nevoiţi să-i facem reclamă sau să o promovăm în nici un fel. O dată ce Pâinea cerurilor îşi va lua locul printre noi, cei înfometaţi vor veni.

„Tată, noi aprindem flăcările foamei. Fie să nu mai fim la fel niciodată. Aprinde-ne inimile."

Există un singur mod în care tu şi eu putem plăti preţul ascultării pentru a crea o zonă a tronului pe pământ. Trebuie să ne lăsăm inimile să fie atât de zdrobite înaintea Lui, încât lucrurile care-I zdrobesc Lui inima să o zdrobească şi pe-a noastră.
Pune-ţi mâna pe inimă şi, dacă îndrăzneşti, roagă-te astfel:
„Zdrobeşte-mi inima, Doamne;

Nu mai vreau să fiu la fel.
Inmoaie-mi inima, Isuse,
şi lasă-mă să locuiesc în prezenţa Ta. "

Modul trainic de a deschide porţile cerului

Există un singur mod de nădejde prin care poţi deschide porţile cerului şi închide porţile iadului peste puterile şi stăpânirile întunericului, care guvernează în regiunea ta. Roagă-te, pocăieşte-te, mijloceşte şi închină-te înaintea lui Dumnezeu până când vei face o deschizătură în cer şi Dumnezeu va întoarce comutatorul luminii slavei Sale. Forţele satanice vor fugi în toate direcţiile!

Chiar şi „războaiele noastre spirituale" cele mai bune şi strigătele noastre cele mai puternice împotriva forţelor demonice nu se pot compara cu puterea eliberată atunci când Dumnezeu aprinde lumina gloriei Sale. Status quo-ul nu funcţionează. Nu putem aduna lumea în clădirile bisericilor noastre—stilul nostru de viaţă i-a convins pe oameni că nu

avem nimic de oferit. Noi trebuie să îl aducem la ei pe „Dumnezeul Bisericii."

Ţine de noi. Putem să rămânem satisfăcuţi cu dietele noastre stupide de programe fără putere, presărate cu câteva programe „bune" în fiecare an sau îl putem căuta pe Dumnezeu, cu orice preţ. Multora nu ne convine schimbarea, dar schimbarea este o parte a ceea ce Dumnezeu este pe cale să facă. El redefineşte Biserica şi învecheşte etichetele noastre religioase. Pot să-ţi spun doar atât: *Prezenţa Lui manifestată este supremă.* Asta înseamnă că nu va conta cine vorbeşte, cine cântă, cine se roagă sau cine face ceva în acele programe— *câtă vreme El este acolo.*

Prins într-o izbucnire a prezenţei Sale!

Oamenii nu înţeleg ce înseamnă să fii prins într-o izbucnire a prezenţei lui Dumnezeu. Duncan Campbell a descris un incident din insulele Hebride care i-a rămas adânc întipărit în memorie.

„La cererea mea mai mulţi ofiţeri din parohie au vizitat insula, aducând cu ei un flăcău, care aflase recent despre mântuire. După ce am petrecut timp în rugăciune la căsuţă, am pornit înspre biserică, care deja era aglomerată. Rareori am experimentat o asemenea robie spirituală şi predicarea a fost foarte dificilă, atât de mult încât pe la jumătate am încetat să mai predic. Doar atunci, l-am observat pe acel flăcău vizibil mişcat şi tare împovărat. Aplecându-mă peste amvon l-am întrebat: «Donald, nu vrei să ne conduci în rugăciune.» Răspunsul a venit imediat şi, în acel moment, stăvilarele Cerului s-au deschis şi adunarea a fost lovită de un uragan şi mulţi au plâns cerând îndurare.

Cel mai important aspect al acestei vizitări nu a fost ceea ce s-a întâmplat în biserică, ci impactul spiritual asupra insulei. Oameni care până atunci nu au avut nici un gând să-L caute pe

...*St*

Dumnezeu, au fost opriţi, pe neaşteptate, acolo unde stăteau, în picioare sau aşezaţi, devenind profund interesaţi de sufletul lor, până ce au recunoscut că aceasta era lucrarea Domnului."[9]

Vreau ca cerurile să se deschidă peste oraşe întregi

Sunt sătul să citesc meniul unei treziri programate. Vrea ca cerurile să se deschidă peste *oraşe întregi,* dar Biserica cunoaşte prea puţin acest tip de evanghelizare. Specialitatea noastră pare să fie „evanghelizarea programată". Ştim să dăm telefoane, să trimitem scrisori, să batem la uşi şi la porţi, într-un mod organizat, pentru a câştiga suflete pentru Hristos şi sunt recunoscător pentru fiecare suflet care a venit la Hristos prin aceste metode.

Cunoaştem, de asemenea, despre „evanghelizarea puternică", introdusă în bisericile americane cu aproape douăzeci de ani în urmă, de răposatul John Wimber. Şi acesta este un program, dar împleteşte ungerea vindecătoare cu evanghelizarea organizată. Trebuie să învăţăm cum să-L atragem pe Dumnezeu la Biserică, într-o asemenea măsură încât El să-Şi poată manifesta liber slava. Când acest lucru se întâmplă nu mai trebuie să ne facem griji pentru atragerea oamenilor. Dumnezeu va face El însuşi acest lucru. Evanghelizarea prin „prezenţă" apare când Isus este înălţat în toată slava Sa, deoarece a promis că *El* îi va atrage pe toţi oamenii la El.[10] Când *noi* ne luăm responsabilitatea atragerii oamenilor la biserică, rezultatul este doar o mulţime.
Noi încercăm să îi atragem pe oameni, crezând că aceasta este slujba noastră. Când vom învăţa oare? Scopul primar al Bisericii este să-L atragă pe El!
Concluzia este aceasta: *Avem nevoie de mai mult din Dumnezeu şi mai puţin din om.*
Avem nevoie de oameni care

să se roage până când cerurile se vor prăbuşi, strigând: *„JDumnezeule, ai promis!"*
Poate că te afli la poarta zonei tronului chiar în acest moment. Dumnezeu doreşte să te întâlnească acolo unde te afli. Poţi părăsi această întâlnire divină cu o împărtăşire din Dumnezeu care poate aduce trezire în biserica sau oraşul tău şi să aducă fiii şi fiicele risipitoare înapoi acasă, în familia ta. Nimeni nu o poate face în locul tău. Trebuie să treci personal pe poarta morţii numită pocăinţă. Slava lui Dumnezeu te aşteaptă de cealaltă parte, *dar numai morţii pot vedea faţa Lui.* Doar închinătorii bătuţi pot construi scaunul de îndurare prin închinarea lor zdrobită, purificată şi pocăită. Este posibil ca tu să fii acel „cineva" care va schimba destinul unei naţiuni.
Când oamenii l-au întrebat pe John Wesley cum a atras asemenea mulţimi şi i-a condus pe atâţia la Hristos, el le-a răspuns: „Eu pur şi simplu mi-am daţ foc pentru Dumnezeu şi oamenii au venit să mă vadă arzând." Cineva trebuie să pornească focul. Dacă tu nu, atunci cine? Dacă nu aici şi acum, atunci unde şi când? Aminteşte-ţi că nu ai nici un drept să te rogi pentru *focul lui Dumnezeu,* dacă nu eşti gata să fii *combustibilul lui Dumnezeu!*

Nu am mai putut să fug!

Lucruri miraculoase au loc atunci când slava lui Dumnezeu începe să se aşeze peste un anume loc. Cunosc o biserică din Georgia în care o izbucnire a lui Dumnezeu a început să invadeze comunitatea din afara clădirii bisericii. Mărturia unei femei ilustrează într-o picătură lucrul pentru care eu mă rog într-un torent. Ea mi-a spus: „în urmă cu trei duminici, stăteam în sufrageria mea , cam la un kilometru de biserică. Nu am ştiut ce a fost, dar un spirit, o prezenţă a lui Dumnezeu a intrat în sufrageria mea. Stăteam acolo fumând o ţigară Marlboro, bând o bere Bud

Light şi urmărind diverse canale ale televizorului, când prezenţa lui Dumnezeu a venit, pur şi simplu, în sufrageria mea. La început am fugit de ea. De fapt, m-am ridicat şi tn-am mutat în bucătărie.
în prima săptămână puteam trece din bucătărie în sufragerie. Prezenţa era doar în sufragerie, nu în bucătărie. Săptămâna trecută, nu a venit numai în sufragerie, ci mi-a invadat bucătăria, aşa că m-am refugiat în dormitor.

DACĂ REUŞEŞTI SĂ DESCHIZI UŞA CERULUI, NU O LĂSA SĂ SE ÎNCHIDĂ NICIODATĂ!

în această dimineaţă când m-am trezit, îşi făcuse loc până în dormitor şi *nu mai puteam să*

fug! Am ştiut că vine de aici, aşa că a trebuit să vin."
Femeia respectivă a fost mântuită în acea seară şi mărturia ei ilustrează perfect modul în care acea „evanghelizare prin prezenţă" invadează un oraş. Dacă iei mărturia ei şi o multiplici cu sute, mii şi milioane de vieţi poţi avea o licărire a ceea ce are Dumnezeu pregătit pentru această generaţie, dacă noi putem crea o zonă a tronului pentru prezenţa Sa, care continuă să îşi facă loc în oraş. Când acest lucru se va întâmpla, oamenii nu vor mai putea să fugă, fiindcă harul şi mila vor curge pe străzile oraşului. Acest râu al slavei creşte mai mare şi mai adânc cu cât merge mai departe. Doamne, fa aceasta!
„ *Tată, dă-ne o inimă zdrobită, aşa cum inima Ta a fost zdrobită şi lasă închinătorii cu aripile bătute să-Ţi construiască un loc în care să locuieşti. Ne întoarcem spatele la ceea ce este bine şi căutăm ceea ce este cel mai bine. Vrem Doamne, kabod-ul Tău, slava Ta, o, Dumnezeule. Tată, îţi mulţumim pentru ungerea divină şi pentru ce face ea. Totuşi, miroase a om. Noi ne rugăm: «Fie ca omul să moară şi fie ca slava lui Dumnezeu să vină!» "*

Extinderea zonei Tronului
Cineva trebuie să rostească rugăciunea lui Moise: „Arată-mi slava Ta!" Avem nevoie de slava lui Dumnezeu în bisericile, casele şi şcolile noastre. Aştept ziua în care un tânăr sau o tânără îşi va pleca capul şi se va ruga în sala de mese a şcolii publice şi gloria lui Dumnezeu va coborî, pe neaşteptate, peste întreaga şcoală! Am văzut sângele elevilor curgând pe coridoarele şcolilor—a sosit timpul ca sângele lui Isus să inunde şcolile!
EI va veni numai printre crăpăturile zdrobirii noastre
Avem nevoie de Dumnezeu în mijlocul nostru. Dacă vom construi scaunul de îndurare, El va veni. Dacă vrem ca Dumnezeu să Se arate în bisericile noastre , El va veni numai prin crăpăturile zdrobirii noastre, nu prin găurile aroganţei noastre. *Doar vasele pământeşti zdrobite pot reţine slava cerească.* Nu are sens, dar este adevărat. Nu pot să-ţi las nimic cu excepţia foamei mele. Mi-e foame după Dumnezeu şi El a promis că ne va împlini această nevoie: „Ferice de cei flămânzi şi însetaţi...căci ei vor fi săturaţi."[11] Slava nu poate veni într-un vas plin. Trebuie să plângem pentru mai mult din El şi mai puţin din noi. Trebuie să golim cupele „sinelui" nostru pentru ca El să le poată umple cu El însuşi. Este singurul mod în care putem deschide cerurile şi elibera slava lui Dumnezeu peste oraşele noastre.
îţi poţi imagina ce se va întâmpla dacă ne vom goli de sine şi prezenţa Lui manifestată va veni? Ce se va întâmpla când prezenţa Lui se va aşeza peste o biserică sau peste un oraş? Trebuie să creăm o zonă a tronului şi să extindem parametrii prezenţei Sale reale, până când slava Lui devine disponibilă tuturor, fără văl, fără pereţi despărţitori şi fără porţi.
Dacă nu va mai exista nici o barieră între Dumnezeu şi om atunci îl vom putea auzi şi dacă şopteşte. Nu va fi nevoie de un vânt al lui Dumnezeu cu forţa unui uragan să te mişte, ci va fi nevoie de un zefir dulce, de briza cea mai uşoară, de cea

mai subtilă şoaptă a inimii Lui. Dacă putem crea un astfel de loc prin închinarea noastră „bătută" şi în căinţă, Dumnezeu va veni. Cortul lui David a fost „casa Lui favorită", datorită închinării fără văl şi a intimităţii. Această atmosferă de intimitate creează un loc al rezidenţei divine—o „zonă a tronului" precum în cer aşa şi pe pământ—casa favorită a lui Dumnezeu.
Isuse, lasă slava Ta să curgă, las-o să curgă. Noi căutăm fata Ta.
Note de **final**

1. Veziloan 12:32
2. Am mai discutat acest pasaj actual din Ezechiel 47 în cartea *Alergarea după Dumnezeu,* Editura Shalom, Oradea, 2001, p. 106-107.
3. Efeseni 3:20
4. Duncan Campbell, din conversaţiile cu Alan Vincent. Aceste remarci ale lui Duncan Campbell sunt disponibile pe casete audio de la GodChasers.network la P.O. Box 3355, Pineville, Louisiana 71361 sau de la pagina de web: www. GodChasers. net
5. Ibid.
6. Ibid.
7. Ibid.
8. 1 Cronici 7:14
9. Campbel l, din conversaţiile cu Alan Vincent.
1 VeziIoan 12:32
0.
1 Matei5:6
1.

Capitolul 10

Descoperă puterea secretă a unui uşier (Aflat în locul potrivit)

Un tânăr care a intervievat şase veterani ai rugăciunii, de la trezirea din insulele Hebride, a spus: „Unul dintre ei m-a privit, cu foc în ochii lui vârstnici, spunând într-un dialect irlandez: *«Dacă îl găseşti vreodată, să nu-L mai laşi să plece niciodată, niciodată, niciodată!»"* Gândurile şi experienţele împărtăşite de aceşti oameni reporterului au fost înregistrate pentru posteritate pe o casetă audio, pe care o am în posesie. Nu pot să uit acele cuvinte: „Dacă îl găseşti vreodată, să nu-L mai laşi să plece niciodată, niciodată, niciodată!'"

Ce înseamnă aceste cuvinte? Ele spun că, dacă reuşeşti să deschizi uşa cerului şi să o menţii deschisă, să nu o mai laşi să se închidă niciodată. Poate că te afli la o uşă nefolositoare din trecut, păzind doar parfumul a ceva ce a fost odată. Şi acum te trezeşti alergând pe străzi asemenea miresei lui Solomon, întrebând oamenii cu disperare: „L-ai văzut? Capul şi părul Lui sunt albe ca lâna. N-am ştiut că este El; am fost prea obosită când a bătut."

Alergătorii disperaţi după Dumnezeu au harul „să-L prindă" într-o vizitare divină, acum mai mult ca niciodată; şi există un scop ceresc în toate acestea. în fiecare zi aud despre

oameni care se târăsc în genunchi prin porţi sau uşi ale timpului, care le îngăduie să arunce o privire în eternitate. Acelaşi lucru i s-a întâmplat şi lui Iacov când a mers să doarmă prea aproape de o poartă între ceruri. El s-a trezit cu o viziune clară a cerului deschis înaintea lui, ceea ce a marcat începutul unei schimbări permanente în viaţa lui. Când ne trezim în locuri vizitate de divinitate parcă s-ar deschide pentru noi o fisură în timp. Când Eternitatea însăşi intră în căsuţele noastre de joacă, aflate pe tărâmul timpului, tot ceea ce are importanţă terestră pare să dispară încetişor. De ce? *Fiindcă Dumnezeu este în casă.* Eternitatea a vizitat lumea noastră legată în timp şi slava Lui umple căsuţa noastră înghesuită. De aceea, trei ore par trei minute când ne pierdem în

prezenţa Lui, în mijlocul închinării noastre. în acele momente am ajuns cel mai aproape de poartă. Aproape că putem desface legăturile ursuze ale timpului în tărâmul fără de timp al eternităţii.

Fii atent să nu pierzi locul de acces al Divinităţii

Când Iacov s-a împiedicat de poarta cerului, El a ridicat pietre pentru a însemna locul respectiv şi a spus: „Nu vreau să uit acest loc." Totuşi, dacă nu suntem atenţi, putem folosi însemne ale acestui tărâm care nu se potrivesc însemnelor din tărâmul spiritelor.

Cei mai mulţi oameni încearcă să însemneze „locul" experienţelor lor spirituale cu însemne temporale, mereu schimbătoare. S-ar putea ca ei să-i spună liderului de închinare: „Hai să cântăm acelaşi cântec pe care l-am cântat în urmă cu trei săptămâni, deoarece îl cântam când Dumnezeu m-a vizitat." *Din nefericire, însemnele temporale nu pot marca niciodată un loc al eternităţii.* De aceea, ei se întorc înapoi la liderul de închinare şi-i spun: „Păi, a fost bine, dar nu la fel." Problema este că ei folosesc un însemn greşit. *Ei ar fi trebuit să însemneze poziţia şi foamea inimilor lor, nu cântecul.*

Odată, bunicul meu m-a dus cu el la locul său favorit de pescuit. După ce a manevrat cu atenţie barca, pentru a se pune exact în locul potrivit, a spus: „Fiule, dacă vei pescui întotdeauna în acest loc mic, chiar aici, vei prinde o mulţime de peşti. Chiar aici ne aflăm peste o crescătorie scufundată."

Mai târziu, m-am întors şi mi-am pus barca în acelaşi loc, dar nu am prins nimic. Când am ajuns acasă, l-am sunat pe bunicul meu şi i-am spus: „«Tata mare», nu a fost nici un peşte acolo."

El mi-a răspuns: „Nu, fiule, acolo este întotdeauna peşte. Nu ai fost chiar pe locul respectiv."

„Păi, nu cred că am fost prea departe..."

„Fiule, nu înţelegi", mi-a spus el. „Nu trebuie să fii la o depărtare de 25 de metri ca să pierzi locul respectiv. Ajunge să te îndepărtezi doar un metru şi nu vei prinde nici un peşte. Trebuie să fii chiar deasupra lui. Haide, mă duc cu tine de data asta."

Ne-am întors din nou la locul de pescuit al lui „tata mare" şi el mi-a spus: „Acum, condu barca şi pune-o în poziţie." Aşa că am manevrat barca până când a fost în locul în care eu credeam că trebuie să fie şi atunci m-am uitat la „tata mare". El a zâmbit numai şi mi-a spus: „Fiule, nu eşti în locul potrivit— *e mai încolo."*

Acestea sunt însemnele nepotrivite

Ori de câte ori pescarii dau peste o „gaură de pescuit", au o dorinţă nestăpânită să însemneze locul pentru viitoarele călătorii la pescuit. Problema este că e destul de greu să marchezi un loc aflat sub apă. Unii încearcă să pună o cană de lapte sigilată, legată de o greutate, dar, de cele mai multe ori, vântul şi apa alungă aceste însemne temporare de pe poziţie sau o barcă cu motor taie frânghia. Acestea sunt însemnele nepotrivite. „Tata mare" ştia cum să se întoarcă la locul său special, deoarece el folosea însemne teritoriale permanente,

care nu se schimbau la bătaia vântului. El mi-a explicat: „Trebuie să priveşti în sus, spre orizont." Apoi, m-a întrebat: „Vezi copacul acela?" O dată ce mi-a dat însemnele potrivite, am putut corecta poziţia bărcii. El mi-a spus: „Acum, acel loc special este chiar aici" şi, într-adevăr, era acolo.

Nu încerca să foloseşti însemne terestre temporare sau temporale pentru a marca locul de acces ceresc, fiindcă nu funcţionează întotdeauna. lacov a folosit pietre pentru a

marca locul întâlnirii lui nocturne cu Dumnezeu. Mulţi ani mai târziu, când israeliţii au trecut în sfârşit, Iordanul înspre ţara promisă, ei au însemnat trecerea lor cu pietre. Deoarece albia râului era uscată când au trecut, ei au luat pietre din mijlocul albiei Iordanului şi le-au adus la ţărm. Acele pietre erau nişte însemne bune, deoarece pietrele din albia râului sunt netezite de acţiunea apei, în timp ce pietrele care nu sunt luate din apa râului sunt aspre şi colţuroase.

De câte ori copiii lor treceau prin dreptul grămezii de pietre netede le era clar că acele pietre erau afară din context. Ele marcau *o fisură ruptă* de eternitate în vălul timpului. Când au spus: „Aceste pietre nu îşi au locul aici", părinţii lor le-au răspuns: „Aveţi dreptate. Aceste pietre sunt de pe timpul vizitei Sale." *Acele însemne au amintit generaţiilor de israeliţi de ziua când apele s-au despărţit, fiindcă s-au deschis cerurile.*

Aş vrea mai degrabă să fiu un uşier

Alergătorii după Dumnezeu au nevoie de un alt fel de „însemn" pentru a marca locul în care s-au deschis cerurile. Ce am putea folosi—„o listă de cântări de trezire" favorite sau „o garderobă de trezire" specială? Nici una dintre acestea nu va funcţiona. Din nou trebuie să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu şi să scoatem afară pagina călătoriei intime a lui David cu Dumnezeu. David a spus: „Căci mai mult face o zi în curţile Tale decât o mie în altă parte. Eu vreau mai bine să

stau în pragul (în limba engleză: «să fiu uşier», n. tr.) Casei Dumnezeului meu, decât să locuiesc în corturile răutăţii."[2]

De ce a spus el acest lucru? „David, tu eşti un rege. Aceasta este o poziţie de o reală influenţă. De ce ai vrea să fii doar un uşier?" David spunea: „Nu, am învăţat ceva. Un uşier sau portar la *poarta potrivită* are mai multă influenţă în lume decât un rege pe tronul său! Un uşier în casa lui Dumnezeu este un uşier la *poarta cerului.* Acum, dacă aş putea găsi acea deschizătură în cer...."

Slava lui Dumnezeu este reţinută în ceruri ca apele în spatele unui baraj şi Dumnezeu a declarat deschis intenţia Lui de a inunda întreaga lume cu cunoaşterea gloriei Sale. De cele mai multe ori nu ştim unde se află poarta sau cum să trecem prin ea, când dăm de ea pentru prima dată.

Soluţia noastră la problemă este să uităm cel mai bun lucru, reprezentat de râul slavei divine. în loc să aşteptăm, cu răbdare, după Dumnezeu, noi prezentăm „binele" *{ungerea),* pe care ni 1-a dat Dumnezeu, ca fiind „cel mai bine" *(slava manifestată* a lui Dumnezeu). Acest lucru se întâmplă când pretindem „Dumnezeu este aici!", spunând că slava Lui a coborât, când de fapt nu este aşa.

Pavel ne-a spus: „Acum vedem ca-ntr-o oglindă, în chip întunecos."[3] Acesta ar putea fi pasajul nostru cheie, Ne-am clădit un mod de viaţă din binele mai mic. Aducem oamenii, unul câte unul, pentru a privi prin „ochiul ungerii", lăsându-i să vadă doar că este ceva de cealaltă parte. Apoi frustrăm lumea spunând: *„Am pierdut, însă, cheia cu care să deschidem uşa."*

Am fost ocupaţi să-i învăţăm pe oameni cum să fie mulţumiţi când cineva îşi pune mâinile peste ei şi nu le-am vorbit niciodată că ungerea divină pe carne este, în cel mai bun caz, un surogat ieftin pentru prezenţa manifestată a lui Dumnezeu însuşi, care coboară printre ei. Ascultă-mă, dacă

Dumnezeu Se arată, îţi promit că nu vei avea nevoie de mine sau de altcineva care să-şi pună mâinile peste tine. Caută-L pe Cel ce unge, nu pe cel ins sau chiar ungerea.

Există o diferenţă imensă între mâinile mele peste capul tău şi degetele Lui scriind pe pereţii de carne ai inimii tale!

Cine va găsi cheile străvechi care au zăngănit în mâna lui Dumnezeu?

Ceea ce Dumnezeu a promis că se va întâmpla se va întâmpla şi potopul sla\ei lui Dumnezeu va veni. Va începe undeva, cu cineva, dar unde? Cine va găsi străvechile chei care au zornăit în mâna lui Dumnezeu când i-a spus lui Petru: „îţi voi da cheile împărăţiei cerurilor şi orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri şi orice vei dezlega pe pământ, va fi dezlegat în ceruri."?4 Cine va auzi bătaia din cealaltă parte şi va strecura cheia străveche în uşă pentru a deschide cerurile? Oriunde se va întâmpla, oricine va deschide uşa, rezultatul va fi de neoprit: un potop fără margini al slavei lui Dumnezeu. Dacă gloria lui Dumnezeu va acoperi pământul, ea trebuie să înceapă undeva. De ce nu aici? De ce nu cu tine?

Există câteva chei ale împărăţiei lăsate aici pe undeva şi cineva trebuie să le descopere şi trebuie să deschidă uşa. Dumnezeu a spus: „Caut printre ei un om care să înalţe un zid şi să stea în mijlocul spărturii înaintea Mea pentru ţară, ca să n-o nimicesc, dar nu găsesc nici unul!"[5] Trebuie să rupem modalităţile noastre prea religioase de a privi lucrurile pentru a înţelege cu adevărat ce spune Dumnezeu. Unde şi ce este acea „spărtură" pe care Dumnezeu vrea să o umplem?

O dată mi-am luat întreaga familie în Atlanta, Georgia; ca ei să-mi fie alături când urma să vorbesc la o biserică din acel oraş. Când a sosit vremea să plecăm, fiecare a părăsit camera de hotel şi s-au îndreptat spre lift. Fiecare avea mâinile pline cu bagaje, geamantane, pachete, inclusiv fiica mea cea mai

mică. Se pare că ea avea propria familie de animale de pluş numite „Beanie Babies" şi, cu această ocazie, şi-a adus toată familia în ghiozdanul ei supra încărcat.

Uşa a început să se închidă....

Aţi văzut vreodată copii mici încercând să care mai mult decât pot? Andrea îşi trăgea ghiozdanul pe jos, rămânând treptat în urmă. Liftul din acel hotel se închidea destul de repede şi, chiar în momentul în care Andrea a păşit în lift, uşile au început să se închidă. Toţi ceilalţi erau deja în lift.

Instinctiv, Andrea s-a tras înapoi cât de repede a putut şi atunci am văzut cum panica îi inundă faţa. îmi pot imagina ce gânduri îi treceau prin minte în acel moment: *Doamne Dumnezeule, Mă vor lăsa aici! Voi rămâne singură în acest hotel şi ei vor pleca acasă fără mine.*

Instinctele mele de tată au intrat în funcţiune când uşa a început să se închidă. Mi-am aruncat rapid mâna între uşile liftului, în speranţa că le voi putea forţa să se deschidă. într-un sfârşit am reuşit să le deschid, dar a trebuit să-mi forţez mâinile să intre printre uşi şi a trebuit să împing din greu pentru a le deschide. O dată ce am forţat uşile, m-am aşezat între ele şi le-am menţinut deschise. Atunci, am văzut o privire de uşurare pe faţa Andreei şi ea mi-a spus: „Taţi, le ţine de'chise pentru mine." Cu un surâs ruşinos şi un chicotit de fetiţă, ea s-a strecurat printre uşi şi s-a simţit din nou în siguranţă.

Dumnezeu nu a intenţionat ca noi să folosim imnurile favorite sau cântecele de închinare ca însemne ale întâlnirilor cu divinitatea sau pentru a menţine deschise porţile cerului. Nici o predică nu va fi de folos; o personalitate strălucitoare sau o lucrare de vindecare. Dumnezeu are o idee mai bună. *Ţine deschisă acea poartă cu propria ta viaţă!* Fii un uşier şi deschide poarta pentru a lăsa lumina cerului să strălucească peste biserica şi oraşul tău!

Nimic nu este mai bun decât un uşier viu şi serviabil

Uneori cred că lanţurile de restaurante naţionale sunt mai sensibile decât noi! îmi place să merg la un restaurant italian, care face parte dintr-un lanţ de restaurante, în parte deoarece îmi place mâncarea şi, pe de altă parte, fiindcă îmi place serviciul oferit. Am observat că acest restaurant ţine atât de mult la clienţii săi, încât a plasat la uşă un portar care să salute personal fiecare client ce intră înăuntru. în alte părţi ei ţin uşa deschisă ajutându-se de un obiect de plastic sau, pur şi simplu, lasă uşa să se închidă. *Nimic nu este mai bun decât un uşier viu şi serviabil atunci când oaspeţii trebuie aduşi înăuntru sau când există nevoi de împlinit.*

Lasă-mă să-ţi pun următoarea întrebare: *Care este scopul Bisericii?* Nu este acela de a mă sluji pe mine sau pe tine. Biserica este pentru Cel de deasupra tuturor. Dacă avem o întâlnire cu El, dacă reuşim cumva să ne strecurăm mâinile prin văl în cerul deschis, este responsabilitatea noastră să ţinem uşile cerului deschise pentru beneficiul tuturor celor ce vin după noi.

Dacă te târăşti pe poarta aceea în mijlocul închinării tale în pocăinţă, atunci aşează-te în pragul uşii şi ţine-o deschisă. *Stai în spărtură.* Dumnezeu a promis că El va ajuta la reconstruirea casei Sale favorite, dacă noi ţinem uşile deschise. Dacă te poţi vedea ţinând deschisă o uşă imensă deasupra ta, cu mâinile tale, atunci ai imaginea unui uşier aflat în poziţia potrivită, în locul potrivit—*ţinând deschisă uşa prezenţei lui Dumnezeu cu mâinile ridicate, în postura şi în poziţia de laudă şi închinare.*

David a întreţinut continuu prezenţa lui Dumnezeu, timp de 36 de ani

David a descoperit cheia pe care şi noi trebuie s-o redescoperim, în zilele noastre. El a făcut mai mult decât să readucă

prezenţa lui Dumnezeu la Ierusalim. El a făcut mai mult decât să afişeze slava lui Dumnezeu în cortul deschis, fără pereţi despărţitori şi fără perdeaua dinăuntru. Cumva el a reuşit *să întreţină prezenţa lui Dumnezeu în cortul său umil şi să menţină deschisă poarta cerului, pentru întregul Israel, timp de aproape 36 de ani!* Generaţia lui David a beneficiat de pe urma închinării lui.

Când deschidem ferestrele cerului prin închinarea noastră, trebuie să postăm acolo un paznic—un uşier—în interiorul dimensiunii lui Dumnezeu (închinare), care să ţină deschise ferestrele cerului. în zilele lui David, închinătorii Leviţi înconjurau chivotul legământului cu închinare şi laudă continuă. *Ei se bucurau de beneficiile unui cer mereu deschis, fiindcă cineva stătea în pragul porţii şi o ţinea deschisă.* Dacă eşti un pastor sau un lider al bisericii, responsabilitatea ta primordială în oraşul tău este să fii un uşier. Ai ocazia să reuşeşti sau să eşuezi în responsabilitatea care ţi-a fost dată.

Un uşier poate fi oricine care are responsabilitatea de a deschide ferestrele cerului peste un oraş. Poate fi un lider al bisericii, un mijlocitor sau fiecare închinător. Un cer deschis se referă la accesul liber al prezenţei lui Dumnezeu spre om şi la curgerea liberă a slavei lui Dumnezeu spre dimensiunea omului, cu cât mai puţine obstacole demonice cu putinţă.

Lot a fost un uşier pentru Sodoma şi Gomora. Ştim asta, deoarece Biblia ne spune că Lot „şedea la poarta Sodomei."[6] în ciuda alegerilor proaste în privinţa oraşelor, el a recunoscut neprihănirea atunci când i-a întâlnit pe vizitatorii săi angelici. în mod specific, el „a deschis porţile" neprihănirii şi i-a primit pe sfinţii musafiri în casa lui. Lot a recunoscut, de asemenea, păcatul, dar el nu a reuşit „să închidă uşile" în faţa păcatului care consuma oraşul său. Deoarece Lot nu a luat poziţia potrivită pentru a influenţa oraşul, Sodoma şi Gomora au avut o influenţă asupra lui. în final, *Sodoma a*

fost distrusă de foc, fiindcă uşierul lui Dumnezeu nu şi-a făcut slujba.
Şi David a fost un uşier, dar el a înţeles importanţa slujbei sale. Când a scris Psalmul 84:10, cred că a spus: „Aş vrea mai degrabă să fiu un uşier la poarta potrivită, deoarece acela este locul unei influenţe *reale." Să nu subestimezi niciodată puterea lui Dumnezeu.* Dacă poţi fi un uşier şi poţi deschide uşa spre prezenţa manifestată a lui Dumnezeu în biserica şi comunitatea ta, înţelege că ai fost pus în poziţia cea mai influentă din întreaga lume. Asemenea Leviţilor din vechime, noi suntem chemaţi să fim uşierii prezenţei Sale. Poţi deveni, literal, o uşă umblătoare spre gloria prezenţei lui Dumnezeu. Oamenii pot simţi lumina slavei strălucind dincolo de uşă.
Omul numit Obed-Edom a descoperit importanţa de a fi un uşier în locul potrivit. Mulţi cred că el a făcut parte din ordinul Leviţilor, dar un lucru ştim sigur despre el: *El a ştiut ce înseamnă ca Dumnezeu să locuiască în casa lui, în loc doar să-l viziteze.*

El a ştiut ce să facă când vizita s-a transformat în locuire

Obed-Edom a ştiut ce să facă când vizita divină s-a transformat în locuire divină; el a descoperit beneficii secundare care veneau din slujba de uşier. Culturile lui au crescut, câinele lui a încetat să mai muşte oamenii, acoperişul a încetat să mai picure, copiii nu i s-au mai îmbolnăvit şi totul în viaţa lui era incredibil de binecuvântat. Să ştii că ceva bun se întâmplă atunci când recoltele sunt atât de binecuvântate, în doar trei luni de zile, toată lumea află. în cele din urmă, zvonul a ajuns până la regele David în Ierusalim: „Davide, n-o să-ţi vină să crezi: Obed-Edom a devenit milionar în trei luni de zile."
David şi-a spus: „Am ştiut eu că aveam dreptate. Trebuie să aduc chivotul la Ierusalim.[7] Dacă Obed-Edom poate fi atât

de binecuvântat, pe plan local, atunci, dacă pun chivotul în locul potrivit, vom fi toţi binecuvântaţi, pe plan naţional."
Cât de mult a fost binecuvântat Israelul în toţi acei ani în care David a menţinut cortul? Deşi noi nici măcar nu am început să ne închinăm şi să slujim aşa cum ar trebui, dacă Biserica şi închinarea ei ar fi retrase din lume, lucrurile s-ar duce în jos foarte repede. Pe de altă parte, dacă oamenii lui Dumnezeu ar putea aduce slava lui Dumnezeu înapoi în Biserică, în locul potrivit, întreaga naţiune ar fi binecuvântată.

îl vei găsi peste tot unde a fost chivotul

Indiferent unde s-a aflat chivotul în timpul domniei regelui David, vei găsi un om care 1-a urmat. Numele lui este menţionat în 1 Cronici 15 şi 16. Iată ce s-a întâmplat, potrivit cu versiunea lui Tenney:
Cioc, cioc.
Regele David: „Obed, eu sunt regele David. Mai ţii minte chivotul pe care l-am lăsat aici cu trei luni în urmă? Am venit după el acum. Oh, dar totul arată frumos aici la voi, Obed."
Obed: „Rege David, vreau să înţeleg: ai de
gând să iei chivotul de la mine?"
Regele David: „Din câte îmi amintesc îţi era cam teamă de el când l-am lăsat aici."
Obed: „Asta a fost atunci. Acum am învăţat
că oriunde este chivotul este şi binecuvântarea."
Regele David: „Acum trebuie să-l luăm, fiindcă am pregătit un loc special pentru chivot, în Ierusalim. Va dura puţin până vom a-junge acolo, dar o dată ce vom ajunge, *întreaga naţiune* va fi binecuvântată."

Obed: „Rege David, poţi să aştepţi un minut?...Mamă, tu şi copiii apucaţi-vă de împachetat! Da, împachetaţi tot şi strângeţi toate hainele." Obed cel mic: „Unde mergem, tată?" Obed: *„Acolo unde merge chivotul, mergem şi noi.'"*

Data următoare când este menţionat Obed-Edom în Biblie ştii ce face? *Biblia spune că era un uşier pentru chivotl%* Obed-Edom se muta când era mutat şi chivotul. Aproape că pare că şi-a luat fiecare slujbă posibilă pentru a fi în apropierea prezenţei Domnului. într-unui din versete este descris ca portar, ceea ce înseamnă că el şi-a spus: „Voi ajuta la căratul lui."[9] Cred că atunci când l-au întrebat de ce, el a răspuns: „Fiindcă vreau să fiu acolo unde este şi chivotul. Vreau să fiu un portar, un uşier. Sincer, vreau să ţin uşa deschisă fiindcă am aflat despre binecuvântare..."

O dată am predicat într-un loc foarte fierbinte, la tropice. Nu exista aer condiţionat în clădire, aşa că am rugat sponsorii locali: „Nu vreţi să puneţi podiumul chiar lângă uşă? O briză puternică se simţea dinspre uşă. Eu voi predica şi vreau să încerc să stau la răcoare."

Tot timpul cât am predicat, am simţit vântul bătând constant, suflând printre picioarele mele şi fluierându-mi pe lângă braţe. Deoarece mă aflam în locul potrivit, căldura tropicală nu era chiar atât de rea. Vreau să vă spun că există beneficii dacă stai în uşa cerului. Când devii un uşier şi menţii deschisă poarta cerului, poţi simţi cum vântul puternic al Duhului Sfânt trece pe lângă tine şi umple locul întâlnirii cu slava Lui.

Nu-i de mirare că au fost 120 de oameni „beţi" în ziua de Rusalii. Ei au deschis uşile cerului şi au stat în prag când vântul puternic al lui Dumnezeu a explodat din ceruri şi a umplut casa lor pământească. Gloria Lui s-a revărsat pe străzi, şi

Cuvântul lui Dumnezeu spune că tot Ierusalimul a fost umplut cu învăţătura lor.[10] Apoi citim că „toţi cei ce locuiau în Asia au auzit Cuvântul."[1']

Ce s-a întâmplat? *Cineva a găsit uşa şi a deschis-o cu propria viaţă.* Beneficiul secundar al slujbei de uşier este că aceştia au şi ei o întâlnire cu Dumnezeu, chiar în momentul în care prezenţa Lui curge peste naţiune. Aceasta este binecuvântarea şi moştenirea unui uşier *aflat în locul potrivit.*

Avem nevoie de uşieri mai mult decât avem nevoie de regi sau preşedinţi

Unde sunt uşierii? Dumnezeu ştie că avem nevoie de uşieri mai mult decât de regi sau de preşedinţi. Avem nevoie de oameni care ştiu cum să acceseze prezenţa Lui şi cum să deschidă uşa ca slava lui Dumnezeu să vină în casele, bisericile, oraşele şi naţiunile noastre. David scrie din nou viziunea ca noi să putem fugi:

Porţi, ridicaţi-vă capetele; ridicaţi-vă porţi veşnice, ca să intre Împăratul slavei!^2

Porţile nu au capete. Este evident că *noi* suntem porţile din acest psalm. Ce se întâmplă dacă ne ridicăm capetele? Traducerea literară a frazei ebraice este: *„Fiţi deschise* voi porţi veşnice". Când ascultăm această poruncă, Regele gloriei, El însuşi va veni. Ce înseamnă toate acestea? Noi, ca Biserică, suntem poarta prin care restul lumii se poate întâlni cu Dumnezeu. *Când stai în locul de închinare, deschizi larg o poartă spirituală, o intrare pentru Domnul înviat.* Un David al zilelor moderne, pe nume Martin Smith, cântă un cântec nou bazat pe o temă străveche:

„Deschide larg porţile tale cereşti. Pregăteşte calea pentru Cel înviat..."

Această chemare la închinare trebuie să fie imnul Bisericii.

Dacă aş reuşi să ajung cu mâinile în acea fisură

Suntem chemaţi să ne luăm locul alături de Marele Preot şi să stăm în spărtura dintre lumea care nu ştie şi cei ce ştiu. Noi ţinem deschis „liftul" care se închide rapid şi care ia oamenii la cer. Uneori pot să simt o fisură în ceruri, chiar şi atunci când predic un mesaj unei adunări dintr-o anume localitate, unde se pare că cerurile sunt pe cale să se deschidă. Uneori mă gândesc: *Dacă aş reuşi să ajung cu mâinile la acea crăpătură* ***s-o desfac*** *sau* ***să mă rog*** *să se deschidă, poate atunci slava lui Dumnezeu va coborî în seara aceasta.*

Uşierii sunt rari şi fără de preţ în economia lui Dumnezeu. Poate că David a privit o dată prin întunericul nopţii şi s-a simţit sigur atunci când a văzut picioarele dansânde şi mâinile întinse ale echipei de închinare, din schimbul de noapte, care filtrau slava lui Dumnezeu şi a fost inspirat să scrie:

Iată, binecuvântaţi pe Domnul toţi robii Domnului care staţi noaptea în Casa Domnului! Ridicaţi-vă mâinile spre sfântul locaş şi binecuvântaţi pe Domnul!^

Dacă vrem ca vreodată să schimbăm vizitarea într-o locuire a lui Dumnezeu, cineva trebuie să înveţe cum să ţină deschise porţile cerurilor. S-ar părea că unii dintre noi ar prefera să meargă dincolo de văl şi să lase uşa să se balanseze şi să se închidă în urma noastră. Nu ne pasă de restul lumii câtă vreme am intrat noi înăuntru. îmi pare rău, poate că e din cauza culturii sudiste în care am fost crescut, dar am fost învăţat să fiu un gentleman. Pur şi simplu nu intri pe o uşă pentru ca apoi să o laşi să se închidă în urma ta. O ţii deschisă şi pentru ceilalţi. Cred că este timpul ca Biserica să înveţe o oarecare etichetă spirituală şi să spună: „Hai să ţinem deschisă uşa cerului." Atunci, cei care ne privesc din depărtare pot spune: „Binecuvântaţi pe Domnul toţi robii Domnului care staţi noaptea în Casa Domnului"—*ţinând cerurile deschise.*

192

Descoperă puterea secretă a unui uşier

Cât de mult te-ai rugat pentru un cer deschis peste biserica şi comunitatea ta? îţi promit că nu *atât cât timp a aşteptat El în spatele uşii ca ea să se deschidă.* în Cântarea Cântărilor îl vedem portretizat în chip de mire iubitor, trăgând cu ochiul printre zăbrele ca să-Şi vadă iubita. El aşteaptă în spatele uşii spunând: „Dacă Mi-aş putea pune Biserica în poziţia potrivită, atunci aş putea da la o parte uşile şi ferestrele cerului şi să Mă revărs..."

Inactivitatea noastră poate deschide iadul şi închide cerul

Cine trebuie să se aşeze în poziţie? *Uşierii.* Dumnezeu caută oameni care au cheile împărăţiei şi ştiu cum să le folosească (e vorba de tine şi de mine!). Partea tristă este că, deşi e posibil ca activitatea noastră supusă în laudă şi închinare să deschidă cerul şi să închidă iadul, totuşi *inactivitate noastră poate, la fel de eficient, să deschidă iadul şi să închidă cerul.* Isus i-a mustrat pe liderii religioşi ai zilele Lui, spunându-le fariseilor:

Vai de voi, învăţători ai Legii! Pentru că voi aţi pus mâna pe ***cheia*** *cunoştinţei: nici voi n-aţi intrat* ***iar pe cei*** *ce* ***voiau să intre i-afi împiedicat.***[14]

Acest avertisment este atât de puternic încât trebuie să ne întrebăm: „Am fost eu oare un obstacol sau o barieră pentru împărăţia lui Dumnezeu, fiind închis în ceva ce Dumnezeu nu a poruncit sau spus?" Poate că cea mai mare problemă în Biserică, care previne deschiderea cerurilor astăzi, este frica de om. Pătrunde şi în rândurile pastorilor şi unii lideri admit că frica de om influenţează 90 la sută din deciziile lor. *Deciziile care sunt orientate spre om şi care fac pe placul omului conduc Biserica spre faliment spiritual* şi închid ferestrele cerului. Trebuie să ne hotărâm şi să ne intereseze doar un singur lucru: *Noi îl vrem pe Dumnezeu.* Noi vrem să deschidem

ferestrele cerului pentru ca slava Lui să inunde bisericile, oraşele şi inimile oamenilor noştri.
Singurul moment în care Dumnezeu va doborî porţile inamicului, pe care acesta le-a ridicat pe pământ, este momentul în care Isus va veni a doua oară. în acea zi măreaţă, Poarta de Răsărit se va deschide înaintea Lui. Până atunci, noi deţinem controlul venirii Lui în oraşul nostru. Eşti gata să plângi pentru oraşul tău, aşa cum Isus a plâns pentru Ierusalim?

Deschide uşa pentru ca slava lui Dumnezeu să poată intra

Tu ai cheile în mâna ta, transmise de Duhul prin conducerea Bisericii, din momentul în care Isus i le-a înmânat lui Petru. Vei deschide tu ferestrele cerului şi vei închide porţile iadului? Vei ţine deschisă uşa astfel încât Regele Gloriei să poată veni în persoană şi *să rezidească casa Lui favorită, casa pe care a construit-o închinarea?* între timp, Dumnezeu priveşte prin mini-jaluzelele cerului şi spune: „Vreau să deschid larg ferestrele. Nu mai vreau văl. Am urât vălurile de la început, aşa că le rup ori de câte ori am ocazia. Dacă pot mobiliza Biserica să-şi ia locul ca închinători plini de căinţă în jurul tronului, voi arunca de perete ferestrele cerului. *Judecata va înceta cu închinătorii Mei, dar mila se va strecura mai departe spre păgânii şi ateii care privesc la Biserică. "* Ei nici măcar nu-i vor vedea pe închinători, deoarece ei stau cu spatele la lume. Tot ceea ce vor vedea va fi flacăra albastră a gloriei *shekinah* a lui Dumnezeu. Şi cei pierduţi vor spune: „Aceasta este mila." Acesta este scaunul de îndurare.
Dumnezeu încă se ascunde de lume, deoarece El nu poate să inunde străzile până ce Biserica nu-şi ia locul şi începe să filtreze slava. Aşa că ochii iscoditori se uită peste tot, în timp ce întreabă: „Unde este persoana care să mijlocească, care să

stea în spărtură şi să fie un gard viu? Nu-1 lăsa să cadă. ţine-1 sus ca şi alţii să vadă. Caut pe cineva care poate să ţină deschise ferestrele cerului în zona plângerii."

Trebuie să-i lăsăm pe acei Uza ai noştri să moară ca slava Lui să fie restaurată

Cu această revelaţie vin şi responsabilităţile. Nu te aştepta ca totul să fie normal, fiindcă acum ştii care este poziţia Bisericii. Este în regulă să fii prielnic căutătorilor, dar chemarea noastră principală este să fim prielnici Spiritului! *Prielnic căutătorului e bine, dar prielnic Spiritului este foc!* Trebuie să-i lăsăm pe acei Uza ai noştri să moară pentru ca slava să fie redată lui Dumnezeu, în timp ce noi întindem o mână spre cer şi cealaltă spre pământ.
Poţi simţi vântul şi briza Spiritului bătând printre picioarele tale? Dacă Dumnezeu se arată în programele voastre, acest lucru e mai bun decât o grămadă de afişe răspândite prin oraş. Programele de acest gen înseamnă mai mult decât orice reclamă la televizor. De ce? Deoarece nu atrage oamenii, îl atrage pe Dumnezeu. Dacă îl ai pe Dumnezeu, atunci nu mai trebuie să te îngrijorezi din cauza oamenilor. Cei înfometaţi vor veni.
Dacă poţi învăţa cum să stai într-un astfel de loc, vei începe să simţi cum te înconjoară prezenţa Lui. Când începi să păşeşti în ea, viaţa ta devine o fereastră umblătoare a prezenţei Sale, care poate fi deschisă în orice moment de oamenii cu sufletele înfometate. Aceasta înseamnă că prezenţa lui Dumnezeu ar putea izbucni de fiecare dată când vizitezi alimentara sau un alt magazin.
Ceva scutură Biserica. Ne împiedicăm, carul nostru este scuturat şi acei Uza ai noştri

sunt pe moarte sau au murit. Noi îl vrem pe El, dar trebuie să învăţăm modalităţile potrivite de a-L întâmpina şi a-I venera prezenţa. Mâinile noastre tremu-rânde au găsit ruptura din văl. Am găsit poarta cerului şi

Descoperă puterea secretă a unui uşier
Dumnezeu caută un loc de rezidenţă. Aruncă vălul şi ţine poarta deschisă. *Un singur program bun nu este de ajuns.*

Intoarce-ţi privirile de la nemulţumirile behăite ale oamenilor

Se vor ridica oare uşierii pentru a-şi lua poziţia în uşa potrivită? închinarea bătută şi plină de căinţă le va întoarce oare privirile de la nemulţumirile oamenilor, spre a oferi tămâia dulce a laudei ca să-L întroneze pe Marele Rege? Dacă o vor face...dacă *noi* o vom face, *atunci El va veni.* Şi El va rezidi cortul lui David, casa Lui de închinare nesfârşită, fără de văl printre cei răscumpăraţi. Atunci porţile cerului vor fi deschise şi va inunda Biserica, oraşele şi întregul pământ de cunoştinţa slavei Sale, şi îi va atrage pe toţi oamenii la El.

Cred că îl văd adunând toate componentele pentru a ridica din nou casa Lui favorită...
închinători. Zdrobiţi în această lume, numai potriviţi pentru lumea
cealaltă. Eşti şi tu unul?
Aici, ajută-mă. Aşa—stai chiar acolo.
Ridică-ţi mâinile...aşa.
închină-te.

Note de final

1. Am făcut disponibilă publicului această casetă, prin misiunea mea, la doar costul casetei, plus taxele poştale, Contactează GodChasers.network la P.O.Box 3355, Pineville, Louisiana 71361, sau sună la (318)442-4273. Poţi, de asemenea, vizita pagina web la www.GodChasers.net

2. Psalmul 84:10
3. 1 Corinteni 13:12

4. Vezi Matei 16:19
5. Ezechiel 22:30
6. Geneza 19:1
7. „Ierusalim" este văzut întotdeauna ca tipul de Biserică şi, dacă slava lui Dumnezeu poate veni în Biserică, atunci Dumnezeu poate veni şi în naţiune.
8. Vezi 1 Cronici 15:24
9. Vezi 1 Cronici 15:18
10. Vezi Fapte 5:28
11. Fapte 19:10
12. Psalmul 24:7
13. Psalmul 134:1-2
14. Luca 11:52